KÖRFEZ KRİZİ VE YENİDÜNYA DÜZENİ

YAZAR
MİRZA TAHİR AHMED

TÜRKÇESİ: DR. M. CELAL ŞEMS

1996
ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

KÖRFEZ KRİZİ VE YENİ DÜNYA DÜZENİ

(The Gulf Crisis & The New World Order)
(Turkish Translation)
First Published in U.K. in 1996

Published by:
Islam International Publications Ltd. Islamabad,
Sheephatch Lane
Tilford, Surrey GU 10 2AQ United Kingdom
Printed in U.K. by: Raqeem Press, Islamabad, Tilford.
ISBN 1 85372 595 1

ÖNSÖZ 3
HUTBE NO. 1 03.08.1990 4
HUTBE N0.2 17.08.1990... 8
HUTBE No.3 24.08.1990... 16
HUTBE No.4 26.10.1990... 22
HUTBE No. 5 9.11.1990.. 30
HUTBE No.6 16.11.1990... 37
HUTBE No.7 23.11.1990... 44
HUTBE No. 8 11.01.1991.. 51
HUTBE No. 9 18.1.1991.. 60
Hutbe No. 10 25.01.1991 67
HUTBE N0.11 01.02.1995.. 78
HUTBE N0:12 8.2.1991 90
HUTBE N0.13 15.02.1991.. 96
Hutbe no.14 22.02.1991 107
Hutbe no.15 1.03.1991 117
HUTBE N0.16 08.03.1991.. 129

ÖNSÖZ

Bu kitap Vadedilen Mesih ve Mehdi(a.s.)'nin dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretlerinin körfez savaşı esnasında vermiş olduğu Cuma hutbelerinden ibarettir.

Kendileri bu korkunç vahşetin arkasında yatmakta olan sinsi planları körfez savaşının İslam alemi üzerindeki menfı etkileri, İslam ülkelerini zayıflatmak için oynanan oyunları ele alıp incelemektedir. O, bu savaş sonucunda doğacak olan tehlikeleri sezip dünyadan barışın yok olacağını belirtmekte ve İslam aleminin gözleri açılsın diye onu iç ve dış tehlikelere karşı uyarmaktadır. İslam aleminin, İsrail ve Batının elinde oyuncak olduğunu ve uyanmadığı takdirde bu savaşın acısını senelerce çekeceğini beyan etmektedir.

O, gelecekte karşı karşıya kalınacak tehlikelerden korunmak için alınması gereken önlemleri İslam alemine sunmaktadır. O, kalıcı barışın sağlanmasının, insanoğlunun özgürlüğe ve refaha kavuşmasının anacak Kur'an-ı Kerim'e boyun eğmekle mümkün olacağını vurgulamaktadır. Ona göre Amerika'nın sunduğu "Yeni Dünya Düzeni" insanoğlunu savaşlar ve kavgalara sürükleyecektir. Çünkü bu düzen takva ve adaletten yoksundur. Bunun temelinde bencillik ve ahlaktan yoksun politika yatmaktadır. Bu düzen çifte standartlı olup Birleşmiş Milletleri dünyayı sömürmek için kullanmakta, ayrıca İsrail ve Yahudilerin çıkarları için çaba sarfetmektedir.

Kitap 1991'de Urduca ve Arapça olarak 1992'de ise İngilizce olark basılmıştır. Elinizdeki bu metin Türkçe bilen okuyucuların faydalanabilmeleri için Dr.Muhammed Celal Şems tarafından Urduca'dan Türkçe'ye aktarılmıştır.

Dünyada düzen ve barışın sağlanmasını isteyen herkes için, özellikle İslam alemi için bu kitabın faydalı olmasını Yüce Allah'tan (c.c.) Niyaz ederiz.

Bu kitabı Türkçe'ye aktarırken bize yardımcı olan Türk Ahmedi Müslüman kardeşlerimize şükranlarımızı sunarız.

Yayımcı

HUTBE NO. 1   03.08.1990

Kelime-i Şehadet ve Fatiha Suresini okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, aşağıdaki ayetleri okudular:

وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا ۖ فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا
عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ ۚ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا
بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا ۖ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿١٠﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا
بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١١﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Biraz önce okuduğum ayetler, Hucurat Suresinin onuncu ve onbirinci ayetleridir. Son on seneden beri, İslam alemi birçok üzüntülerle başbaşa kalmıştır. Eğer, yabancılar İslam alemini üzüntülere boğmuş olsaydı, Müslümanlar için durum üzücü olurdu. Ancak, İslam aleminin bizzat iki gruba ayrılarak, birbirlerini üzmeleri daha da fecidir. Bilindiği gibi İslam alemi, geçen birkaç yıldan beri iki hizibe ayrılarak; birbirlerini üzmekte ve problemlerle başbaşa bırakmaktadırlar.

Petrol geliri bazı Müslüman ülkelere birçok faydalar sağlamıştır. Ancak, aynı zamanda bazı zararlar da vermiştir. Petrole sahip olan ülkelerin takva ruhu yok olmuş ve petrol geliri onların eğilimlerini maddiyata çevirmiştir. Günün meşhur yazarlarının yazdığı gibi, İslam alemi yoksul iken kalplerinde takva bulunmaktaydı. Fakat petrol gelirine sahip olmaları, onların takva ruhunu yakıp yok etmiştir. Takva edinecekleri ve ülke ahalisine de takva edinmeleri gerektiğini öğütleyecekleri, keza, aralarındaki ilişkileri de takvaya göre düzenleyip problemlerini de takvayla çözecekleri yerde, ne yazık ki maddiyata düşkün hükümetler ortaya çıkmıştır.

Kur'an-ı Kerim'in talimatları evrensel olup, her problemin çaresini bize bildirmektedir. Müslümanların araları gerginleşerek birbirleriyle dövüşecek, Müslüman hükümetler birbirleriyle savaşacak olurlarsa; böyle durumlarda demin okuduğum ayet-i kerimelerde de bildirildiği gibi, bütün İslam aleminin araya girerek, savaşan her iki gruba, savaşı bırakarak barışa yönelmeleri yolunda telkinde bulunmaları gerekmektedir. Eğer savaşanlardan birisi aşırı bir davranışta bulunursa, o zaman bütün Müslümanların ortaklaşa onun aleyhinde harekete geçmeleri ve onu yola getirmeleri gerekir. Müslümanlar Yüce Allah'ın (c.c.) buyurduğu gibi insaf ve takvadan ayrılmamalıdırlar. Bütün inananlar kardeştir. Onun için

Müslümanların, kardeşlerinin aralarını bulmaları gerekir. Ancak takvadan ayrılmamaları gerektiğini de hatırlarında bulundurmak zorundadırlar. Yüce Allah'ın (c.c.) rahmetine kavuşmanın yolu işte budur.

Maalesef, İslam alemi aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek konusunda, Kur'an-ı Kerim'in talimatına uymamıştır. Eğer Kur'an-ı Kerim'in talimatları gözönünde bulundurulsaydı, yıllarca devam eden Arap-İran savaşı birkaç ay içinde sona erdirilmiş olurdu. Müslümanlar, ne yazık ki takvadan uzaklaşarak, aralarındaki problemleri hiziplere ayrılıp, taraf tutarak halletmeye çalışmaktadırlar. İran ile lrak arasındaki savaşta Pakistan, Türkiye, Endonezya, Malezya, Afrika'nın İslam ülkeleri vs. bütün İslam ülkelerinin araya girmeleri ve zalim aleyhinde ortaklaşa hareket ederek, onu zulümden alıkoymaları gerekirdi.

Şu anda İslam aleminde üzücü bir durum daha ortaya çıkmıştır. Bu, Arap-İran savaşı değildir. Aksine şimdi bir Arap ülkesi, diğer bir Arap ülkesine saldırmıştır. Bununla ilgili olarak, televizyonda, tanınmış bir Arap liderinin mesajını hayretle dinledim. Kur'an-ı Kerim'in talimatlarına uyacağı yerde, başka yollar önermekteydi. Ayrıca, İslamiyetle bir alakaları olmayan ülkeler araya girmeye hazırlanıyorlar ve bazı sözde İslam ülkeleri, onların araya girmeleri için çağrıda bulunuyorlardı. Batılı bir düşünürün dediği gibi; Irak-Kuveyt savaşı konusunda, İslam ülkeleri ve dünya ülkeleri olmak üzere, araya girebilecek iki kuvvet bulunmaktadır. Düşünür, İslam ülkelerinin araya girip barışı sağlamaları gerektiğini fakat zahirde buna bir imkan bulunmadığını, aksine bütün dünya ülkelerinin savaşa müdahale edeceğini tahmin ettiğini söyledi.

Ben, İslam alemine, Kur'an-ı Kerim talimatlarına döndükleri takdirde, bütün meselelerini halledebileceklerini açıklamak istiyorum. Bütün dünya ülkelerinin, Müslüman ülkelerin içişlerine karışıp, sanki satranç piyonlarıyla oynarcasına, Müslümanlarla oynamaları ve daha önce de yaptıkları gibi, Müslümanları birbirlerine karşı kullanmaları çok utandırıcı ve zarar vericidir. Gerçek şudur ki; şu anda Müslümanlar kazançlarını yine kardeşleri aleyhinde kullanmaktadırlar. Hak Te'ala'nın Müslümanlara bir nimet olarak ihsan ettiği petrol, yabancıların gelişip ilerlemelerine sebep olmuştur. Onlar, bu petrol sayesinde fabrikalarını çalıştırmakta ve temelleri İslam ülkelerinde olan kuvvet kaynaklarından alabildiğine istifade etmektedirler. Müslüman ülkelere gelince, onlar petrolü, birbirlerinin evini yakmak ve ülkelerini yıkıp yoketmek üzere kullanmaktadırlar. Bu durumu başka türlü yorumlayabilmemiz mümkün değildir.

Fakat, hala iş işten geçmemiştir. Eğer, İslam alemi takvaya bağlı olur, ve Kur'an-ı Kerim'in yüce talimatlarına uymaya karar verirse, Müslüman olmayan kuvvetlerin, İslam ülkelerinin iç işlerine karışmalarına bir sebep kalmaz. Bu korkunç problemin yalnız Arap dünyasıyla sınırlı olduğunu düşünmemeliyiz. Her ne zaman İslam kelimesini ortadan kaldırırsak, ve bir İslam problemini bölgesel bir problem olarak ele alırsak, bunun neticesinde Allah'ın (c.c.) yardımı da ortadan kalkar. Kur'an-ı

Kerim'in talimatlarında hiçbir ulustan bahsedilmemiştir. Aksine topluca Müslümanlardan bahsedilmiş ve onların kardeş oldukları beyan edilmiştir.

Kısacası bu asla bir Arap problemi olmayıp, İslam aleminin problemidir. Endonezya ile Pakistan, Malezya ile Cezayir, Türkiye ile Mısır, bütün Müslüman ülkelerin araya girmeleri gerekir. Keza, müslüman ülkelerden oluşan bir komite kurulmalı ve bu komite savaşan her iki ülke arasında barışı sağlamaya çalışmalıdır. Eğer onlar barışa yönelmezler ve içlerinden birisi aşırı giderse, o zaman bütün Müslümanlar, o aşırı gidene karşı savaşmalı ve Gayri Müslim ülkelerin, İslam ülkelerine karışmaları konusunda onlara fırsat verilmemelidir. Müslüman ülkelerin Kur'an-ı Kerim talimatlarına yönelmemeleri ne kadar üzüntü vericidir.

Irak'ın, Kuveyt'e saldırmasının birçok sebebi vardır. Bu sadece bir Arap problemi olmayıp, petrol üreten birçok İslam ülkesini de ilgilendiren bir problemdir. Mesela Endonezya, bazı Arap ülkelerinden şikayetçi olarak, OPEC kararlarını gizlice bozduklarından yakınmaktadır. Böylece toplu olarak elde edilebilen yararlar, zarara dönüşmektedir. Her ülke petrolünü gizli olarak istediği şekilde satmakta ve para kazanmaya çalışmaktadır. Gördüğünüz gibi, burada da takva eksikliği göze çarpmaktadır. Bu savaşı durdurınaya çalışanların, bu savaşın nedenlerini de iyice enine boyuna araştırmaları gerekir. Hiçbir İslam ülkesi bunun dışında bırakılmamalıdır. Böyle yaparlarsa, Allah'ın (c.c.) yardımına nail olurlar ve çabaları mutlaka başarıya ulaşır. Hak Te'ala'nın buyurduğu gibi; bütün müminler kardeştir. Eğer onlardan ikisi kavga ederse, öteki kardeşlerin onları barıştırmaları gerekir. Kısacası müminlerin takva edinmesi lazımdır. Yüce Rabbimiz (c.c.) takvayı benimseyenlere merhamet eder.

İslam yahut Kur'an-ı Kerim'le ilişkisi olan hiçbir mesele takva olmaksızın halledilemez. Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz.Mehdi (a.s.), bütün Müslümanların meselelerini az ve öz olarak şöyle yorumlamıştır: "Takva yolu kaybolmuştur."

Demek ki, İslamiyetin ancak adı vardır. Takva yolu kaybolmuştur. Takva yolu kaybolduktan sonra, artık yürüyenin ormanlarla viranelerde dolaşmaktan başka çaresi yoktur.

Ben, Müslüman Ahmediye Cemaati başkanı ve Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin (a.s.) Halifesi olarak, bütün Müslüman kardeşlerime çağrıda bulunuyorum: Ister bizi kardeş olarak kabul etsinler, isterse kabul etmesinler, Hz.Muhammed'in (s.a.v.) ümmeti, bugün korkunç tehlikelerle karşı karşıya bulunmaktadır. İslam alemine düşman olan güçler, Müslümanların en ufak hareketlerinde, işlerine karışmak üzere bahane ararlar. Uzun zamandan beri, yabancıların elinde çaresiz olarak bulunmakta ve birbirinize zarar vermektesiniz. Bunun için takvaya yöneliniz. Ümmet-i Muhammed (s.a.v.) bugün dünyada hor görülmekte ve onlarla alay edilmektedir. Dünyanın büyük güçleri İslam alemini küçük düşürmek üzere yollar aramakta ve kedinin fareyle oynadığı gibi Müslümanların hisleriyle oynamaktadırlar. Bu durum çok küçük düşürücü

ve utanç vericidir. İslam alemi olarak gün geçtikçe rezil olmakta ve küçük düşmekteyiz. Allah (c.c.) aşkına, Allah'tan (c.c.) korkunuz ve İslam talimatına dönünüz. Bunun dışında bir çareniz yoktur.

Gördüğüm kadarıyla bu meseleler; Hz. Mehdi'yi (a.s.) inkar edip, ona bağlanmamanın neticesidir. Benim Müslümanlara son çağrım şudur: "Zamanın imamına boyun eğiniz. Allah'ın gönderdiği imamı kabul ediniz. Size kılavuzluk edebilecek bir tek O'dur. O olmadan siz, başı olmayan, uzuvları sancıdan kıvranmakta olan bir vücut gibisiniz. Onun için geri dönünüz ve Allah'ın (c.c.) lider ve imam olarak seçtiği bu yüce zata bağlanınız. Aksi takdirde sizin için bir kurtuluş yoktur. Üzüntüleriniz çoğaldıkça çoğaldı. Artık tövbe ediniz ve Allah'tan sizi bağışlamasını dileyiniz. Durumunuz ne kadar bozulmuş olursa olsun, bugün Allah'ın (c.c.) görevlendirdiği liderliğe boyun eğerseniz,dünyada büyük bir güç olursunuz. Böylece İslamiyet, hiçbir kuvvetin karşı koyamayacağı şekilde büyüp güçlenecek ve yüzyıllara uzanmış olan meseleleriniz birkaç sene içinde çözümlenmiş olacaktır.

Müslüman Ahmediye Cemaati ise, daha önce de bu yolda fedakarlıklar yaptığı gibi, bundan böyle de canla başla fedakarlıklar yaparak, en son zaferi Allah'ın (c.c.) yardımıyla mutlaka elde edecektir. Geliniz, siz de bu mübarek çabaya ortak olunuz. Yüce Rabbimiz bunu size nasip eylesin.

Allah(c.c.) adına, Allah rızası ve Hz.Resulullah'ın (s.a.v.) sevgisi uğruna, her zor durumda size, sizin için fedakarlıklar yapmaya hazır hizmetçiler ihsan edildi. Fakat siz onlardan yararlanmadınız ve onların hizmetinden mahrum kaldınız. Müslümanların bu çağdaki en büyük şansızlıkları işte budur. Yüce Allah (c.c.) onlara akıl versin.

Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerine nasihatim şudur: Onlar sizden ister yararlansınlar, isterse yararlanmasınlar, sizleri ister kardeş olarak kabul etsinler, isterse kabul etmesinler: Siz dualarınızla Ümmeti Muhammed'e (s.a.v.) yardım etmeye devam ediniz. Hz.Mehdi'nin (a.s.) aşağıdaki sözünü asla unutmayınız:

"Ey kalbim! Sen bunlara da göz kulak ol. En azından sevgili Peygamberimi sevdiklerini iddia ederler."

Müslümanlar her ne kadar bize düşmanlık ederlerse de; sonuçta sevgili Peygamberimiz'e (s.a.v.) mensup olduklarını iddia ederler. Sevgili Peygamberimiz Hz.Muhammed (s.a.v.) uğruna onlara daima iyilik yapmamız gerekir. Yüce Rabbimiz bunu bize nasip eylesin. Amin!

HUTBE N0.2 17.08.1990

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, şöze şöyle başladılar:

Orta Doğu'nun durumu gün geçtikçe daha da bozulmaktadır. Bu bölge, hemen hemen bütünüyle bir İslam toprağı olması dolayısıyla, bütün dünya Müslümanları endişe içindedirler. Müslümanların candan sevdiği; Hz.Resulullah'ın (s.a.v.) mübarek ayaklarının dolaştığı kutsal topraklar, havasını teneffüs ettiği Mekke ile Medine gibi mübarek diyarlar da bu bölgede olduğu için, bölgenin birçok entrikalarla başbaşa olması tabii ki bütün islam alemini endişeye boğmaktadır. Müslüman Ahmediye Cemaati bugün yeryüzünde İslamiyet'i tam olarak temsil eden tek cemaat olduğu için, en fazla endişe duyan Cemaat'tir. Benim bu sözümü yersiz bir böbürlenme zannedip, bu sözün Müslümanları küçümseyerek, onları bölmek gayesiyle söylenmiş olduğu düşüncesine kapılarak karşı çıkan bazı Müslümanlar olabilir. Ancak durumu incelerken sergileyeceğim acı gerçekler iddiamın doğruluğunu kanıtlayacaktır.

Bugünün politikası takvadan uzaklaşmış ve çirkinleşmiştir. Bugün, sözde Müslüman olduklarını ileri süren memleketler , İslam'ın yüce ahlakı ve adalet prensiplerine bağlı kalmayıp bencilce davranmaktadırlar. Zaten o yüzdendir ki, İslam aleminin karakterinde bir tezat göze çarpmaktadır. Müslüman Ahmediye Cemaati dışında bütün İslamî hizipler şu veya bu, herhangi bir Müslüman ülkeye bağlıdırlar. Oysa, yalnız İslamî değerlere ve takvaya bağlı olmamız gerekirdi. Eğer biz İslamiyet'i seviyorsak, İslam ve Kur'an talimatlarına bağlı kalmamız lazımdır.

Bugünün politikasını incelediğimiz de, ne Müslümanların, ne de gayri Müslimlerin politikasının, Hz.Muhammed'in (s.a.v.) yüce ahlakıyla bir alakası olmadığını müşahede ederiz. Dünya milletleri, sanki bu işle görevlendirilmiş gibi adalet adına büyük iddialar ortaya atmaktadırlar. Sanki onların kuvveti olmazsa, adalet yok olacaktır. Aynı şekilde, Müslüman ülkeler de İslam adına çok büyük iddialar ileri sürmektedirler. Ancak detaylı olarak incelediğimiz zaman, Kur'an-ı Kerim'in ileri sürdüğü ve savunduğu adaletin hiçbir tarafta bulunmadığını görürüz.

Şu anda ortaya çıkan durumu şöyle inceleyebiliriz; Irak bir şikayetine dayanarak, ufacık bir komşu ülkeyi işgal etmiştir. Irak'ın, Müslüman bir ülkeyi böyle birden bire işgal etmesi, bütün dünyada heyecan yarattı. Burada dikkatimizi çeken şudur ; buna benzer durumlarda zerre kadar bir heyecan dahi duymayan ve biraz olsun acı bile

hissetmeyen ülkeler, Kuveyt'in yardımına koştular ve geçmişte benzeri bulunmayan bir şekilde heyecan duydular. Ben bu durumu, sadece İslamiyet talimatları doğrultusunda ele almak istiyorum.

Amerika ve yandaşları, Bağdat hükümetini etkisiz hale getirerek, yenilgiye uğratmak gayesiyle atağa geçtikleri zaman, gün geçtikçe, bu yüce İslam memleketinin karşı koyamayacağı korkunç durumlara düşeceği hissedilmeye başlandı. Bu nedenle, ben de olağanüstü bir endişeye kapıldım ve durumu yakından takip etmeye ne gibi konuşmalar yapıldığını, nasıl bir çözüm ileri sürüldüğünü anlamaya çalıştım. Ürdün kralı Hüseyin, geçenlerde Amerika'yı ziyaret ederek bazı öneriler ileri sürdü. Bu arada televizyon, radyo ve gazetelerin bildirdiğine göre; hem Amerika hem de Irak başkanlarının birbirlerine yaptıkları suçlamalar ve kullandıkları lisan, durumun ne derece vahim boyutlara ulaştığını göstermekteydi. Dünyanın iki yüce liderinin birbirlerine yalancı, sahtekar vb. demeleri hayret vericidir.

Bir Müslüman ülke, başka bir Müslüman ülkeyi işgal etti. Şu sıralar dünyada buna benzer olaylar çoktur. Bu bakımdan, bu olay da pek önemsenecek bir hadise olmamalıdır. Demek ki bunun arkasında başka bazı gizli sebepler bulunmaktadır.

Irak devlet başkanı Saddam Hüseyin, Amerika başkanına şöyle bir mesaj yolladı: "Biz bu işgali kaldırıp, Kuveyt'e hakim olan aileyi tekrar iktidara getirelim. Yeter ki, bu bölgedeki buna benzer, Amerika ve yandaşlarının desteklediği işgaller de yok edilsin. Meselâ, Yahudiler Ürdün'ün Batı kısmını işgal edip, gün geçtikçe işgallerini daha da kuvvetlendirmekte ve Rusya'daki Yahudileri getirip oraya yerleştirmektedirler. Batı buna asla bir tepki göstermemiştir. Keza, bir İslam ülkesi olan Suriye de, Lübnan'a ordu göndererek topraklarını işgal etmiştir ve istediği zaman oraya sık sık girip çıkmaktadır. Bu işgallerin de yokedilmesi gerekir. "

Tarafsız bir gözle bakıldığı zaman, Saddam Hüseyin'in bu isteğinin, haklı bir istek olduğunu görürüz. Şimdi, durumun daha net anlaşılabilmesi için, bu bölgedeki bütün olayları gözden geçirmemiz gerekmektedir.

Şüphe yok ki, Irak'ın, Kuveyt'i işgal etmesinin haklı bir sebebi yoktur. Ancak, İsrail' in, Ürdün'ün Batı kısmını işgal edip, onu devamlı olarak ele geçirmesinin de haklı bir sebebi yoktur. Batı, Irak aleyhinde propaganda yapmakta ve kaçmakta olan bir İngiliz'i öldürdüğünü abartılı bir şekilde ileri sürmektedir. Ancak, Yahudilerin Lübnan'da yaptığı katliama göz yummaktadır. Basra ve Şetilla kamplarındaki olaylar unutulacak gibi değildir. Binlerce silahsız yaşlı ve genç öldürülür, annelerinin gözleri önünde, bebeklerinin başlarına taş vurularak paramparça edilir, daha sonra anneleri de öldürülür, lâkin, Batı buna asla ses çıkarmaz.

Irak'lı askerlerin, bazı İngiliz hostesleri iğfal ettiği ileri sürüldü. Daha sonra, düpedüz bir yalan ve düzmece olduğu anlaşılan bu olayın günlerce Batı televizyonlarında propagandası yapıldı. Buna mukabil Keşmir'de,

geçen birkaç aydan beri, Müslüman halka söylemeye dilimizin varmadığı zulümler reva görülmektedir. Fakir Müslüman kadınlarla, masum genç kızların ırzına geçilmekte ve bu suç, babalarla, kocaların ve kardeşlerin gözleri önünde işlenmektedir. Gün geçmiyor ki, bu çeşit olaylar yaşanmasın. Fakat, Batı buna aslâ aldırış etmemektedir.

Irak'ın da, İslam adaletine bağlı kalmadığı görülmektedir. İslam, bizim savaştığımız memleketin, bizim memleketimizde yaşayan vatandaşlarını rehin almamıza müsaade etmemekte, bunun takvaya aykırı olduğunu beyan etmektedir. Hz.Muhammed Resulüllah'ın (s.a.v.), bütün gazveleri bunu kanıtlamaktadır. Müslümanlarla savaş halinde olan kavimlerin, Müslümanların yanındaki mensupları, tamamen serbest idiler. İstedikleri gibi hayat sürmekteydiler. Bir tek Müslüman bile, onlara asla zulmetmedi. Hatta düşman kavimden bir şahıs Müslümanlara sığınmak isterse, İslam onu da himaye altına almalarını Müslümanlara tavsiye eder. Ancak Irak Hükümeti, ülkelerinde yaşamakta olan İngiliz ve Amerika'lı vatandaşların ülke dışına çıkmalarını yasak edip, oturdukları evlerde değil, belli otellerde toplanmalarını ve gözetim altında bulunmalarını emretmiştir. Bu İslam talimatına tamamen aykırıdır. Hatta dünyanın yürürlükte olan yasalarına bile aykırıdır.

Peki ahlak ve terbiye neredede
dir? İster Müslüman olsun, isterse gayri Müslim, hangi ülke takva ve ahlak kurallarına tam olarak bağlıdır? Mesela Birleşmiş Milletler kararı bahane edilerek, Irak'a ambargo uygulanmış ve askeri yollarla Irak'a mal sokmak, yahut Irak dışına mal göndermek yasak edilmiştir. Şimdi, Birleşmiş Milletler günlük gereksinmeleri ve yiyecek maddelerini asla ambargo kapsamına almamıştır. Keza, ambargo uygulamak istemeyen ülkeler aleyhinde zor kullanarak, onların da ambargoya katılmalarını sağlamak konusunda, Birleşmiş Milletler asla bir karar almamıştır. Ancak, hem Amerika, hem de İngiltere, bu konuda Birleşmiş Milletlerin aldığı kararı çiğnemekte ve böylece açık bir şekilde ahlaksızca davranmaktadırlar. Yalnız bu ahlaksızlığın ne derece tehlikeli olduğu gizli olup, açık bir şekilde göze çarpmamaktadır. Bu kadarla kalmayıp Ürdün bile ambargo kapsamına alınmak istenmektedir.

Ürdün devamlı bir şekilde Batı'ya bağlı kalmıştır. Hatta, utanılacak kadar Batı'ya bağlıdır. Şüphe yok ki, Suudi Arabistan, Batı'ya ve Amerika'ya bağlı olmak konusunda Ürdün'ü geçmiştir. Ancak Suudi Arabistan'ın bağlılığı başka türlüdür. Onun bütün çıkarları Amerika'nın çıkarlarıyla eş değerdedir. Fakat Ürdün, yıllardan beri Batı'ya bağlı olup hem İngilizler hem de Amerikalılarla dostane ilişkiler içindedir. Ürdün eğer Irak'a ambargo uygularsa ve Irak da onu bahane ederek Ürdün'ü işgal etmeye kalkışırsa, Ürdün asla Irak'a karşı koyamaz. Demek ki, Ürdün bu konuda çaresizdir. Amerika ve Batılı yandaşları, Ürdün'ün çaresizliğine bakmayarak, onu, Irak'a ambargo uygulamaya zorlamakta ve ambargo uygulamadığı takdirde, Ürdün'ün de ambargo kapsamına dahil edileceği tehdidinde bulunmaktadırlar. Böylece Irak'ı yiyeceklerden mahrum bırakarak öldürmek ve küçük düşürmek gibi çirkin bir planı vardır. Bunun dışında da, Batı'nın insana ürperti verici entrikaları bulunmaktadır.

Peki insaf ve adalet nerededir? Batı, deccaliyet konusunda, daha önce dünyanın müşahede etmediği bir zirveye ulaşmıştır. Onların suçları, siyasi lisanlarının arkasında gizli olur. Konuşmalarında, insana makul gözüken aldatmacalar gizlidir ve onlar bu aldatmacaları, propaganda lisanıyla ileri sürerler. Kısacası, bu bunalımın arkasında birçok tehlike gizlidir. Bunlardan bir kısmı su yüzüne çıkmış olup, büyük bir kısmı, daha göze çarpacak duruma gelmemiştir. Bir mümin Allah'ın (c.c.) nuruyla gördüğü için gizli tehlikeleri de sezebilir. Yüce Rabbimiz'e, bütün açık ve gizli tehlikelerden İslam alemini koruması için hep birlikte dua edelim.

Müslümanların tepkisine gelince, çok üzücü bir durum gözümüze çarpmaktadır. Daha önce de açıkladığım gibi, Müslüman liderlerin Kur'an-ı Kerim talimatlarına dönmeleri gerekir. Ben mesajımın bütün Müslüman liderlerine, keza belli başlı bütün gazetelere gönderilmesini söylemiştim. Mesajım Kur'an-ı Kerim'e dayalıdır. Hak Teala (c.c.) şöyle buyurmuştur:

فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ

Yani; eğer bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, Yüce Rabbinize ve Resulüne dönünüz ve Kur'an-ı Kerim ile Sünnet-i Seniye'ye bağlı olunuz.
Demek ki, iki Müslüman ülke arasında bir anlaşmazlık baş gösterdiği zaman, bütün Müslüman ülkelerin aşırılık eden ülke aleyhinde birleşmeleri ve ona baskı yapmaları gerekir ki, böylece o anlaşmazlığı halletsinler. Eğer bir ülke sadede gelmezse ve adalete dönmezse, o zaman bütün Müslüman ülkelerin o ülkeye karşı ortaklaşa savaşmaları gerekir. Kur'an-ı Kerim'de gayri müslimlerden yardım almak konusunda bir emir yoktur.

Yine Kur'an-ı Kerim'den anlaşıldığına göre; Müslüman bir ülke, ne kadar kuvvetli olursa olsun, eğer aşırıya giderse, diğer bütün Müslüman ülkeler ortaklaşa hareket ettikleri takdirde onu mutlaka yola getirebilirler. Bu bir müjdedir ve bugün bile geçerlidir. Ancak malesef, Suudi Arabistan, Kur'an-ı Kerim'in talimatlarına uyacağı yerde, hemen Amerika'yı yardıma çağırdı. Bunun üzerine, hem Amerika, hem de İngiltere, askerlerini Suudi Arabistan'a yolladılar. Bu kadarla kalmayıp, bütün dünya ülkelerinden ordu göndermelerini istediler. Hatta bencilliklerine kapılmış olan birçok İslam ülkesi, Amerika ordusuyla birlikte Irak'a saldırmak üzere askerlerini göndermektedir. Pakistan bile Müslüman bir ülkeyle savaşmak üzere askerlerini göndermek akılsızlığını yapan ülkelerden biri olmuştur.

Irak'ı böyle ablukaya almak ve en modern savaş uçaklarıyla diğer silahları göndermek, cephane yığınlarını bir yerde toplamak vs., yalnız Suudi Arabistan'ı korumak için değildir. Böyle düşünmek akılsızlıktır. Aslında, Suudi Arabistan'ın savunması bir bahanedir. Bence, Irak'ı abluka altına alarak, Ürdün üzerinden Irak'a saldırmak konusunda, İsrail'e bir fırsat tanınacaktır. Böylece, Ürdün işgal edildikten sonra İsrail vasıtasıyla Irak'a ceza verilecektir. Batı, Müslüman ülkelerin de Batı ile işbirliği

içinde olduğunu ileri sürerek, baskıyı gittikçe arttırabilir ve böylece İsrail vasıtasıyla Irak'ı yenilgiye uğratabilir. Bu durumda, bazı diğer Müslüman ülkeler isteseler bile, İsrail aleyhinde, Irak'a yardım edemeyeceklerdir.

İkinci yol; Irak'a saldırarak onu yenilgiye uğratmaktır. Amerika ve yandaşları, Irak'a saldırarak onu paramparça edecekler, böylece bu bölgede ilerleyip gelişmekte ve kuvvet kazanmakta olan bu ülke, bazı Müslüman ülkelerin de yardımıyla yerle bir edilecektir. Öteden beri, İsrail'in Irak'tan bir tehlike geleceğinden korktuğu propagandası yapılmaktadır. Aslında bu bir bahanedir. Irak nasıl Kuveyt'i işgal etti? Bunun arkasında ne gibi entrikalar bulunmaktadır? Amerika'nın gizli istihbaratı mı bunu gerçekleştirdi? Yoksa içten bazı ajanlar mı sebep oldular? Biz bunu bilemeyiz. Yüce Allah'ın (c.c.) Kur'an-ı Kerim'de bildirdiği gibi; bir fitnenin tohumlarını attıktan sonra, arkada gizlenen birçok şer kuvvetleri bulunmaktadır. Yüce Rabbimiz (c.c.) İslam alemini onlardan korusun.

İslam tarihini araştırdığımız zaman, bir Müslüman ülkenin hiçbir zaman dış mihrakların katkısı olmadan zarara uğratılamadığını görürüz. Hz.Mehdi'nin (a.s.) İkinci Halifesi, Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed "Tefsir-i Kebir" adlı oldukça geniş Kur'an tefsirinde, "Elif Lam Mim Ra" üzerinde bahsederken, ebced sayısına göre bunun sayısının 271 olduğunu ve bu sayının İslam tarihi ile derin bir ilişkisi olduğunu beyan etmiştir. Hz.Resulüllah (s.a.v.) ilk üç neslinin Hak Teala (c.c.) tarafından korunacağını ve ondan sonra Ümmet-i Muhammed'in (s.a.v.) bozulmaya başlayacağını haber vermiştir. Şimdi, ilk üç neslin devri aşağı yukarı iki yüz yetmişbir yıldır. Tam o sırada, İspanya'daki Müslüman hükümet, Bağdat'taki Müslüman hükümet aleyhinde, Papa ile işbirliği anlaşması yapmıştır. Keza, aynı sene Bağdat'taki Müslüman hükümet, İspanya'daki Müslüman hükümet aleyhinde, Roma İmparatoru'yla bir anlaşmaya varmıştır. Demek ki, bu sene Ümmet-i Muhammed'in fesada uğratılmasının temellerinin atıldığı senedir. Bugün Suudi Arabistan hükümeti, Müslüman bir memleketi mahvetmek üzere, Amerika ve Batı ile nasıl işbirliği içindeyse, aynı şekilde, o zamanın belli başlı iki Müslüman memleketi de birbirleri aleyhinde, Hıristiyanlarla işbirliği anlaşmaları yapmaktaydılar.

1258 senesinde Bağdat, Hülagü Han tarafından tahrip edildi. Son Abbasi halifesi El Müstasim, zayıf bir hükümdardı. Şiiler aleyhinde bazı faaliyetler göstermişti. Onun başkanlarından birisi, Şiilerden olduğu için, Hülâgü Han ile irtibata geçerek, Bağdat'a saldırmasını istedi. Keza, ordu bile sağa sola gönderilerek dağıtıldı. Bundan sonra Hülagü Han, Bağdat'ı nasıl yerle bir etti? İşte o bilinen bir hadisedir ve bu konuda daha sonra birçok eser yazılmıştır. Bu hadise H.637'de cereyan etmiştir.

1386'da Bağdat, yine Aksak Timur tarafından saldırıya uğradı. O zaman, saldırıya uğramasının ana sebebi, Müslümanların kendi aralarındaki anlaşmazlıkları idi. Dolayısıyla, Bağdat büyük bir felakete uğradı.

İngilizler, Arabistan ile Kuveyt'te yaşayan Müslüman kabilelerin yardımıyla, Osmanlı İmparatorluğuna büyük bir darbe vurdular. Şu anda, Hicaz'a hakim olup Arabistan'a "Suudi" ismini veren Vahhabi Suud ailesi, İngilizlerle işbirliği yaparak, Müslüman Türk kardeşlerini hançerlediler ve "Ümmet" yerine, "Arap milliyetçiliği" fikrini savundular. Böylece, büyük bir İslam saltanatının yok olmasına sebep oldular. Osmanlı İmparatorluğunun yok edilmesiyle, ne yazık ki, İslam birliği ve kardeşliği yok oldu. Ancak bu olaya sebep olan sözde Vahhabi Müslümanlardır.

Şu anda, tekrar aynı Vahhabi aile, yine Ingilizlerle, bazı diğer Hıristiyan memleketlere çağrıda bulunarak, bir Müslüman memleketin yok edilmesine neden olmaktadır. Şu anda, Osmanlı yerine, Irak'taki Müslümanlar söz konusudur ve onların mahvedilmeleri için planlar hazırlanmaktadır. Irak'a öyle bir ceza verilecektir ki, daha sonra hiçbir İslam ülkesi Batı'ya asla, baş kaldıramayacaktır. Bunun en büyük sebebi İsrail'dir. Malesef, bütün İslam alemi sanki İsrail'in menfaatlerini korumak ve çıkarlarını savunmak üzere işbirliği yapmış bulunmaktadır. Irak, hiç şüphesiz takva ve adalete aykırı olan bazı hareketler yapmıştır. Ancak, ilelebet yokedilmesini gerektiren bir suç işlediğini söylememiz mümkün değildir. Dünyada insaf ve adalete aykırı hareket eden birçok ülke vardır. Ancak hiçbir ülke onlar aleyhinde ses çıkarmamaktadır.

Aslında bu saldırı, İslam dinine saldırıdır. Batı İslam aleminden intikam almak istemektedir. Batı ve Amerika, petrol zenginliğine sahip olan bu bölgenin, birgün Irak başkanlığında süper bir güç durumuna geleceğinden ve İslam birliğini gerçekleştirebileceğinden endişe duymaktadır. Ne kadar acıdır ki, sözde bazı Müslüman ülkelerin yardımıyla ilerlemekte olan bir İslam memleketinin yokedilmesi, karara bağlanmıştır. Ben bu durumda bütün Müslümanlara seslenerek, Allah ve Resulüne dönmelerini rica ediyorum. Bunun dışında bir çıkar yol yoktur.

Irak'a gelince; ona ilk nasihatim şudur ki, İslam ahlakını bozmayın ve güzel dinimizi dünyada daha fazla alay konusu yapmayın. İster Amerikalı, ister İngiliz, korumanızda olan bütün yabancıları serbest bırakın. Savaşmak mecburiyetinde iseniz, savaşınız. Ancak, savaştığınız ülkelerin vatandaşları üzerinde hiçbir hakkınız yoktur. Onlar elinizde birer emanettirler. Gerçek şu ki; İslam talimatına göre, bir ülkede bulunan her yabancı, o ülkenin elinde bir emanet olur. Savaş anında dahi, emanete hiyanet edilmez. Siz bu emanete hiyanet ederseniz, intikam ateşi yüzbinlerce masum insanı yakıp kül edecektir. Olan masum Müslüman halka olacaktır. Hem savaş anında, hem de savaş sonrasında onlar hedef olacaklardır. O bakımdan, Irak hükumeti takvaya dönmedikçe ve İslam talimatlarına yönelmedikçe barış sağlanamaz. Keza, Irak bütün İslam alemine seslenerek, ortaklaşa verecekleri her kararı kabul etmeye hazır olduğunu söylemeli ve Kuveyt'ten ordusunu geri çekeceğini temin etmelidir. Eğer Irak, yüzbinlerce askerin telef olduğu bir savaştan sonra İran ile barış yapabilirse, şu anda esmekte olan savaş rüzgarlarından da kurtulabilmesi

imkan dışında değildir. O bakımdan Irak, İslamiyet'e düşman olan kuvvetlerle başa çıkmak üzere İslam aleminin ortaklaşa verecekleri karara boyun eğmeye ve Kuveyt'ten geri çekilmeye söz versin.

Şu anda Ümmet-i Muhammed(s.a.v.), büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Savaş rüzgarları esmektedir. İslamiyet'in kuvveti zedelenecek ve İslam memleketleri hezimete uğrayacaktır. Maalesef, İslam ülkeleri cahiller gibi ikiye bölünmüş durumdadırlar ve birbirleriyle çekişmektedirler. Onun için, Irak'ın yaptığı hatayı kabul edip, İslam aleminin ortaklaşa verecekleri karara bağlı kalacağını, radyo ve televizyondan sık sık duyurmalıdır. Böyle bir yola başvurduğu takdirde, şu anda Amerika ve Batı ile Irak aleyhinde işbirliği içinde bulunan Müslüman ülkeler bile, Irak'la kardeşlik ilişkisine girmeye ve ülkelerindeki kamuoyuna boyun eğmeye mecbur olacaklardır. Eğer Allah rızası uğruna bu yola başvurulursa, ve O'nun talimatları yeğ tutulursa, o zaman Yüce Rabbimiz Irak'ı koruyacaktır.

Bu benim, dervişane bir ricam, bir nasihatimdir. Irak bunu kabul ederse, kendi yararına olur. Ancak, buna kulak vermediği takdirde İslam aleminin karşılaşacağı tehlikeler çok büyüktür. İslam alemi bu tehlikelerle başa çıkamayacak ve çok uzun bir müddet acı ve ızdırap duyacak fakat işin içinden çıkamayacaktır.

Eğer Müslüman ülkeler on-onbeş yılı daha sabır ve hikmetle ülkelerini idare edip fesada başvurmayarak geçirirlerse, hiçbir kimsenin ters bakamayacağı bir güç olurlar. Ancak yanlış davrandakları ve hata işledikleri takdirde, bir daha doğrulup kalkamayacakları bir çukura düşeceklerdir.

Hz.Mehdi(a.s.)'nin cemaati olan, Müslüman Ahmediye Cemaati'ne gelince, onların Yüce Allah(c.c.)'a dua etmeye devam edeceğini temenni ediyorum. Biz İslam dinine ve İslamî değerlere bağlıyız. Müslüman ülkeler, bize her ne kadar haksızlık yaparlarsa yapsınlar, bu onların problemidir. Biz içtenlikle nasihat ettik. Bizim nasihatimiz Allah(c.c.) rızası içindir. Bundan sonra biz, asla kimin bize düşman kesileceğinden korkmayız. Eğer İslamiyet'i seviyorsak, Kur'an-ı Kerim ile Sünnet-i Seniye'ye bağlı kalmalıyız. Biz dünyanın politikacılarından korkmayız. Dünyanın hiçbir kuvveti, bizi hak yolundan caydıramaz ve hakkı söylememize mani olamaz.

Bu arada size bir müjde vermek istiyorum. Yüce Rabbimiz(c.c.) çok uzun bir zaman önce böyle bir nasihat etmemi mukadder kılmıştı. Hz.Mehdi(a.s.) Hamama-tül Büşra adlı eserinde şöyle demiştir: "Rabbim, Araplar hakkında bana müjde vermiştir. Onlara göz kulak olup yollarını göstermek ve onların durumunu düzeltmek üzere bana vahiy etmiştir."

Hak Te'ala(c.c.)'nın, Hz.Mehdi(a.s.)'ye verdiği vazifeyi, onun aciz bir halifesi olarak ben, ifa etmekteyim. Eğer İslam alemi ve özellikle bölgedeki Araplar, nasihatime kulak verirlerse, mutlaka başarıya ulaşacaklarını ve hem bu dünyada, hem de ahirette yararlı çıkacaklarını

onlara müjde veriyorum. Ancak, eğer geçici yararlarını yeğ tutarak, İslam talimatlarından yüz çevirirlerse, dünyanın hiçbir kuvveti onları, Allah(c.c.)'ın gadabından koruyamayacaktır. Yüce Rabbimiz, İslam alemi konusunda, içinde bulunduğumuz acılardan bizi kurtarsın, kalbimize ferahlık ihsan eylesin ve sıkıntılarımızı gidersin. Amin!

HUTBE No.3 24.08.1990

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, şöze şöyle başladılar:

Geçen birkaç yüzyıldan beri Ortadoğu, devamlı olarak gerilemektedir. Üst üste yapılan savaşlardan dolayı, bu bölge huzursuzluk, eziyet ve ızdıraplarla başbaşadır. Geçen kırk yıldân beri, özellikle bu huzursuzluk ve ızdıraplar çok büyük bir artış göstermiştir. Bunun sebeplerini öğrenmek hiç de zor değildir. Mamafih, ne doğu, ne de batı dünyası bunu önemsemektedir. Geçen kırk yılda, bu bölge ne zaman huzursuzlukla başbaşa kalmış ve dolayısıyla dünya barışı tehlikeye girmişse, Batı'nın buna gösterdiği tepki, bu tehlikelerin artmasına sebep olmuştur. Malesef, bu tehlikeleri yok edecek birisi yoktur. Orta Doğu'da yaşayan Arap Müslümanların gösterdikleri tepki, her seferinde çok yanlış olmuştur. Öyle ki , bu tepkilerinden dolayı onlar her zaman zarara uğradılar.

Kısacası, birçok defa aynı tecrübeden geçtikten sonra, her seferinde yanlış çıkan neticelere varmak, aklı başında bir düşünürün yapabileceği bir davranış değildir. Halbuki sözde, her iki tarafta düşünürler bulunmaktadır. Demek ki, bu problemlerin arkasında başka nedenler bulunmakta ve o gizli nedenlerden dolayı durum gittikçe daha da çıkmaza girmeye devam etmektedir.

Aslında, bütün bu problemlerin ana nedeni İsrail'dir. Şüphesiz, her savaştan sonra Batı dünyası, O'nu analiz ederek Ortadoğu liderlerinin hatalarına işaret ettiler ve Ortadoğu halkının yanlışlıklarını saydılar. Ancak, onlar hiçbir zaman, problemin esas nedenini gözönünde bulundurarak, barışa doğru adım atmadılar. Mesela, daha önce Cema1 Abdünnasır'ın bir deli olduğunu, karşısındaki güçlerin ne derece üstün olduğunu bilmediğini; keza, kendi haysiyetini ve hatta bütün Arapların toplam kuvvetinin ne kadar zayıf olduğunu da bilmediğini; dolayısıyla ne zaman savaşa girerse daima yenilgiye uğrayıp, daha da feci bir duruma düşeceğini söylüyorlardı. Başka bir ifade ile, Batı dünyasının değerlendirmesine göre O, deli bir liderdi. Kendi milletinin sevgisini kazanmakla beraber, akıl ve mantıktan uzak olduğu için, milletini de akıl ve mantıktan uzaklaştırmıştı. Böylece O, ne zaman düşmanlarıyla karşılaştıysa daima hezimete uğradı ve amaçlarına ulaşamayıp, her seferinde daha da zararlı çıktı. Ondan sonra iktidara gelen liderlerin durumu da kendisinden farksızdı.

Bugünler de, aynı değerlendirme, Saddam Hüseyin hakkında da ileri sürülmektedir. Onun akıl ve mantıktan uzak olduğu ileri sürülmekte; Nasır'ın düşüncelerini taşıdığı, hatta Nazi düşüncelerine sahip olduğu ve Hitler'e benzediği ileri sürülmektedir. Batı'da, bugünlerde, genel olarak Hitler'le ilgili filmler gösterilmektedir. Böylece, nazi düşüncelerine işaret edilerek, bunu Saddam Hüseyin ile bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Ancak,

ne var ki, hiçbir Batı düşünürü, bu gibi düşüncelere neden olan hastalığın ne olduğuna değinmemiştir. Hastalık ortadan kaldırılmadıkça, hastaların tedavi edilemeyeceği konusu dikkatlerden kaçmaktadır.

Peki o hastalık nedir? O hastalık İsrail'in kurulması ve Batı aleminin, İsrail'i daima yeğ tutmasıdır. Batı, ne zaman İsrail ile Müslüman Arap alemi arasından birisini seçmek durumuyla karşı karşıya kaldıysa, daima İsrail'i benimsemiş, Müslümanların amaçlarını geri plana itmiştir. Bir Arap şairi bu durumu şöyle değerlendirmiştir:

" Ey köpeğine elbise giydirip de, beni çıplak bırakan kimse
Sana göre köpeğin benden değerli, bana göre ise köpeğin senden değerlidir."

Gerçek hastalık teşhisi işte budur. Bu düşünce Arapların kalbine yerleşmiştir. Onlar, Batı'nın köpeklerine elbise giydirip, Arapları çıplak bırakacağını iyi bilirler. Bu gerçeğe dayanan bir değerlendirmedir ve İsrail ile Araplar arasındaki karşılaştırmaya aynen benzemektedir.

Kısacası, Batı daima Arapları cahil sayarak, onların zararlarından dünyayı korumak gayesiyle, onları bölüp paramparça etmeye ve bir daha kendilerini toparlama ve geliştirme imkanlarını yoketmeye çalışmıştır. Bu durum tam olarak değilse bile, bir derceye kadar birinci ve ikinci dünya savaşından sonraki duruma benzemektedir. Ancak, her seferinde Batı'nın gösterdiği tepki başarısız olmuştur. Nazizm, Nasiriyet yahut, Saddamiyet'e sebep olan temel sebeplere dikkat edip böylece hastalığa tam bir teşhis koyarak, tedavisine geçilmedikçe, bu düşünceleri taşımakta olan'başlar daima yükselecek ve kesilip atılmaya; keza, başka bazı başların kesilmesine de neden olmaya devam edecektir. Bu çıbanbaşı böylece kalacaktır. Hatta, birgün, Batı'nın güçlü hükümetlerinin gücünden çıkabilmesi de mümkündür.

Saddam Hüseyin'in kuvveti de Batı'nın adaletsizliğini ve usulsüzlüğünü göstermektedir. Daha önce, Hümeynizm'in temelini atan da Batı idi. Fransa, Imam Hümeyni'nin sığındığı bir ülkedir. O, uzun müddet Fransa'nın himayesinde kaldı ve Fransa'nın yardımıyla, daha sonra İran'da bir devrimin gerçekleşmesine neden olan propaganda hareketini yürüttü. Batı, İran halkının İran Şah'ından aşırı derecede nefret ettiğini, dolayısıyla, Hümaynizm yahut sözde din devrimi gerçekleşmezse, İran'da komünist devrimin mutlaka gerçekleşeceğini biliyordu. Başka bir ifadeyle, İslam yahut Humeynizm sevgisi değil, komünizm düşmanlığı, Batı'nın Humeyni düşüncelerini desteklemesine neden oldu. Humeyni ve yandaşları, halkın dinî duygularını suistimal edip, nefrete dönüştürerek iktidara geldiler. Bu nefret, İran Şahı ve onun destekleyicisi Amerika aleyhindeydi. İşte, aynı nefreti kendi çıkarlarını elde etmek için kullandı. Amerika'nın en büyük şeytan olduğu ileri sürüldü. Böylece milletin nefrete dayanan, sözde dini hisleri okşanmış oldu ve Humeyni'nin düşünceleri böylece güç kazandı.

Kısacası, daha önce de bu bölgede yapılan korkunç savaşların, fesatlıkların, katliamların ve adaletsizliğin temel sorumlusu Batı'dır. İran Şah'ının yaptığı zulümlerin arkasında da Batı yatmaktaydı. Dünya gizli istihbaratının ustası sayılan, hatta bir ülke ahalisinin bile bilemediği bilgileri anında elde edebilen Amerika'nın, İran Şah'ının haksızlıklarını bilmemesi mümkün değildir. Bu zulüm ve haksızlıkların neden olduğu tepkilerden de haberdar olmadığını ileri sürmek yanlıştır. Bu zulümlerin yapıldığı devirde, Şah'a arka çıkan Amerika'dır. Dünyanın hiçbir insanı, Amerika'yı bu sorumluluktan uzak tutamaz. Dünyanın her düşünürü, İran Şahı rejiminin Amerika tarafindan himaye edildiğini ve bu rejimin bütün haksızlıklarının, sorumluluğunun Amerika'ya ait olduğunu bilir. Amerika'nın benimsediği yol, kendi yararına, yahut başka bir ifadeyle, Amerika'lılarca dünyanın yararına gerekli bir yoldu. Onların düşüncesine göre Humeynizm yahut din kuvveti; bir de komünizm yahut dinsizlik olmak üzere iki güç, onların yolunda durabiliyordu. Onlara göre komünizm daha sert bir düşmandır. Eğer komünizm İran'a musallat olsaydı, şu andaki Amerika ile Rusya arasındaki dostluk gerçekleşemezdi. Ayrıca, Saddamiyet ortaya çıkamazdı. Bundan başka Rusya ve yandaşları, Ortadoğu için büyük bir tehlike oluştururdu ve Amerika ile yandaşları bu tehlikeye karşı koyamazlardı.

Kısacası, sözde dünya yararına, fakat aslında kendi yararlarına. Onlar, Humeynizm'i destekleyip geliştirdiler. Humeynizm ise, güç kazandıktan sonra, Amerika ile Rusya arasında tarafsız bir yol edinmeye çalıştı. Ancak bu yol, İslam adaleti gereğince ele alındığı zaman, vasat bir yol olmaktan öte değildir. Onlar büyük bir katliamı gerçekleştirdiler ve ne yazık ki bunu İslamiyet adına yaptılar.

Demek ki, İslam alemi birçok yönden zarara uğradı. Daha sonra, İran'dan öc almak gayesiyle "Saddamiyet" ortaya çıkarıldı ve her bakımdan Irak'a yardım etmeleri sağlandı. Hatta bir seferinde, Irak büyük bir tehlikeye girdiği ve İran'ın da Bağdat'a girebilme imkanının ortaya çıktığı bir sırada, Amerika hemen araya girdi ve Irak'ın savunma gücünü gereğinden fazla arttırarak, İran için bir tehlike durumuna getirdi. Bugün Irak'ın zehirli gaz bombalarına sahip olduğu ve onları kullanmaktan hiç çekinmeyeceği, dolayısıyla Irak lideri Saddam Hüseyin'in çok zalim olduğu ve onun uzaklaştırılması gerektiği propaganda edilmektedir. Halbuki, bu bombaların yapımı için gerekli malzeme ve bilgileri, Irak'a Batı milletleri sağlamışlardır. Onlar, bu bombaların yapımı için kurulan fabrikaları da biliyorlardı. Ancak, o bombaların İran aleyhinde kullanılacağını düşünerek, bunlara göz yummuşlardı.

Libya bu çeşit bombaları yapmaya kalkıştığı zaman, Amerika ve yandaşları saldırıp onu bombaladılar ve Libya'nın dünya barışını tehlikeye soktuğunu ileri sürdüler. Daha sonra, o fabrikaların detaylı olarak içten görüntülerini televizyondan gösterdiler. Demek oluyor ki, bütün ayrıntıları biliyorlardı. Irak konusunda nasıl bilgisiz olabilirler. O zaman İran, Batı milletlerine seslenerek, kendi hasta ve yaralılarının resimlerini göstererek, Irak'a mani olmalarını rica ediyordu. Ancak, Batılılar buna aldırış

etmediler. Şimdi kendi yetiştirdikleri sözde deliyi küçük düşürmek için, daha önce İran'ın gösterdiği manzaraları şimdi, Batılılar bütün dünyaya göstermekte; insanoğlu için büyük bir tehlike olduğu propagandasını yapmaktadırlar. Bunlar gerçek hastalığa bakmazlar ve bu hastalığı gerçekleştirenin kendileri olduğunu gözardı ederler. Onların tek gayesi sözde hasta zihniyeti yoketmekmiş. Aksi takdirde o hasta zihniyet, bütün dünyayı tehlikeye sokarmış!

Peki bu hasta zihniyet nasıl oluştu. Bunun tek sebebi, Batılıların Arap ve İran'daki Müslümanlara karşı takındığı tutumdur. Onlar devamlı olarak zalimane bir tavır içindedirler. Gerçi onlar, sözde birçok Arap ülkesiyle dostane ilişkiler kurdular. Ancak, bunun arkasında kendi çıkarları yatmaktadır. Onlar, bu ülkelerin petrol gelirlerini, kendi bankalarına yatırmalarını sağladılar ve böylece iki yönlü çıkar elde ettiler. Birincisi, dağlar kadar olan bu zenginliklerden istifade ederek, kendi sanayilerini geliştirdiler. İkincisi de, bir tehlike anında onların petrol kaynaklarına el koymaya hak kazandılar.

Bir ülke, bu memleketlerin bankacılığına güvenerek gelirini o bankalara yatırırsa, bir düşmanlık anında onların bu gelirlerini dondurmaları adalete uygun mudur? Böyle bir hakkı onlara kim vermiştir? Kaç Arap ve Müslüman ülkesinin paraları böylece donduruldu? Irak'ın Batı ülkelerindeki paraları da dondurulmuştur. Buna
deccaliyet denir. Bu ülkeler bu konularda çok beceriklidirler.

Buna mukabil genel olarak İslam ülkeleri ve özellikle Arap ülkeleri, çok cahilane bir tepki gösterdiler. Politik anlaşmazlıklarını maalesef din adına ileri sürerek, sözde cihadı başlattılar. Böylece Batılıların İslamiyet'e saldırmalarına neden oldular ve yüce dinimizi küçük düşürdüler. Batılılar, İslamiyet'in terörist bir din olduğunu ve hasta zihniyetler yetiştirdiğini ileri sürerek, bütün problemlerin ana kaynağını israiliyet'in değil İslamiyet'in oluşturduğunun propagandasını yapmaktadırlar. İran örneği buna en büyük şahiddir. Eğer İran, zulüm edildiğini; Batılıların İran'da nefret tohumları ektiğini ve yüzyıllardan beri İran'lılara haksızlık edildiğini, dolayısıyla İran'ın öç almak istediğini ileri sürseydi, dünya bunu kolayca anlardı. Ancak, maalesef İran, Batılıların İslamiyet'e saldırmalarını gerektiren bir tavır takındı ve Batı düşünürleri, bu tavrın İslami olmadığını bildikleri halde yüce dinimizi aşağıladılar.

Batılıların neden olduğu hastalıklardan hasta olan zihniyetler, dinlerinin de hasta bir din olduğunu ve adaletsizliği öğrettiğini; kadınlarla çocuklara zulmetmeyi, şehirlere bombalar yağdırmayı ve böylece öç almayı salık verdiğini ileri sürdüler. Dünyanın neresinde olursa olsun, bu çeşit talimatlar ileri sürüldüğü zaman, dünya hastalığın asıl sebebini öğrenecek ve bu talimatların, dinle zerre kadar bir alakası olmadığını anlayacaktır.

Bugün Müslüman liderlerin gerçek hastalığı anlamaları ve ona dikkat etmeleri gerekir. Şu anda, Saddam aleyhinde Batılılarla işbirliği yapmalarının, Batının suçsuz olduğu anlamına gelmediğini onlara

anlatmaları lazımdır. Saddam'ın iktidardan uzaklaştırılması yahut Irak'ın tahrip edilmesinin , İslam aleminin ızdıraplarıyla bir alakası olmadığını açıkça belirtmeleri gerekir. Orta Doğu'nun huzurunu sık sık yokeden ve dünya barışını tehlikeye sokan hastalıklar yine devam edecektir. İnsafla bakıldığı zaman, her savaştan sonra İsrail'in Müslüman topraklarını ele geçirdiği ve Amerika ile Batı ülkelerinin bu konuda her zaman İsrail'e yardım ettiği müşahede edilecektir. İsrail, işgal ettiği topraklardan, Mısır dışında hiçbir ülkenin bir karış toprağını geri vermemiştir. Mısır'ın ise önce diğer Arap ve İslam ülkelerinden uzaklaşması ve çok önemsiz şartlarla İsrail ile anlaşmaya girmesi sağlandı. Ürdün onların dostu olmasına rağmen, bu savaş esnasında Amerika'nın şiddetli itirazları ve yergisinden kurtulamadı. Halbuki, bu dostluk Ürdün'e zerre kadar bir fayda getirmemiştir. Çok değerli toprakları da İsrail işgali altında olduğu halde, Amerika daima İsrail'i desteklemiştir.

Bazı cahil mollalar, Kur'an-ı Kerim'in gayri Müslimlerle dostluk kurmayı yasak ettiğini ileri sürerek anlaşmazlıklar yarattılar. Aslında İslamiyet bu gibi insaf ve adaletten uzak olanları dost edinmemizi yasak etmiştir. Yoksa adalete bağlı olanları dost edinmekten Müslümanları yasak etmez. Ne var ki, Müslümanlar, İslamiyetin yasak ettiği dostluklar kurdular ve İslamiyet'in tavsiye ettiği dostlukları kurmaktan çekindiler. Demek ki, onların asıl hastalıkları takvadan uzak olmalarıdır. Hz.Resulüllah (s.a.v.), bir müminin bir yılan deliğinde iki defa sokulamayacağını beyan etmiştir. Malesef, Müslümanlar üst üste birkaç defa aynı delikte sokuldukları halde, yine de oraya parmaklarını sokarlar. Bu ızdırapların çaresi nedir? Daha önce de beyan ettiğim gibi, bu dert ve sıkıntıların tek çaresi vardır ve o da Allah'ın Habibi Hz.Muhammed(s.a.v.)'in buyurduğu ve öğrettiği çaredir.

Hadislerde belirtildiği üzere, Yecüc ile Mecüc bütün dünyaya hakim olacaklardır. Onlar, dalgalar gibi ilerleyerek bütün dünyaya üstün geleceklerdir. Işte o zaman Vadedilen Mesih nüzul edecek ve Yecüc ile Mecüc karşısında durmaya niyet edecektir. Bunun üzerine yüce Allah, Vadedilen Mesih'in ancak dağa sığınarak, dua vasıtasıyla onlara üstün gelebileceğini, vahiy yoluyla söyleyeceğini, Hz.Resulüllah'a (s.a.v.) önceden haber vermiştir.

Şimdi dağdan murad bence, Allah'ın Habibi Hz.Muhammed(s.a.v.) ve yüce talimatlarıdır. Kur'an-ı Kerim Haşr Suresi'nin 22. Ayet-i Kerimesinde bu konuyla ilgili şöyle buyurmuştur: "Eğer Biz bu Kur'an'ı bir dağa indirmiş olsaydık, sen onun saygıyla eğildiğini, Allah korkusundan paramparça olduğunu görürdün"

Demek ki, Hz.Muhammed(s.a.v.) dağlardan daha üstündür. Dünya dağlarının tahammül edemediği sorumluluğu, o, dağlardan daha yüksek ve daha yüce olan Habib'im(s.a.v.) taşımıştır. Onun için, dağlardan daha üstün olan bu Yüce Peygambere ve onun talimatlarına dönün. İşte o zaman dualarınız kabul edilecektir.

Bu hadiste dikkatimizi çeken bir nokta şudur: Hadiste ancak, Vadedilen Mesih (a.s.) ve Cemaati'nin dua edeceği beyan edilmiştir. Yani,

sözde müslümanlar duaların kuvvetine inanmayacaklardır. Gerçekten de gördüğümüz gibi, şu anda İslam alemi liderleri birçok beyanatta bulunmalarına rağmen, hiçbiri müslümanlara duaya yönelmelerini öğütlememiştir. İşte, İslam aleminin sıkıntılarına çare arayabilecek tek cemaat, Hz.Muhammed(s.a.v.)'in yüceliğine, talimatlarına ve yüce sünnetine sığınarak, Yüce Allah'a yalvaracak ve dua edecek olan Mev'ud Mesih(a.s.)'in Cemaatidir. Bu problemin tek çaresi sizin dualarınızdır.

Ey Vadedilen Mesih'in Cemaati! Gelecekte çok acı verici durumlar ortaya çıkmak üzeredir. Daha birçok devirler önümüzdedir. Biz zaten duanın kuvvetine inanan insanlarız. Bu durumda özellikle Yüce Rabbimize yalvararak O'na dua etmemiz gerekir. İslam aleminin sıkıntılarının tek çaresi duadır.

Batılılar için de dua ediniz. Yüce Allah(c.c.), onlara akıl versin. Onlar daima kurnazlıklarıyla dünyanın sıkıntılarına çare aramaya çalıştılar. Ancak her seferinde başarısız kaldılar, çünkü onların kurnazlıkları bencilliklere ve nefsaniyete dayanmaktadır. Kur'an-ı Kerim, cahil mollalara inanmamızı değil, aksine Allah(c.c.)'ın nurundan aydınlanan takvaya bağlı kalmamızı emretmiştir. Gerçek zeka ve takva aynı şeydir. Takvadan uzak olan her kurnazlık, sonunda başarısız kalacaktır.

Bugün dünya, ne yazık ki hem doğuda hem de batıda, takvadan uzaklaşmıştır. Bu yüce hazineler bir emanet olarak size verilmiştir. Onun için ey Muhammedî Mesih'in Cemaati! Bu emaneti koruyunuz. Bunu koruduğunuz takdirde Yüce Rabb'iniz(c.c.) size daima üstünlük ihsan eyleyecek ve sizler böylece en zor problemlere bile çare bulmaya devam edeceksiniz. Yüce Allah(c.c.) onu size nasip eylesin. Amin!

HUTBE No.4 26.10.1990

Hz.Mirza Tahir Ahmed, Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra, Hucurat Suresi.'nin ondördüncü ayetini okudular:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ
لِتَعَارَفُوا ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

Daha sonra şöyle söze başladılar: Geçen hutbemde, Hz.Mehdi'nin (a.s) Cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati önünde yeni sahalar açıldığını; bu arada İslam dininin gayri İslamî değerlerle cihada gireceğini ve birçok yeni saha daha açılacağını açıklamıştım. Gerçek şudur ki, bu sahalar aslında yeni değildir. Aksine tarih boyunca varolmuştur. Ancak bazı devirlerde onlar olağanüstü bir önem kazanırlar. Şu anda içinde bulunduğumuz bu devirde, İslamiyet, sosyal değerlerle bir çatışmaya girecektir ve genel olarak Hıristiyan olan Batılılar, düşünce savaşından daha ziyade, bilerek bu çatışmaların yönünü sosyal eşitsizliğe yönlendireceklerdir. Onlar böylece Batı toplumunu koruyabileceklerini zannederler.

Bu arada ırkçılık da gittikçe artacaktır. Sözde Batı'da ırkçılık aleyhinde birçok slogan atılmakta ve ırkçılığın nefrete değer bir düşünce olduğu ileri sürülmektedir. Ancak bu hep gösterişten ibarettir. Batı'da ırkçılık aleyhinde başlatılan bütün hareketler, genel olarak Yahudiler tarafından başlatılmıştır. Enteresan olan şudur ki; Batı'daki bütün bu hareketler, Yahudilerin savunduğu ırkçılık aleyhine değildir. Aksine, Yahudi ırkı aleyhinde dünyada başlatılan hareketleri yoketmek üzere, Yahudiler tarafından başlatılan hareketlere, ırkçılık aleyhtarı hareketler ismi verilmekte ve bu konuda büyük bir propaganda yapılmaktadır. Özellikle Avrupa ve Amerika'da, Nazi Almanya'sının ırkçıları aleyhinde, biraz da abartılarak, televizyon, radyo ve gazeteler vasıtasıyla propaganda faaliyetleri yürütülmektedir. Böylece Batılılara uyarıda bulunarak, bir daha böyle bir hata işlememeleri gerektiği, aksi takdirde cezasının da çok ağır olacağı ileri sürülmektedir.

Kısacası, Batı'da ırkçılık aleyhinde varolan hareketler, ancak ve ancak, Yahudileri korumak gayesiyle olup çok sınırlıdır. Gerçekte ise, Batı'da ırkçılık hızlı bir şekilde yayılmaktadır. Yalnız, bunun hedefı Doğu ve Afrika ülkeleri, yahut İslam'dır. İslam, çoğu kez bir millet olarak ileri sürülür ve onun aleyhinde ırkçılık duyguları uyandırılmaya çalışılır. Keza, bazen İslam dini, bir toplum olarak tanıtılır ve İslam aleyhinde sosyal duygular harekete geçirilmeye çalışılır. Berlin duvarının yıkılmasıyla, Rusya'da başlamış olan değişikliklerden, geçen sene, İngiltere

CemaatininYıllık Toplantı'sında bahsetmiştim. Bu arada ırkçılığın da tekrar baş kaldırabileceğini belirtmiştim. Bu İslamiyet yoluna dikilecek olan büyük bir tehlikedir. Hak Teala'nın (c.c.) yardımıyla, İslamî değerleri korumak üzere kurulmuş olan, Hz.Mehdi'nin (a.s.) Müslüman Ahmediye Cemaati, bu tehlikeyi iyice anlamalı ve hangi yoldan bu tehlike İslamiyet'e saldırırsa ona karşı koymalıdır.

Avrupa'da başgösteren değişiklikler sonucunda ilk önce milliyetçilik, daha sonra da ırkçılık hortlayacaktır. Milliyetçilik ile ırkçılık birbiriyle yakından ilgili olup temelde birbirinden ayrıdırlar. Mesela, Rusya'da bir tek millet bulunmamaktadır. Dünyada değişik ülkeler bulunmaktadır. Bunlardan bir kısmı millet adına kurulmuş olup, böylece devam etmektedir. Bazı ülkeler ise, düşünceler üzerinde kurulmuştur. İsrail'de yukarıda zikredilen her iki gerçek de bulunmaktadır. Ancak dünyanın birçok ülkesinde, milliyetçilik kavramı pek mevcut değildir. O ülkelerde, birçok kavim ortaklaşa yaşamaktadır. Eğer orada milliyetçilik kavramı şiddetli olarak propaganda edilirse, o ülkeler hemen parçalanır. Mesela, İngiltere'nin Kuzeyinde İskoçya; Batı'da Galler eyaleti ile İrlanda bulunmaktadır. İngiltere'de Kuzey ile Batı arasındaki anlaşmazlıklar milli olup, İngilizler ile diğer milletler arasında bulunmaktadır. Bir dış tehlike karşısında bütün bu milletler yekvücud olup, barış anında birbirleri ile çatışırlar. O zaman tehlikelerin şekli değişir ve sanki değişik milletler kendi çıkarları uğruna birbirleriyle rekabet içine girer. Güneyliler ancak Güney'i koruyacaklarını ileri sürerler. İngilizler ise kendi çıkarlarını İskoçyalıların çıkarlarından daha üstün tutarlar. Galler ise, İngilizler'in onları sömürdüğünü savunur.

Bu örnekten anlaşılacağı gibi, ister Amerika olsun, isterse İngiltere yahut Almanya, bunların hiçbirisi aslında tek bir kavim yahut millet değildir. Tek millete dayanan eğer dünyada bir ülke varsa o da Türkiye'dir. Ancak, aslında bu söz bile doğru değildir. Kürtler kendilerini Türklerden ayrı sayarlar ve onların dilleri, gelenekleri mizaçları vs. Türklerinkinden ayrıdır. Her iki kavim arasında büyük bir düşmanlık bulunmaktadır. Kürtler uzun zamandan beri, Türklerin zulümlerine maruz kaldıklarını söylemektedirler. Biz bu propagandanın doğru yahut yanlış olduğu konusunda birşey söyleyemeyiz. Doğru mudur yanlış mıdır, Allah bilir. Demek istediğim şudur ki, Kürt bölgeleri bir yana, geri kalan ülke gerçekten tek milletten, yani Türklerden oluşmaktadır.

Maalesef Türkler, Türkiye içinde az ve Türkiye dışında fazladırlar. Eğer dört Türk, Türkiye içinde bulunuyorsa, altı Türk, Türkiye dışında bulunmaktadır. Ben bunu söylemekle Avrupa'da değişik ülkelerde bulunduklarını kasdetmiyorum. Bu anlamda dünyanın her milleti değişik ülkelerde bulunmaktadır. Demek istediğim şudur ki, genel olarak Rusya'da ve Çin'de keza Afganistan, İran ve bazı Arap bölgelerinde bir çok Türk boyu yerleşik haldedir. Rusya'da bir Türk kabileyi, başka bir Türk kabile ile çarpıştırmak, onları bölmek ve birbirinden uzak tutmak gayesiyle birçok hareket başlatılmış ve birçok çareye başvurulmuştur. Ancak bundan böyle, Türkler arasında birlik rüzgarları esmeye başlayacaktır ve Osmanlı

İmporatorluğu'nu ayakta tutan kardeşlik düşüncesi tekrar ortaya çıkacaktır. Bütün Türklerin bir olup, Türkiye ile birleşmeleri şiddetli bir istek haline gelecektir ve Türkiye'de bu düşünceyi destekleyecektir.

Bu arada Türk olup, Türkçe konuştukları halde Şii olan kabileler, yahut bölgeler, İran'a yönelebilirler. İran, bu konuda büyük rol oynayabilir. Keza, Sünni Müslüman olan ülkeler, Sünni olan Uygur, Kazak vs. gibi Türk boylarını çekmeye çalışacaklar ve bu amaçla büyük para harcayacaklar. Rusya, artık bozulup dağılmaya mahkumdur ve onu bozulup dağılmaktan kurtarabilecek içte yahut dışta hiçbir kuvvet mevcut değildir. Rusya tek bir millete yahut kavime dayalı olmayıp bir ideolojiye dayanmaktadır. Bu da komünizmdir. Bunun gibi Pakistan'ın kuruluşu da bir ideolojiye dayanmaktadır. Daha önce Rus Çarı, sömürgeciliğe başvurarak değişik Müslüman bölgeleri işgal etmişti. İşte bu durum 1918'deki devrim sonucunda yok oldu. Komünizm ideolojisi kavim yerine, Rusya ve idaresi altındaki ülkelere, hakim olarak yeni bir ülke, yani Sovyetler Birliği'ni oluşturdu. Rusya bundan böyle bütün dünyada kuvvetli bir şekilde, ülkelerin kavimlerden oluşmadığını, aksine düşünceler sonucunda meydana geldiği propagandasını yapmaya başladı. Komünizmin evrensel olduğunu ve evrensel bir ülke ve kavim oluşturabileceğini ileri sürdü. Böylece birçok küçük ülkeyi birbirleriyle çarpıştırarak, milliyetçilik aleyhinde genel bir savaş başlatıldı. İslamda da bir düşünceye dayalı olarak ülke kurulması istenmektedir. İslamiyet'te bir millet, yahut kavim kavramı mevcut değildir. Bunun küçük bir örneği, Pakistan'ın iki kavim düşüncesidir. Şu anda bunun detaylarına geçemem. Bu düşüncenin ne derece geçerli olduğunu, bunun gerçekle bir alakası olup olmadığını, Hindistan'daki Müslümanların Pakistan'ın kurulması uğruna başlattıkları olağanüstü çabaların Dr. İkbal'in şiirlerini okumaları neticesinde mi, yoksa başka sebeplerden dolayı mı olduğu konusu üzerinde detaylara şu anda geçecek değilim. Şu anda istediğim, Rusya'da komünizmin yenilgiye uğraması ve birçok ülkeyi bir arada tutmakta olan bu düşüncenin yok olmasıyla o ülkelerin dağılması ve Sovyetler Birliği'nin de ortadan kalkmasıdır. Dünyanın hiçbir kuvveti onu koruyamaz. Kuzey Amerika ülkelerini, ortak çıkarları birbirine bağlamıştır. Ancak bu düşünce Rusya için geçerli değildir. Komünizm vasıtasıyla birçok ülke bir araya getirildiyse de, Avrupa ülkeleri dışında diğer ülkelere, özellikle, Müslüman Türk bölgelerine çok haksızlık yapıldı. Sovyetler'deki Müslüman Türk milletleri, ekonomik bakımdan kasıtlı olarak geri bırakılmışlardır. Bu nedenle, onların ortak çıkarları uğruna bir araya gelmeleri mümkün değildir. Bu ülkelere yapılmış olan haksızlıklar ve geçmişte bunlara reva görülen adaletsizlikler, onların Sovyetler'den kopmalarını gerektirmektedir.

İslam dinine gelince, şimdilik İslamiyet bir din olarak burada kuvvetli bir rol oynayamaz. Buradaki halkın çoğu Müslüman olmalarına rağmen dinden uzaklaşmıştır. Müslüman halk bir yana, hatta din bilginleri bile Yüce Allah(c.c.)'ın gerçek düşüncesinden uzaktırlar. Allah'a (c.c.) ibadet etmek, kendini değiştirerek fedakarlıklar yapmak, vs. uzun çaba

isteyen konulardır. İslamiyet yavaş yavaş tekrar onların kalbine girecektir. Bu da Müslüman Ahmediye Cemaati'ne düşecek bir görevdir.

İslamiyet başka bir şekilde etkili olabilir. Yani İslamiyet, bütün Müslüman kavimlerin Sovyetlerden kurtulabilmesi için kullanılabilir ve onların ayrı bir kavim oldukları ileri sürülebilir. Şu anda, Rusya'da din hürriyeti verilmektedir ve Avrupa bölgelerinde de, Hıristiyanlık uğruna birçok yasalar değiştirilmiştir. Bunların İslam dünyasına da etkili olması kaçınılmazdır.

Sovyetler'de, İslamiyetin yüce talimatları ve emirlerine göre hareket etmek yasaklanınca, Müslümanlar hiçbir tepki göstermediler. O zaman hiçbir bölge, İslamiyet adına Sovyetlerden kurtulmaya cesaret edemiyordu. Şu anda bile Sovyetlerden kopmak üzere çaba sarfeden genç neslin, İslamiyetle bir alakası yoktur. Yani onların çoğu namaz ve Kur'an'ı bilmez. Hiç şüphesiz İslamiyet sevgisi mevcuttur ve bizim de o sevgiden istifade etmemiz gerekir. Ancak kuru ve hissi bir sevginin amele dönüşmesini beklemek boştur. Bunun gerçekle bir alakası yoktur. Şu ana kadar İslamiyet sevgisi bir ırk düşüncesi şeklindedir ve böylece bir kavim düşüncesi ortaya çıkmaktadır. Bunun sonucunda Sovyetlerden kopma istekleri çoğalmaktadır. Şimdi hem Sünni hem de Şii, İslam alemindeki bütün anlaşmazlıklar, Sovyetlerden kopmaya çalışan Müslüman kavimler üzerinde etkili olmaya çalışacaklar ve böylece daha fazla cemiyet edinmeye çaba sarfedilecektir. Müslüman Ahmediye Cemaati de, hiçbir ırka dayali olmayan ve milliyet yahut kavim düşüncesinden uzak olan ve ırk ayırımı yahut ırk üstünlüğü kavramını kabul etmeyen evrensel İslamiyet'i tebliğ etmelidir. Hutbemin başında okuduğum ayet-i kerimede aynı gerçek ifade edilmiştir. Yani:"Ey insanlar! Biz sizleri erkek ile kadından yarattık." Demek ki, ırk ve kavim bakımından aranızda bir ayrılık yoktur. Eğer bir ayrılık varsa, o da erkekle kadın arasındaki ayrılıktır. Bu ayrılığı siz ortadan kaldıramazsınız ve bu ayrılık üzerinde ırk ayrımı ve nesil tefahürü bina edemezsiniz. Eğer böyle yaparsanız yanlış olur, çünkü erkekle kadının birleşmeleri olmadan insan nesli devam edemez. Biz sizleri, birbirinizi tanıyasınız ve tanınasınız diye, değişik kabilelere ve topluluklara ayırdık. Değişik isimlerle kişiler tanınır. Ancak topluluklar kişisel isimlere göre birbirinden ayrılmaz. Mesela, Orhan adını taşıyan kimseler Mehmet adını taşıyan kimseler aleyhinde bir topluluk kuramazlar. İsimler ancak bir tanıtım vesilesidir. Bunun dışında bir ehemmiyetleri yoktur. Demek ki, kavimlerin ayrımı ancak tanınmaları içindir. Eğer bu ayrım kavimlerin mizaçlarının tanıtımı uğruna ise, bunda bir beis yoktur. Ancak bunun dışında onları iftihar vesilesi yapmak cehalet olur. İslam dini bütün dünyadaki insanları, bir tek takva bakımından birbirinden farklı görmemizi caiz kılmıştır. Eğer bir insan takva sahibi ise, onun kavmine, dinine, rengine, coğrafya bakımından hangi ülkeye ait olduğuna bakmadan ona saygı göstermemiz gerekir. Demek ki, takva bir İngiliz'i bir Gal'le, bir Gal'i bir İskoç'la, bir İskoç'u da bir İrlandalı ile birleştirecektir. Keza Afrikalılar, Araplar, Çinliler, Ruslar, Japonlar ve Amerikalılar takva

vasıtasıyla birbirleriyle birleşeceklerdir. Dünyanın bütün ülkelerindeki müttakiler, böylece birbirine eşit olarak, birbirleriyle birleşecektir.

İslam'ın ileri sürdüğü kavmî düşünce işte budur. Bunun dışında başka hiçbir ırk üstünlüğü düşüncesini, İslamiyet tasvip etmemektedir. Takva adına birleşecek olan insanlar, müttakilerin bir kavmini oluşturabilirler. Ancak bunun politik yahut coğrafı ayrımla bir alakası yoktur. Şimdi Rusya'daki değişiklikler sonucunda ırk ayrımı da hortlamaktadır. Aynı şekilde hem Avrupa'da hem de genel olarak Batı'da ırk üstünlüğü ve ırk ayrımı düşünceleri yanlış bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Avrupa'da, bir kavmin öteki kavme güvenmeme hislerinin bariz bir şekilde ortaya çıkması kaçınılmazdır. Bugün aralarında bir sevgi varsa, yarın mutlaka haset ve çekememezlik olacaktır. Bugün Avrupa sözde birleşmektedir. Ancak aynı birleşme vasıtasıyla ayrılık tohumları da atılmaktadır. Bugün birleşmekte olan Avrupa ülkelerinde mutlaka anlaşmazlıklar, güvensizlik ve çekememezlik oluşacak ve oluşturulacaktır. Mesela Almanya, Avrupa'da çok büyük bir kuwet olacaktır. Avrupa ülkeleri şimdilik Almanya'dan gelebilecek tehlikeler konusundaki endişeleri hakkında birşey söylememektedirler. Ancak İngiltere bu konudaki endişelerini, mesela Almanya'nın yakında bir süper güç olabileceğini ve daha önce bir Cihan Savaşı gerektiren hataları tekrar işleyebileceğini açık olarak ifade etmektedir. Bir müddet önce, bir İngiliz bakan yardımcısı, Almanya ziyareti esnasında, Almanların düşüncesine göre İngiliz bakanlar kurulu kararı olan, ancak bakan yardımcısının ifadesine göre kişisel düşünceleri olan, Almanya aleyhinde bazı sözler sarfetti ve bundan dolayı istifa etmeye mecbur oldu. Ancak bu iş bununla bitmedi. Mesela kısa bir süre önce, Mr.Anthony Burgiss adlı bir İngiliz düşünürü, İslam dini ve Müslüman memleketler uzmanı olarak İsveç televizyonuna çıkarıldı ve demeçleri gazetelerde yayınlandı. Bu zatın uzun müddet Müslüman ülkelerde bulunarak İslamiyet konusunda bilgi edindiği ve Müslüman olmak üzereyken bu cehaletten(!) son anda kurtulduğu ifade edildi. Bu zat, İslamiyet'in insanın hürriyetine ve vicdanına karşı çıktığını, hatta en büyük tehlike olduğunu ifade etti. Bu arada bir örnek verirken bu zat, "Almanya nasıl Avrupa için büyük bir tehlikeyse, İslam dini de aynı şekilde insanın vicdanı ve kişisel hürriyeti için büyük bir tehlikedir" ifadesini kullandı. Bunun üzerine Doğu Avrupalı bir temsilci, şiddetli bir şekilde ona karşı çıktı ve verdiği örneğin yanlış olduğunu, İslamiyet hakkındaki sözün doğru olup Almanya hakkındaki ifadesinin gerçeğe aykırı olduğunu söyledi.

Kısacası bunlar, insan psikolojisiyle ilişkili konulardır. Bencil olup ırk üstünlüğüne inanan kavimlerin adalet düşüncesi de kendi aralarındaki meselelerde hemen değişiverir. Bir ülke, diğer bir ülkeyle rekabete geçince; mesela Gal, İskoç, İrlandalı ve İngiliz milletler, hep birlikte daha geniş Britanya kavmi düşüncesini ortaya çıkarırlar. Aynı şekilde mesela Almanya'da, Bavyeralı ve diğer Alman milletleri düşüncesi yok olursa; Doğu ile Batı, Kuzey ile Güney arasındaki ayrım ortadan kalkar ve daha geniş bir Alman kavmi düşüncesi ortaya çıkar. Böylece kavim düşüncesi ırk üstünlüğü düşüncesinin doğmasına sebep olur. Üç, dört millet

birleşerek, başka üç-dört millete karşı bir ortaklık kurarlar. Böylece ırk ayırımı düşüncesi coğrafi sınırlar içinde genişler ve milli düşünce, çıkarlar savaşı anında ırkçılığa dönüşür. Siyah ile beyaz, kızıl ile sarı arasında bir rekabet başlar ve bizim gibi buğday tenliler bile kör bir asabiyyete (yani aşırı derecede kendi kavim ve kabilesini koruma ve iltizam gayreti) hedef olurlar. Amerika'da, Pakistan'la Hindistan'a mensup olanlar, yerli siyahilere göre bile ayrı bir millet sayılırlar ve onlara sömürgeci gözüyle bakılır. Yerli beyazlar bile onları hor görürler. Afrika'da da durum aynıdır. Pakistanlı'ların rengi yerli Afrikalı'larınkinden ayrı olduğu için, yerliler onlardan nefret ederler ve onları dışarıdan gelmiş olan sömürgeci zannederek, onlardan uzak durmaya çalışırlar. Demek ki; kavmi asabiyyetler gittikçe renk asabiyyetlerine dönüşür.

Rusya ile Çin arasında eskiden beri varolan anlaşmazlıkların, komünizm yorumundan kaynaklandığı söylenir. Halbuki bu anlaşmazlıklar çok yüzeysel olup kazın ayağı başkadır. Rusya komünizmin sarı renkli Çinliler vasıtasıyla dünyaya hakim olacağını hazmedemiyordu. Keza Çin de komünizmin kızıl renkli olup bir Avrupa komünizmi şeklinde dünyaya üstün çıkmasına tahammül edemiyordu. Demek ki aralarındaki anlaşmazlık aslında sarı ile kızıl renkleri arasındaki bir anlaşmazlık idi. Gerçi bu anlaşmazlık bu şekilde belli olmadı. Ancak bilenlerin bildiklerine göre asıl çekememezlik sarı ile kızıl renkli kavimler arasındaydı ve bütün anlaşmazlıklar bundan kaynaklanmaktaydı. Böylece bu iki büyük ülke insanları arasında bir güvensizlik başgösterdi. Şimdi değişmekte olan durum sonucunda bu anlaşmazlıklar daha da çoğalacak ve Müslüman Ahmediye Cemaati yakında bununla karşılaşacaktır.

Sonunda tekrar Irak, Arap ve genel olarak Müslümanların çıkarları uğruna Yüce Rabbimize dua etmenizi rica ediyorum. Batılı ülkelerin İsrailin çengeline tam olarak girdiğini ve onun amaçları doğrultusunda hareket ettiklerini görmekteyiz. Onlar, Irak'ın kuvvetini tamamen yok etmek istemektedirler. Keza kalkınmakta olan bütün Müslüman ülkelerin güçlerine dolaylı olarak bir darbe vurmak niyetindedirler. Hatta Japonya'yı bile, Irak'ın yokedilmesine alet etmeye çalışmaktadırlar. Bilindiği gibi, İkinci Cihan Savaşı'ndan sonra Batı kuvvetleri, Japonya'nın ordusunu bir daha ülke dışına gönderemeyeceğini karara bağlamışlardı. Aynı karar Almanya hakkında da verilmişti. Şimdi Arap düşmanlığı ve daha doğrusu İslam düşmanlığı neticesinde bu karar, Almanya için değiştirilmiştir ve Japonya'da bunun değiştirilmesi için Büyük Millet Meclisine yasa teklifleri vermiştir. Artık hiçkimse Irak'ın yalnız Batılılar tarafından yahut Hıristiyan güçler tarafından mahvedildiğini ileri süremeyecektir. Burada bir kurnazlık daha vardır. Batı Japonya ile bir rekabet halindedir. Şimdi Japonya da Batı ile işbirliği yaparak Irak'ın mahvolmasına sebep olursa, yarın savaş sonrasında oluşacak olan düşmanlıkların hedefı sadece Batı ülkeleri olmayacak, aksine Arap ülkeleriyle kuvvetli ticari ilişkisi olan Japonya da, bu düşmanlıklardan ve nefretten payına düşeni alacaktır.

Kurulmuş olan bu plan çok korkunçtur. Bu plan neticesinde yalnız İslam alemi değil, bütün doğulu ülkeler nasıl etkilenecekler? Bu kadar

korkunç savaşın masrafları nasıl karşılanacaktır? Bu savaş sonucunda Batı ülkeleri sanayisinin uğrayacağı zararlar nasıl telafı edilecektir? Bu konuda değişik ülkelerde konferanslar düzenlenmektedir. Bunların özetini size arzediyorum.

Plana göre bu savaşın bütün masrafları Araplar'dan, özellikle Suudi Arabistan ile Kuveyt'ten çıkarılacaktır. Keza bu masrafların bir kısmı diğer ülkeler tarafından karşılanacaktır. Suudi Arabistan'ın paraları zaten Amerika'nın elinde bulunduğu için masraflardan kaçmasına imkan yoktur.

Benzin fiyatlarının artması sonucunda, Batı ülkelerinin uğradığı zararlar da Müslüman ülkeler tarafından Batılı ülkelere geri verilecektir. Bu konuda anlaşmaların ne şekilde yapıldığını kesin olarak bilemeyiz. Ancak söz konusu konferanslarda düşünürlerin sundukları bildirilerden çıkarılan netice işte budur. Ayrıca şu anda mesele yalnız Kuveyt'in işgalden kurtarılması değildir. Esas gaye Irak'ın ilerlemekte olan kuvvetini tamamen yoketmektir. Geçen birkaç günden beri,Irak'ın biyolojik savaşa girebilecek kadar güç kazandığı ve bu amaçla zehirli gaz bombaları üretebilme safhasına ulaştığı şeklinde propaganda yapılmaktadır. Mesela insanın kanını zehirleyen antraks mikropları vasıtasıyla; keza tifo ve kolera mikroplarını kullanarak, birçok hastalıklara. sebep olan bombalar ürettiği söylenmektedir. Irak'a bu teknolojiyi sağlayan ve İran aleyhinde kullanmasını isteyen Batı ülkeleridir. Şimdi Batı düşünürleri, Irak'ın sahip olduğu bu teknolojiyi kullanarak ürettiği bombaları kullandığı takdirde Batı'nın buna karşı koyamayacağını ifade etmekte ve dolayısıyla Irak'ın mahvedilmesi gerektiğini vurgulamaktadırlar.

Şimdi, birkaç gün öncesine kadar bu mesele su yüzüne çıkarılmamıştı. Irak bile bu teknolojiye sahip olduğunu ve zehirli gaz bombaları kullanacağını asla söylememiştir. Demek ki, bu propaganda yalnız Irak aleyhinde kamuoyu oluşturmak içindir. Eğer, Batı halkı bu savaş sonunda ekonomik bir bunalıma gireceğini bilseydi, Batı kamuoyu, politikacılarına bu savaşı başlatmaları için asla izin vermezdi. Kısacası Batı bu propagandayı yapıp kamuoyu oluşturarak savaşa hazırlıklar yapmaktadır.

Bu propaganda hareketinde ortaya atılan bilgiler bir casus vasıtasıyla elde edilmemiştir. Bu savaşta ne yazık ki İslam aleminin bir kısmı, Müslüman bir ülkeyi ve genel olarak İslamiyetin menfaatlerini yenilgiye uğratmak ve büyük bir darbe vurmak pahasına Batı ile işbirliği içinde olacaktır. Pakistan da dahil olmak üzere birçok Müslüman ülkenin; kalkınmakta olan Müslüman bir ülkeyi yoketmek üzere Batı ile işbirliği yapması ne kadar acı vericidir! Bu tehlike bütün Ümmet-i Muhammed (s.a.v.)'in karşılaşacağı bir tehlike olup, hiç de küçümsenecek gibi değildir. Bu tehlike arkasında birçok tehlike daha bulunmaktadır. Bunun yankıları daha ortaya çıkacaktır ve ırk üstünlüğü düşünceleri vs. daha da şiddetli bir şekilde belirlenecektir. Dünya daha birçok değişikliklerden geçecektir. Eğer biz İslamiyet'i savunmak üzere hazırlıklı olursak, bu tehlikelere göğüs germek üzere hazırlanırsak ve İslamiyet uğruna hiçbir fedakarlıktan

çekinmezsek, Yüce Rabbimize ettiğimiz dualar mutlaka hayırlı sonuçlar yaratacaktır. Böylece İslamiyet ve İslam alemi aleyhindeki entrikalar başarısız kalacaktır. Yüce Rabbimiz (c.c.) İslam dinini savunmamızı ve bu yolda fedakarlıklar yapmamızı bize nasip eylesin.

HUTBE No. 5 9.11.1990

Kelime-i Şehadet ile Fatiha suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed söze şöyle başladılar:

"İslam aleminin bugün içinde bulunduğu durum her Ahmedi Müslüman için çok üzüntü vericidir. Şimdilik bu üzüntüler azalacağı yerde ne yazık ki hep çoğalmaktadır. Daha önce de tavsiye ettiğim gibi, bu hutbe vasıtasıyla, yine Müsüman Ahmediye Cemaati üyelerine Yüce Allah (c.c.)'a dua etmelerini tavsiye ediyorum. Her Ahmedi'nin tam içtenlikle Yüce Rabbi'ne dua ederek İslam alemini, içinde bulunduğu tehlikelerden kurtarmasını niyaz etmesi gerekmektedir. Şüphe yoktur ki tehlikeler çok vahimdir. Ancak Cenab-ı Hak (c.c.) onları yoketmeye muktedirdir. Şu anda Müslümanların doğrudan doğruya veya dolaylı olarak tehlikede bulunmadıkları bir tek bölge yoktur. Malesef Müslümanlar dünyanın hiçbir yerinde bu tehlikelere karşı koymak için hazırlıklı değillerdir. İslamiyet'in öğrettiği, mantığa dayanan tepki bile hiçbir yerde müşahede edilmemektedir. O bakımdan, ister bize kulak verilsin, isterse hiç verilmesin, bizim bütün Müslümanlara nasihat etmemiz gerekir. Ancak nasihatlerle yetinmemeliyiz. Eğer dinlemeye niyetli olmayan kulaklara nasihat edilirse, görmeye hazırlıklı olmayan gözlere içinde bulundukları durum gösterilmeye çalışılırsa ve inatçı insanların kapalı kalplerine girilmeye çalışılırsa, hiçbir hayırlı sonuç elde edilmez. O bakımdan dualara çok ihtiyacımız vardır. Hem nasihatlerimizin etkili olabilmesi hem de yabancıların yani düşmanlarımızın güçlerinin azaltılması ve yönlerininde değiştirilmesi için dualara muhtacız.

Sizler, Yüce Rabbinize dua ederek, İslam alemine aklı başında liderler ihsan etmesini ve onlara hem zeka hem de takva nuru bahşeylemesini niyaz etmelisiniz. Keza Ümmet-i Muhammed (s.a.v.)'e dışarıdan saldırmakta yahut içeriden düşmanlık beslemekte olanların çabalarının sonuçsuz kalması için Allah (c.c.)'a yalvarmalısınız.

Ben sizleri İslam aleminin içinde bulunduğu tehlikeler konusunda daha önce de aydınlatmış bulunmaktayım. Şu anda bunun bir özetini tekrar size sunmak istiyorum. Şu andaki anlaşmazlığın ana sebebi Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesidir. Bunun sebepleri çok derindir. Bunlardan birkaç tanesini, daha önce açıklamış idim. Allah (c.c.) nasip ederse, ilerde bunları detaylı olarak ele alacağım ve bu entrikaların nereden kaynaklandığını anlatacağım. Mamafih, bu anlaşmazlığın özeti şudur; Irak, bir zamanlar kendi parçası olup İngilizler tarafından Irak'tan koparılarak ayrı bir memleket haline getirilen Kuveyt topraklarını işgal etti. Buna mukabil Batı kuvvetleri, bir memleketin, tarihi gerçeklere dayanılarak başka bir memleketi işgal etmesine izin verilemeyeceğini, aksi takdirde dünya barışının tehlikeye gireceğini savunmaktadırlar. O yüzden Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesine asla müsaade edilmeyeceğini ileri sürmektedirler. Batı kuvvetleri petrol bakımından değil, dünya barışı uğruna buna engel olacaklarını söylemektedirler.

Tarihe bir göz atarak ileri sürülmekte olan delillerin gerçek içyüzünü öğrenmeye çalışalım. İslam alemi ile yakından alakalı olup yabancılar tarafından işgal edilmiş bulunan topraklara gelince ilk olarak Filistin'i ele alalım. İsrail adı altında kurulmuş olan Yahudi memleketi, Filistin toprakları üzerinde kurulmuştur. Bu kadarla kalmayıp, İsrail, Ürdün nehrinin Batı kısmını da işgal etmiştir ve Suriye'nin Golan Tepeleri'ne kadar uzanmıştır. Aslında bu tarihi bir anlaşmazlıktır. Binlerce yıl önce bu topraklar Yahudilerin elindeydi. Yahudiler burada sinagoglarını inşa ettiler. Kısacası Yahudiler o topraklara büyük önem vermektedirler. Batı güçleri bu eski tarihi göz önünde bulundurarak günün coğrafyasını değiştirdiler. Bütün İslam alemi ve birçok diğer ülke bunu protesto ederek; Batı'nın üç dört bin yıllık eski tarih evraklarında medfun olan bir ölüyü tekrar diriltmeye çalıştığını söylediler ve unutulmuş olan gerçeklere dayanarak dünya haritasının değiştirilmesinin doğru olmadığını ileri sürdüler. Ancak şu anda Irak'ı mahvetmeye hazırlıklı bulunan Batı kuvvetleri, bu protestolara asla aldırış etmediler.

Aynı şekilde Hindistan, tarih gerçeklerine bakmaksızın Keşmir, Cunagarh, Hayder Abad, Dakkan vs.'yi işgal etti. Buna benzer birçok örnekler daha vardır. Ancak hiçbir kuvvet, değiştirilmekte olan dünya haritasının değiştirilmemesi uğruna; keza dünya barışı için hiçbir çaba sarfetmedi. Afrika'daki ülkelerin değiştirilmesi ve Batılılar tarafından işgal edilmesi konusunda "The Plain Truth" adlı dergi Ekim 1990 sayısında şöyle bir yorum ileri sürmektedir:

"Kasım 1884'de on üç Avrupa ülkesi ile Birleşik Amerika Devletleri, Berlin'de bir araya gelerek Afrika topraklarını kendi aralarında paylaşarak bütün ülkelerin, birbirlerinin işgali altındaki topraklara saygı göstermeleri gerektiğini karara bağladı... Afrika kıtasının değişik ülkelere bölünmesi, Avrupa ülkelerinin çıkarlarına göre yapıldı."

Sözkonusu derginin de açıkladığı gibi Afrika topraklarının değişik ülkelere bölünmesi tarihi gerçeklere dayanmamaktadır. Keza kavimlerin çıkarları da göz önünde bulundurulmamıştır. Afrika ülkelerinin sınırları lisan birliği, ekonomik çıkarlar, madenlerin dağılımı vs.'ye tabi tutulmamıştır. Kurulmuş olan ülkelerin çok küçük yahut çok büyük olmalarına da önem verilmemiştir. Bunun sonucunda, Afrika ülkeleri bugün bile aç ve yoksuldur.

Kısacası Afrika'nın sınırları Batı'nın çıkarları doğrultusunda tayin edilmiştir. Bunun neticesinde Bütün Afrika, bir güvensizlik, ızdırap ve nefrete mahkum edilmiş bulunmaktadır. Ancak hiçbir kuvvet bu haksızlıkları ortadan kaldırmak için çaba sarfetmeye istekli bulunmamaktadır. Bu kadarla kalmayıp bu haksızlıkların yok edilmesi halinde birçok yeni tehlikelerin baş göstereceği ve böylece dünya barışının tehlikeye gireceği ileri sürülmektedir.

İşte tarih ile coğrafya ilişkilerinin özeti budur. Irak'ın Kuveyt'i işgali meselesine gelince durum şudur: Eğer bir gayri Müslim ülke bir Müslüman ülkenin toprağını işgal ederek dünya coğrafyasını değiştirirse dünya barışı

tehlikeye girmezmiş(!) Eğer bir Batılı kuvvet yahut Batılı birçok kuvvetler, hep birlikte büyük bir kıtayı işgal ederek onun coğrafyasını değiştirirlerse ve ilelebet bir volkan haline getirerek patlamaya hazır bir fıçı durumuna sokarlarsa, dünya barışı için hiçbir tehlike yokmuş(!) Ancak eğer bir İslam ülkesi başka bir İslam ülkesinin toprağını işgal ederse, bütün dünya barışı tehlikeye girermiş ve Batı bu duruma asla göz yummazmış (!). Şimdiki durumu analiz ettiğimiz zaman meydana gelen sonuç işte budur.

Bu bilinen gerçeklerdir, yoksa Müslüman mütefekkirlerin yahut İslam ülkeleri liderlerinin bilmedikleri, fakat benim açığa vurduğum gizli bir tarih değildir. Bütün bunlar bilinen gerçeklerdir. Yalnız ne yazık ki Müslüman liderler bunu görmemezlikten gelmektedirler.

Şu anda Orta Doğu'da her ne cereyan etmekteyse yahut gelecekte cereyan edecekse onun bütün zararları İslam alemi ile Ümmet-i Muhammed (s.a.v.)'e; buna mukabil bütün faydaları gayr-i Müslim güçlere ulaşacaktır. Daha önce de belirttiğim gibi bu şavaşın bütün masrafları da Müslüman ülkelerce karşılanacaktır. Orduların bir kıtadan öbür kıtaya hareket etmeleri büyük masraflar ister. Bunun için dağlar kadar para gerekmektedir. İşte Suudi Arabistan ile Arap Emirlikleri'nin. Batı bankalarında biriktirdikleri dağlar kadar para, şimdi yasal olarak Batı ülkelerinin ellerine verilecektir. Bunun neticesinde kalkınmakta olan bir İslam kuvveti ilelebet yok edilecektir. Ayrıca Müslüman ülkelerin izzeti nefisleri uğruna başvurabilecekleri her yol, hatta düşüncesi bile ilelebet gömülecektir.

Biz Irak'a da nasihat etmeye çalıştık ve onlara mesajlar göndererek Allah aşkına hem kendi çıkarları uğruna hem de İslam ülkelerinin genel çıkarlarını gözönünde bulundurarak bu haksızlıktan vazgeçmesini istedik. Biz Irak'tan işgalini kaldırarak gücünü artırmasını ve bütün İslam alemi arasında birlik sağlamaya çalışmasını rica ettik. Malesef ne Irak, ne de diğer İslam ülkeleri sözlerimize asla kulak asmadılar. Bu savaşın masraflarını üstlenerek dışarıdan paralı askerler isteyen Arap ülkeleri iyi bilsinler. Onlar asla geçmişlerine geri dönemeyecekler. Durumları gittikçe daha da bozulacak ve o bölge bir daha barış yüzü asla göremeyecektir. Bundan sonra elimizde artık Yüce Rabbimize dua etmekten başka bir çare kalmamıştır. Yüce Rabbimiz onlara akıl versin ve güçsüz görünen nasihatlerimize kuvvet bahşederek ona kulak asmalarını sağlasın. Bu durumu değiştirebilen ancak ve ancak Yüce Rabbimizdir. Daha önce adı geçen dergi yazarının da söylediği gibi, İlahi kuvvet, bu üzücü durumu, sevinç verici bir duruma dönüştürebilsin.

Hindistan'a bir göz atalım. Keşmir'deki olaylar bir yana, şimdi orada tarih adına en büyük coğrafi değişiklik yapılmaktadır. Bundan üçyüz elli yıl önce Hindu bir tapınağın Babür Şah tarafından yıktırıldığı ve yerine bir cami inşa ettirdiği ileri sürülmektedir. "Babüri Mescid" yahut "Babür Camii" olarak adlandırılan bu cami hakkında bir mahkemede dava açılmıştır. Eski Müslüman dervişlerden birisi rüyasında bu cami altında Ram adlı Hindu bir din adamının yatmakta olduğunu görmüş. İşte bu

rüyaya dayanarak Hindular, orada eskiden Hindu bir tapınak bulunduğunu ve daha sonra Babür Şah tarafından yıktırıldığını yerine de cami inşa ettirildiğini ileri sürmektedirler. Kısacası olur olmaz bahanelerle dört asırlık bir tarih değiştirilmektedir. Demek ki Hindulara dört yüz senelik tarihi bir gerçeği değiştirebilme imkanı tanınmaktadır. Güya Müslümanlara yasak olan bir hareket Hindular tarafından yapılırsa caiz ve reva görülür!

Hindistan'da Müslümanlar ve yüce İslam dini büyük bir tehlike içinde bulunmaktadır. Bu tehlike Allah'ın birliği uğruna yapılmış ve asırlarca kullanılmış olan bir binanın putlara teslim edilmesi gibi, dinimizin temeline aykırı olan bir tehlikedir. Eğer buna meydan verilirse, bunun neticesinde Hindistan'ın barış ortamı yok olur ve her yerde sona ermeyen olaylar başlar. Bu çok hassas bir konudur ve İslamiyetin temel inançları ile ilgilidir. Ancak malesef Müslümanların buna gösterdiği tepki çok yanlış ve mantık dışı olmuştur. Tıpkı Irak'taki durum gibi bir durumla karşılaşmaktayız. Mesela Babür Camii olaylarına bir tepki olarak bir çok Hindu tapınağı ateşe verilmiştir. Hinduların evleri yağma edilmiş ve birçok Hindu öldürülmüştür. Bu asla İslami bir tepki değildir. Bizim dinimiz bütün dünya dinlerine saygı göstermemiz gerektiğini ileri sürmektedir. İnançları ne olursa olsun, batıl inançlar da olsa yasal olarak dinimiz bütün dinleri koruma altına almıştır. Demek ki inançlarını batıl bildikleri halde Müslümanlar, diğer dinlere tabi olanların hislerine ve yüce saydıkları din ve inançlarına saygılı olmalıdırlar-. Müslümanlar kendi dinlerinin talimatları mucibince diğer dinlere inananların tapınaklarını asla yıktıramazlar.

Aslında Hindistan'daki olaylar Pakistan'da cereyan eden bazı hadiselerin bir tepkisidir. Bilindiği üzere Pakistan'ın cahil mollaları, ister Müslüman olsun isterse gayri Müslim; din adına bütün vatandaşlara üstünlük taslamaktadırlar. Hindistan'daki olayların sorumluluğunu taşımakta olan parti, Pakistan'ın mollalarının gayr-i Müslimlerin bütün haklarını din adına gaspettiklerini, dolayısıyla kendilerinin de bu haklara sahip olduklarını savunmaktadır. Geçen genel oylamada bir Hindu lider, Hindistan'da Müslümanlara yer bulunmadığını, dolayısıyla ya Hindu iktidarına boyun eğmeleri yahut ta Hindistan'dan göç edip gitmeleri gerektiğini ileri sürdü. Bu durum, Pakistan'da cahil mollaların Ahmedi Müslümanlar hakkında takındığı tavıra benzemektedir. Hindistan'da Hindular, en azından Müslümanları zorla Hindu yapmaya kalkışmadılar. Fakat Pakistan'da ise, Yüce Allah(c.c.)'ın birliğine; Hz.Muhammed (s.a.v.)'in risaletine ve İslam'ın doğruluğuna inanan Ahmedi Müslümanlara, İslamiyetin tasvip etmediği muamele yapıldı. İçinde beş vakit namaz kılınan camiler, yalnız Ahmedilere ait olduğundan dolayı yıktırıldı. O zaman bu camileri yıkanlar neden Allah'tan korkmadılar?

Kısacası Hindistan'daki olayların temeli Pakistan'ın cahil mollaları tarafından atılmıştır. Onlar, Yüce Allah(c.c.) nezdinde, yaptıkları bu haksızlıklardan dolayı mutlaka sorumlu tutulacaklardır. Tövbe etmediği takdirde, bu dünyada olduğu gibi ahirette de rezil-ü rüsva olacak ve küçük düşürüleceklerdir. Bugünün dünyasında bir bölgedeki olaylar diğer

bölgelere etki yapar ve zulüm ile haksızlıktan daima zulüm ve haksızlık doğar. Biz dünyada adalet düzeni kurmakla görevlendirildik. O bakımdan zulüm aleyhinde ve adalet ile barış lehinde çaba sarfetmemiz gerekir. Hz.Resulüllah(s.a.v.) bir defa: "Kardeşin ister zalim ister mazlum olsun sen ona yardım et" demiştir. Ashab-ı Kiram(r.a.) zalime nasıl yardım edelim" diye sorunca da: "onu zulümden menederek" buyurmuşlardır. Onun için Müslümanlar Hindu tapınaklarını yıkmaya kalkışırlarsa onlara da mani olmaya çalışmalıyız. Keza Hindular, Müslümanlara haksızlık yaparlarsa, onlara da engel olmaya çalışmalıyız. Böylece her iki yerde cihad yapmalıyız.

Bütün Müslüman ülkelerin bütün gayri Müslim tapınaklarını korumak üzere seferber olmaları gerekirdi. En azından geçen Hindistan Başbakanı V.P. Singh'tan ders almaları gerekliydi. O, gerçi şu anda iktidarda değildir ancak çok yüce bir liderdir. Hindistan'ın büyük bir şansızlığıdır ki, onun gibi yüce bir liderin hizmetinden mahrum kalmıştır. Eğer o, iktidarda kalsaydı, Hindistan'ın geçmişteki bütün yücelikleri geri gelirdi. Haktan yana olan ve doğruluk uğruna kendi menfaatlerini de unutabilen liderden daha büyük bir lider yoktur. Ben iki sebepten dolayı V.P. Singh Bey'e saygı duymaktayım. İlk olarak o, Hindistan'da düşük kastlara mensup olan Hinduların haklarını savundu. Daha sonra, bir Hindu olduğu halde Babür Şah'ın yaptırdığı Babüri Mescid'i yıkmak üzere saldırıya geçen yüzbinlerce Hindu'ya mani oldu ve iktidardan uzaklaşmayı uygun gördüyse de, başbakan olarak üstlendiği görevi asla ihmal etmedi. Adalet uğruna fedakarlık yapmaya hazır olan bu yüce liderin yüceliğini kabul etmeliyiz. İslam talimatları işte budur. Hayırlı işlerde el ele vererek ilerlemek görevimizdir. Hak Teala'nın buyruğu işte böyledir.

İslam alemi bundan ders almalıdır ve yersiz olarak Hindistan Hükümetini eleştirecekleri yerde hayırlı işlerde onunla işbirliği yapmalıdırlar. Müslümanların, aşırı Hinduların haksızlıklarına boyun eğmeyeceklerini; fakat hak ve adaletten yana olan liderlerini destekleyeceklerini ilan etmeleri gerekirdi. Bütün Müslüman ülkelerin bir araya gelerek hep birlikte Hindistan'la irtibat kurmaları ve aşırılığa kapıldığı takdirde İslam ülkelerindeki çıkarlarının zedeleneceğini anlatmaları gerekirdi. Bir millet aşırılık ederse, onu yola getirmek üzere ona ekonomik ambargo uygulamak adaletten uzak değildir. Mesela yalnız Kuveyt gibi küçücük bir İslam ülkesinden beşyüz bin Hindistanlı geri dönmeye mecbur olmuştur. Bundan İslam ülkelerinde kaç sayıda Hindistanlı bulunduğu ve Hindistan'ın çıkarlarının ne derece büyük olduğu tahmin edilebilir. Hindistan Hükümeti, menfaatlerinin feda edilmesi gibi büyük bir tehlikeyi asla göze alamaz. Böylece iktidara gelen her hukümet İslami değerlere saygı göstermeye mecbur edilebilirdi.

İşte caiz olan yollara başvuracakları yerde birkaç Hindu tapınağını ateşe vererek İslamiyet'i küçük düşürmek akıl kârı değildir. Bu gibi konularda İslam aleminin cahilane ve hissi bir tepki göstermeleri yerine, İslami düşünce ve takvaya başvurarak müttakiyane bir tepki göstermeleri

gerekir. Böyle bir tepki, İslamiyet'i küçük düşüreceğine onun yüceliğini ispat edecektir.

Pakistan'ın şu anda iktidara gelmiş olan hükümetine gelince, birçok

Ahmedi Müslüman, Ahmediye düşmanlarının iktidara gelmiş olmalarından korkmaktadırlar. Buna mukabil iktidarda bulunanların açıklamaları çok ümit vericidir. Fakat bu konuya geçmeden önce Ahmediye Cemaati yan kuruluşlarının toplantılarından bahsetmek istiyorum.

Birkaç gün önce faks kanalıyla Jhang valisinin, Ahmediye yan kuruluşları olan Lacna İmaillah ile Huddamul Ahmediye toplantılarının düzenlenmesi ve gerekirse hoparlörün de kullanılmasına izin verdiğini haber aldık. Bunun üzerine Ahmediye aleyhtarı mollalar, üst makamlara müracaat ederek bu dini toplantıları iptal ettirdiler. Bu şekilde dini toplantıların iptal edilmesi özellikle Ahmedi Müslüman gençler arasında büyük üzüntü yaratmıştır. Ben onlara nasihat etmek istiyorum. Bizim mesafelerimiz ve yolculuklarımız uzundur. Bu çeşit olaylar gelip geçicidir. Uzun yolculuklara koyulan kervanlar, yolda, eşkiyalar hırsızlar; kurtlar ve diğer yırtıcı hayvanlarla karşılaşırlar. Ancak kervanlar yolda durmazlar. Kervanları durdurmaya çalışanlar, kervanın tozu toprağı içinde boğulup giderler ve ancak emareleri baki kalır.

Bizim yolculuğumuz uzundur ve son menzilimiz kıyamete bitişiktir. Hz.Resulüllah(s.a.v.), Mesihin de kıyamet alametlerinden olduğunu belirtmiştir. Bazı ülemalar, bundan Mesih gelir gelmez kıyamet kopacak anlamını çıkarmışlardır. Bu anlam mantık dışıdır. Aslında Hz.Resulüllah(s.a.v.), gelecek olan Mesih'in zamanının kıyamete kadar uzanacağını kasdetmiştir. Yolculuğu bu kadar uzun olan bir kavmin ufak tefek ve gelip geçici hadiselerden aşırı derecede üzüntü duyması yakışık almaz.

Bu hükümet iktidara gelince bazı Ahmedi Müslümanlar birçok yönden korkuya kapıldılar. Bununla beraber iktidar partisi liderleri hiçbir vatandaşın korkmaması gerektiğini söylediler. Yine aynı zamanda fanatik mollalar, zulüm ve haksızlık kılıcının kendi ellerinde bulunduğunu ve istedikleri gibi Ahmedilerin kellelerini uçurabileceklerini açıkladılar. Ben buna cevaben Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın bir hadisesini anlatmak istiyorum: Bir gazve dönüşünde Hz.Resulüllah(s.a.v.) bir ağacın gölgesinde uzanmaktaydı. Düşmanlarından birisi sinsice yaklaştı ve kılıcını çekerek Allah(c.c.)'ın Habibini uyandırdı ve: "Artık seni elimden kim kurtarabilir?" diye sordu. Bunun üzerine Hz.Resulüllah (s.a.v.): "Allah'ım" buyurdu. Bu cevap ne kadar yücedir! Kıyamete kadar zalimlere müminler tarafından verilecek olan cevap da işte budur.

Siz kılıcın hangi ellerde olduğuna bakmayınız. Siz o ellerin, yüce kuvveti karşısında bütün kuvvetlerin hiç olduğu Yüce Allah'ın kabzayı kudretinde olduğuna bakınız. Düşmanlarımız bize kılıç indirebileceğine inanırlar. Ancak Yüce Rabbimiz zalimlere gadabını daha önce indireceğini bilir. Bugün olsun yarın olsun, Hz.Mehdi(a.s.)'ın Cemaati olan Müslüman

Ahmediye Cemaati'ni yok etmek üzere kaldırılan eller sakat bırakılacaktır. Bu kaderi kimse değiştiremez.

Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği gibi hem manevi hem de hissi bakımdan birçok üzüntülerden geçeceğiz. Ancak Ey Ahmedi Müslümanlar! Eğer sebatlı olursanız, Allah adına yemin ederim ki, Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ı düşmanından koruyan Yüce Rabbimiz, sizi de koruyacaktır. Ben de düşmanlarının Müslüman Ahmediye Cemaati'ni yokedeceğinden korkan Ahmediler'e teessüf ederim. Allah(c.c.) adına yemin ederim ki asla böyle olmayacaktır. Bu zalimlerin düşmanlığı Müslüman Ahmediye Cemaati için daima hayırlı sonuçlar doğurmuş ve gelişmesine neden olmuştur. General Ziya-ül Hak onbir yıl iktidarda kalmıştır. Fakat bütün çabalarına rağmen Müslüman Ahmediye Cemaati'nin ilerlemesine engel olamamıştır. En nihayet, elleri boş, haset ateşi içinde kül olup gitmiştir.

O bakımdan kılıçların el değiştirmesiyle sizin imanlarınız nasıl değişebilir? Siz imanlarınızı koruyunuz ve sebatlı olarak Yüce Rabbimize güveniniz. "Ben ve Resullerim mutlaka galip geliriz" diyen Yüce Rabbinizin ve Resulünün hiç şüphesiz üstün çıkacağını biliniz. Bundan emin olunuz.

HUTBE No.6 16.11.1990

Kelim-i Şehadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra Hz.M.T.Ahmed, söze şöyle başladılar:

" Bugün dünya, ne yazık ki en çok, günün politikacılarının çoğunun zihnini istila etmiş bulunan asabiyet ve bencillikten endişe duymaktadır. Bir politikacı ister doğulu ister batılı ; ister siyah ister beyaz olsun; genellikle politikası ahlak değerlerinden uzak olup aldatmaca ve hilelerle doludur. Genel olarak ahlak değerleri ile siyasetin bir arada bulunamayacağı düşünülür. Aldatmacadan uzak olan tek siyaset, İslam siyasetidir. Politikayı İslamiyet'ten ayırdetmek ve dinimizin başka, politikamızın başka olduğunu ileri sürmek çok yanlıştır.

Ne yazık ki, İslamiyet'in ileri sürdüğü siyasetin dünyada bugün bir örneği yoktur. İslam ülkelerinde olsun, diğer ülkelerde olsun, her yerde politika aynıdır ve bencilliğe dayanmaktadır. Bu usullere tabi olmayıp asabiyyetlere (ırkçılık, aşırı derecede kendi kavmi ve kabilesini korumak)' tabidir. Kısacası bugün dünya için en büyük tehlike asabiyyet ve bencillikten gelmektedir.

Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri arasında barış. görüşmeleri başlayınca, dünya politikacıları geleceğe ümit dolu gözlerle bakmaya ve dünyada yeni bir barış çağının başladığını söylemeye başladılar. Oysa bu ancak bir aldatmacadan ibarettir. Şüphe yok ki bu' durum sonucunda dünya bazı yararlar sağladı. Mamafih bazı zararlar da gördü. Gördüğü en büyük zarar ; doğu ile batının düşünce bakımından' ikiye ayrılması sonucunda aralarında daha önce gizli bulunan asabiyyetlerin bugün çok bariz bir şekilde ortaya çıkmış olmasıdır. Bu asabiyyetler gün geçtikçe daha da bariz hale gelerek değişik bölgelerde birçok tehlike doğurmaktadır. Büyük tehlikelerin hissedildiği; mesela dünyanın ikiye bölündüğü anda küçük tehlikeler unutulur yahut, önemsenmez. Tıpkı hastalıklarda olduğu gibi. Mesela eğer bir insan büyük bir hastalığa tutulursa, daha sonraki küçük hastalıklar gözünde önemini kaybeder.

İnsanoğlunun emniyetini yok etmek üzere bugün ortaya çıkan tehlikeler çok vahimdir. Bunları daha şimdiden analiz ederek bunlar aleyhinde cihad başlatmadığımız takdirde, emniyete doğru ilerlediğimizi söylemek doğru değildir. Aksine bu, gözlerimizi kapatarak tehlike ateşine atlamak demektir. Bir kaç örıɪek vererek, Müslüman Ahmediye Cemaatine ve onlar vasıtasıyla bulundukları ülkelerin düşünürlerine nasihat etmek istiyorum. Bu konuya ahlaken değer vererek, kendi ülkelerinde bu tehlikelerin aleyhinde seslerini yükseltmeleri, ve kamuoyunu aydınlatarak dikkatlerini bu tehlikelere çekmelerini istiyorum. Bugün biz bu konuya eğilmezsek, yarın çok geç olur.

Irak ile Kuveyt'in anlaşmazlığından açıkça ortaya çıkan gerçek, bütün dünyanın zulüm aleyhinde birleştiği değildir. Bugün Rusya ile Amerika'nın bir birlerine yaklaşmaları sonucunda, bütün dünyanın hep birlikte tehlikeleri ortadan kaldırmak üzere işbirliği yaptığı şeklinde propaganda yapılmaktadır. Bu söz doğru değildir. Mesela Irak tehlikesinden çok daha büyük bir takım tehlikelere dikkatinizi çekmek istiyorum. Bu tehlikelere uzun müddet önem verilmediği gibi bundan sonra da hiç önem verilmeyecektir. Ta ki bazı ulusların bencilliğe dayanan çıkarları, bu tehlikelere dikkat etmelerini sağlasın.

Bu tehlikeleri lisan, din, tarih anlaşmazlıkları vs.gibi birçok kısıma ayırabiliriz. Bunlara dikkat ettiğimiz zaman, dünyanın yer yer barut fıçısı üzerinde olduğunu hayretle müşahede ederiz. Bunun her an patlaması mümkündür. Birkaç örnek verelim:

Din ile politik anlaşmazlıklara örnek olarak Hindistan'ı ele alalım. Orada daha önce Sihler dinlerine istinaden, Hindistan'ın diğer milletlerinden ayrı olduklarını ileri sürerek kendilerine ayrı bir vatan istediler. Bu istek her ne kadar Pakistan düşüncesine benziyorsa da, tam olarak politik bir istek değildir. Aksine din ile siyaset birleşerek bir asbiyyet doğurmuştur. Bunun neticesinde Sihler arasında Hindistan'dan kopma düşüncesi oluşmuştur. Bunu baskı altına almak üzere yine başka asbiyyetler baş göstermiştir. Bu arada her iki tarafa da bu anlaşmazlıkları insafla ve konuşarak çözmeleri önerilmemiştir. Eğer Sihler gerçekten tehlikede iseler, bu tehlikenin barışçı yollarla giderilmesi teklif edilmemiştir. Her iki taraftan sesler yükseltilmektedir. Sihler, Hindistan içinde bulunmalarının kendileri için tehlikeli olduğunu, dini ve kavmi hüviyetlerinin yok edileceğini ileri sürmektedirler. Buna mukabil iktidarda bulunanlar, bu isteğin kabul edildiği takdirde Hindistan'ın parçalanacağını ve buna engel olunamacağını savunmaktadırlar. Şimdi her iki düşünce tarzı da ağırlıklı görünmektedir. Ancak dikkatle baktığımız zaman her iki tarafta da hem bencilliğin hem de asbiyyetin bulunduğunu görürüz. Hindular, başka etnik gruplara yaptıkları muamelede asbiyyetlere başvurmuşlardır. Hindistan, din adına kurulmuş olan bir devlet olmamakla birlikte, çoğunlukta olan Hindular bir millet olarak iktidarı ele geçirmişler ve etnik guruplara eşit haklar vermemişlerdir. Hindistan her ne kadar laik olduğunu ileri sürerse sürsün, şüphe yok ki bütün güç üst tabakadan sayılan Brahman Hinduların elindedir. Bütün asbiyyetler işte buradan kaynaklanır. Hindistanda ki bütün tehlikelerin ana kaynağı da işte bu asbiyyetlerdir. Hindular ile Müslümanlar arasındaki anlaşmazlıkların temelini de aynı sebepler oluşturmaktadır.

Güney Hindistan, Hintçe yahut bir dereceye kadar Sanskritçe konuşan Kuzey Hindistan milletlerinin, 1500 tane dil konuşan diğer küçük kavimlere eşit haklar vermediğinden yakınmaktadır. Kısacası Hindistan'da her yerde asbiyyet ve bencillik; dil, din ve kast anlaşmazlıkları şeklinde kendini belli etmektedir. Mesela küçük kastlara mensup Hindular, binlerce seneden beri üst kastlara mensup Hinduların haksızlıklarına maruz kalmıştır. Onlara insanca muamele bile yapılmamaktadır. Geçenlerde

V.P.Singh hükümetinin iktidardan düşmesinin sebebi de, asbiyyetler aleyhinde ve adalet lehinde seslerini yükseltmeleridir. O, bir üst kast sayılan Racput kavminden olmasına rağmen küçük kavimlere ve düşük kastlara hakların verilmesi lehinde bir hareket başlattı. Keza Müslümanların dini değerlerini de koruma altına aldı. Kısacası Hindistan'ın bütün anlaşmazlıklarının ana sebebi insafın yokluğu ve asbiyyettir. Bundan dolayı Hindistan'ın tehlikeleri gün geçtikçe hep çoğalmaktadır.

Yirminci yüz yılın sonuna doğru dünyanın en ilerlemiş ülkesi sayılan İngiltere, bugün bile asbiyyetlere mahkumdur. İrlanda'da bu asbiyyet, siyasete karışmıştır. İngiliz kavmi, dünyadan, sözde İngiltere'ye geri dönmüştür. Ancak bugün bile dünyanın değişik bölgelerinin iktisatı, coğrafyası, politikası, özellikle dış politikası İngiltere'nin elindedir. Büyük milletler dış politikalarını çizdikleri zaman, küçük milletleri o politikâ sınırları içinde görmek isterler. Küçük uluslar, dış politikalarını çizmek istedikleri zaman, çok küçük daireciklerin içinde sınırlı kalmaya mecbur olurlar. Bu daireleri aşar aşmaz, büyük uluslar hemen işlerine karışırlar: İşte İngiltere asbiyyetlere mahkum olmakla kalmayıp, bu asbiyyetlere. başvurarak küçük uluslara haksızlık yapmaktadır.

Irk asbiyyetlerine gelince, mesela şu anda Rusya'da birçok tehlike göze çarpmaktadır. Rusya'daki Türkler şu anda tarihi bir devirden: geçmektedirler. Türk milleti yepyeni ümitlerle dolu olup gelecek birkaç sene zarfında bütün dünyada yeni değişiklikler yaratacak olan yollara mutlaka başvuracaktır. Yahut ta, bütün dünya barışını etkileyecek olan. bazı işler yapacaktır. Daha önce de belirttiğim gibi Türklerin çoğu Türkiye dışında bulunmaktadır. Yarısından fazlası Rusya'da yaşamaktadır. Ayrıca Çin de bile milyonlarca Türk vardır. Demek ki komünist ülkelerde yaşayan Türklerin sayısı, Türkiye'de yaşayan Türklerden daha fazladır. Ancak Türkler yaşadıkları ülkelere pek ilgi göstermemekte, aksine Türkiye'ye ilgi duymaktadırlar. Keza Türkiye de şimdi onlara ilgi duymaya başlamıştır. Bu bakımdan Türkler arasında bir uyanış vardır. Geçenlerde Portekiz ile İspanya turuna çıktığım zaman her iki ülkedeki Bulgaristan Büyükelçileri benimle birer görüşme yapmak istediler. Görüşme esnasında her ikisi de bana, Türkiye'nin tehlikeli olabileceği konusunda endişe duyduklarını anlatmaya çalıştılar. Bunun sebebi de; geçmişte onların Rusya'ya bel bağlayarak Türklere çok haksızlık etmeleridir. Şimdi Rusya'nın desteği yok olunca Türkiye'nin, Bulgarlardan öc alacağı kesindir. Bilindiği gibi yalnızca 1989'da Bulgarlar, Bulgaristan'da yaşayan Türkler'e o kadar fazla zulmettiler ki, bir yıl içinde üç yüz bin Türk, Bulgaristan 'dan göç ederek Türkiye'ye gitmeye mecbur oldu. Demek ki ulusların asbiyyetleri yalnız şimdiki devirde varolmayıp, aksine Rusya içindeki devrimler sonucunda daha da bariz hale gelmeye başlamıştır. Dünya'nın bir barış devrine geçmekte olduğunu zanneden kişi çok cahildir. Büyük savaş tehlikesinin yok olduğunu savunmak da yanlıştır. Gerçekte şimdi bu tehlikeler daha da belirgin duruma gelmiştir. Ermenistan ile Türkiye arasında öteden beri düşmanlık vardır. Azerbaycan ile Ermenistan arasında da düşmanlık bulunmaktadır. Rusya'da yaşayan Türkler arasında da ihtilaf mevcuttur.

Mesela Özbekler, kendilerini diğer Türk kabilelerinden ayrı tutarlar ve Rusya'daki diğer Türk kabileleri ile karıştırıldığı zaman kimliklerini kaybedeceklerinden korkarlar. Özbekistan'la diğer komşu Türk ulusları arasında uzun zamandan beri anlaşmazlıklar bulunmaktadır.

Irk asbiyyetleri konusunda Afrika'ya da bir göz atmamız gerekir. Gerçek şudur ki Afrika'nın bütün anlaşmazlıkları, Batılı ulusların geçmişte Afrika'yı zaptederek kendi aralarında paylaşmalarından kaynaklanmaktadır. Onlar, aynı dili kullananları böldüler. Kabilelerin anlaşmazlıklarını yokedecekleri yerde bu ateşi daha da alevlendirdiler. Eskiden beri Afrika ülkeleri ya Amerika, ya da Rusya himayesi altındaydı. Şimdi artık bu himaye yok olmuştur. Bunun neticesinde aralarındaki anlaşmazlıkların işlerlik kazanacağı tabiidir. Mesela Liberya olayları buna en güzel örnektir. Şimdi bütün Afrika'da cumhuriyet adına çok partili sistemin kurulması için sesler yükselmeye başlamıştır. Keza ülkeler arasında sınır anlaşmazlıkları da mevcuttur. Aynı şekilde dinen bile birçok tehlike ile karşı karşıyadır. Bu tehlikeleri ortadan kaldırmak için hiçbir ciddi çaba sarf edilmemektedir.

Yunanistan ile Türkiye anlaşmazlıklarına bir göz atalım. Her ikisi de Nato'ya üye olduklarından dolayı, Rus tehlikesi göz önünde bulundurularak, aralarında savaş çıkması hep önlendi. Ancak aralarındaki anlaşmazlıklar tam olarak giderilemedi. Türkiye ile Ermenistan'-anlaşmazlığından daha önce bahsettim. Seylan'da hem dil hem de ulus ayrılığı bakımından birçok tehlike sinyali alınmaktadır. Irk üstünlüğü taslamak konusunda bütün dünya Yahudiler tarafından tehdit edilmektedir. Yahudiler geçen birkaç bin yıldan beri ırk bakımından üstün olduklarını savunmaktadırlar. Onların en eski eserlerine göre, Yahudiler bütün dünyaya hakim olmak gayesiyle yaratılmışlardır. Bu bakımdan onların düşüncesi Hitler'in Nazi düşüncesine benzemektedir. Onlar dünyada ırk üstünlüğü aleyhinde propaganda yapıyorlarsa da, gerçek kendilerini diğer ulusların nefretinden korumak isterler.

Amerika'da sözde beyazlarla siyahlar arasında bir eşitlik vardır ve bu amaçla yasalar çıkarılmıştır. Ancak ırk asbiyyetleri hala mevcuttur Amerika'da siyahileri fiilen beyazlara eşit saymak aptallık olacaktır Siyahiler her bakımdan geri bırakılmışlardır. Onun için onların kalbinde beyazlar aleyhinde bir nefret bulunmaktadır. Geçenlerde Amerika'ya gittiğim zaman birisi bana, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin çok yavaş ilerlediğini, buna mukabil diğer İslami hiziplerin, özellikle siyahiler arasında hızlı bir şekilde ilerlediğini söyledi ve bizim de diğerlerinin başvurduğu yollara başvurmamızı önerdi. Ben ona diğer cemaatlerin nefret ateşini alevlendirdiğini; bizim ise aksine nefret aleyhinde cihat yaptığımızı söyledim. Ona, bizim sayıya önem vermediğimizi ve ulusları birbirinden nefret etmeye teşvik eden talimatlardan uzak olduğumuzu izah ettim. Şeytan'ın üstünlüğüne değil, Hz.Muhammed (s.a.v.)'ın yüce ahlaklarının üstünlüğüne inandığımızı ve bunun için bin yıl da olsa bekleyebileceğimizi ve sonunda sevginin ve Hz.Resulüllah'ın (s.a.v) ahlaklarının mutlaka üstün geleceğinden emin olduğumuzu söyledim

Kısacası ırk ayırımı Amerika'nın hem kuzeyinde hem de güneyinde mevcuttur. Kızılderililer hemen hemen yok edilmişlerdir. Güney Amerika'nın değişik ülkelerinde kızılderililer çok sayıda mevcuttur Ancak onların hakları gaspedilmektedir. O yüzden onlar arasında terör gün gittikçe artmaktadır. Terör beyanat vermekle yokedilemez. Terörün sebeplerini enine boyuna araştırarak, ortadan kaldırmak için çaba sarfetmek gerekir.

Yugoslavya altı eyaletten oluşmaktadır. Bunlardan her birisi ötekinden kaçmak istemektedir. Uzun müddet sosyalizm idaresi altında bulunmasına rağmen, katolik mezhebi hala orada mevcuttur. Güney'de Sırbistan ve Kosova bölgelerinde Arnavutça konuşanların çoğu Müslümandır. Bu müslümanlara yapılan haksızlıklar onları yugoslavya'dan kopmaya zorlamaktadır. Ayrıca Yugoslav hukümeti de Müslümanlara baskı yapmaktadır. Geçenlerde bir kitap fuarına katılmak üzere bir delege gönderdik. Ancak bu delegenin Müslümanların bulunduğu bölgelere gitmesine izin verilmedi. Slovenya ile Hırvatistan en büyük eyaletlerdir. Her ikisi arasında düşmanlık bulunmaktadır ve birbirlerinden kopmak üzeredirler.

İspanya da öteden beri karışıktır ve orada her gün bombalar patlamaktadır. İrlanda meselesi de bilinen bir meseledir. Sınır anlaşmazlıkları, küçük memleketlerin büyük memleketler tarafından zaptedilmesi gibi birçok problem dünya barışını tehlikeye düşürmektedir. Çin zorla Tibet'i işgal altında tutmaktadır ve Hindistan'ın protestolarına aldırış etmemektedir. Televizyonda gösterilen filmler, Çin'in Tibet'e ve vatandaşlarına aşırı derecede zulmettiğini kanıtlamaktadır.

Irak, Kuveyt'i işgal ettiyse; örneğin Çin, Tibet'i işgal etmedi mi? Çin ile Tibet arasında hem ırk, hem de din farkı bulunmaktadır. Oysa Irak'la Kuveyt arasında hem din, hem de lisan ve kültür birliği vardır. Kuveyt yakın geçmişte Irak'ın bir parçasıydı. İngiliz hükümeti onu Irak'tan ayırdı. Ben ölüyü diriltmeye çalışmıyorum. Ben, sadece Irak aleyhinde birçok gücün işbirliği içinde olmalarının takvaya aykırı olduğuna işaret etmekteyim. İsrail, Ürdün nehrinin Batı yakasını işgal ettiğinde hiç kimse dünya barışının tehlikeye girdiğini düşünmüyor. Fakat Irak, yakın geçmişte kendi parçası olan Kuveyt'i işgal ettiğinde bütün Batı alemi ayağa kalkıyor!

Aslında dünyada en büyük tehlike bencilliktir. Büyük ülkeler birçok tehlikeyi bildikleri ve duydukları halde onu ortadan kaldırmaya çalışmazlar. Aksine ilerde kendi menfaatleri uğruna kullanmak üzere saklı tutarlar. Mesela İran ile Amerika anlaşmazlığını ele alalım. Hz.Mehdi(a.s.)'nin cemaati olarak Müslüman Ahmediye Cemaati asla İran'ı desteklemedi ve Amerika sefaretinde çalışan memurların tutuklanmasını tasvip etmedi. Hz.Resulüllah(s.a.v.) sefirlere büyük saygı gösterilmesini kendi yüce karakteri ile bize öğretmiştir. Buna aykırı davranmak hiçbir Müslüman hükümete yakışmaz.

Ancak İran'ın yaptığı haksızlığın tek taraflı olduğunu ileri sürmek doğru değildir. Amerika'nın, Şah vasıtasıyla İran halkına zulmetmesi buna neden olmuştur. İntikam hissi hiçbir sınır tanımaz. Amerika ise İran'ı cezalandırmak gayesiyle Irak'ı alet etti. İran-Irak sınır anlaşmazlığı bu amaçla bir bahane olarak kullanıldı.

"Din Adına Kan" adlı eserimi kaleme aldığım zaman, Suudi Arabistan'ın Irak'ı kışkırttığını ve İran aleyhinde Irak'a destek sağladığını yazmıştım. Bazı kimseler o zaman bana, temelsiz ve hayali bir şey yazdığımı ve iddiamı destekleyen bir delil bulunmadığını söylediler. İşte' delil kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Suudi Arabistan bağıra bağıra, İran aleyhinde Irak'a yardım ettiğini, fakat şimdi Irak'ın, Suudi Arabistan'a. düşman kesildiğini söylemektedir. "

Kısacası dünyada birçok gizli tehlike bulunmaktadır. İlerlemiş ve gelişmiş olan Batı ülkeleri bütün bu tehlikelerin bilinci içindedir ve ellerinde bu tehlikelere işaret eden haritalar bulunmaktadır. Onlar bu tehlikeleri ne zaman kendi amaçları doğrultusunda kullanacaklarını iyi bilirler. Malesef bu politika ister Müslüman, isterse Hindu yahut Budist ülkeler olsun, bütün dünyada hüküm sürmektedir. Bütün bu tehlikeler yok edilmedikçe, barış sağlanamaz ve savaş korkusu uzaklaştırılamaz Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri arasında barış sağlandıktan sonra, bu tehlikeler daha da bariz hale gelecektir ve hiçbir, kuvvet onlara engel olamayacaktır.

Hz.Mehdi(a.s.)'ın Cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerine düşen vazife şudur; Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın yüce talimatlarını bütün dünya insanlarına tanıtmaları gerekir. Müslüman Ahmediler her ülkede cihad başlatmalıdırlar. Dünya insanları hangi anlaşmayı yaparlarsa yapsınlar ve hangi haritayı çizerlerse çizsinler, İslam adaletine ve Hz.Muhammed Resulullah'ın yüce karakterine dönmedikçe barışı elde edemezler. Hz.Muhammed (s.a.v.) bütün insanlara rahmet olarak gönderilmiştir. Bir tek onun talimatları insanlara barış bahşedebilir Bunun dışında olan her şey hep yalan ve aldatmacadır.

Dünya barışı uğruna ve asabiyyetlerin yokedilmesi için, keza dünyadan haksızlık ve zulümü yoketmek üzere, uluslararası bir cihadın temelini atabilen sadece Müslüman Ahmediye Cemaati'dir. Bu cihad başlayınca Birleşmiş Milletlerin düşüncesinde büyük bir değişiklik gerçekleşecektir ve bu tehlikeleri yok etmek üzere komiteler kurulacaktır Bu amaçla, dürüstlükleriyle ün salmış eski hakimler görevlendirilebilir Mesela Kanada'lı Sayın J. Dechene; Pakistanlı Durab Patel vs. gibi hak ve adaletten yana olan birçok hakim vardır. Durab Patel din bakımından Parisi'dir. O, sıkıyönetim idaresine karşı çıkmış ve sıkıyönetim yasalarının hak ve insaftan uzak olduğunu ileri sürerek istifa etmişti. Bu bakımdan o takva sahibidir. Takva konusu çok geniş olup bütün iyi değerleri kapsamaktadır. İster dinle alakalı olsun isterse olmasın. Aslında bütün iyi ahlaklar son olarak Yüce Rabbimizle alakalıdır. Onun için insaftan yana

olan her hakime müttaki diyebiliriz. Haktan yana olan hakimler Pakistan, Hindistan, Türkiye ve İspanya vs. her yerde bulunur. Geçenlerde Portekiz turuna gittiğimde, orada Birleşmiş Milletler'in görevlendirdiği bir hakimle görüştüm. Kendisi bir Portekizlidir. Ancak Portekiz aleyhinde bazı kararlar vermişti. Onun için Portekiz hükümeti kendisini beğenmemektedir. Ben kendisine Pakistan'da Ahmedi Müslümanlara yapılan haksızlıklardan bahsettim. O, bana bu konuda yapılan haksızlıkları İspanya'da da duyurmaya çalışacağını, ancak sesinin Portekiz hukümeti tarafından pek önemseneceğinden emin olmadığını söyledi. Bu zat halk tarafından çok saygı görmektedir. Ancak politik olarak kendisine hakettiği değer verilmemektedir.

Demek istiyorum ki, adaletten yana olan hukukçular, yahut politikacılardan oluşan komiteler kurulabilir ve dünya için tehlike arzeden konular türlerine göre ayrılarak o komitelere teslim edilebilir. Bu komiteler de söz konusu tehlikelerin sebeplerini araştırıp, uluslara bilgi ve eğitim verebilirler.

Irak tehlikesini görenlere, İslam aleminde buna benzer birçok tehlikeleri gösterebilirim. Eğer bu tehlikeleri gerçekten yoketmek niyetinde iseler, doğu ile batı; kuzey ile güneyin malı olmayan ve Yüce Allah'tan kaynaklanan gerçek insaf ve adaleti benimsemeleri gerekir. Eğer İslami insaf ve adalete bağlı kalarak, dünyanın anlaşmazlıklarını halletmeye çalışırlarsa, mutlaka barışa ulaşacaklarından eminim. Bu barış ancak Allah'ın Yüce Habibi(s.a.v.)'nin mübarek elinden sağlanabilir. Rahmetün lil alemin olarak gönderilmiş olan tek resul odur. Yüce Rabbimiz onu bütün kavimlere ve bütün cihanlara rahmet olarak göndermiştir. O yüceler yücesi Allah'ın Habibinden feyiz almadıkça dünyaya barışı tattıramayız. Müslüman Ahmediye Cemaati yani Hz.Mehdi(a.s.)'nin yüce cemaatinin bu konuda uluslararası bir cihad başlatması gerekir. Yüce Rabbimiz onlara yardımcı olsun. (Amin!)

HUTBE No.7 23.11.1990

Emir-ül Müminin Hz.M.T.Ahmed, Kelime-i Şehadet ile Fatiha Süresini okuduktan sonra Al-i imran Suresinin 103.-104. ayetlerini okudular:

يا أيها الذين آمنوا اتقوا الله حق تقاته ولا تموتن إلا وأنتم مسلمون
واعتصموا بحبل الله جميعا ولا تفرقوا واذكروا نعمت الله عليكم
إذ كنتم أعداء فألف بين قلوبكم فأصبحتم بنعمته إخوانا وكنتم
على شفا حفرة من النار فأنقذكم منها كذلك يبين الله لكم آياته
لعلكم تهتدون -

Daha sonra söze şöyle başladılar: Hak Teala bu ayetlerde, müminlerin Kendisinden gerektiği gibi ve hakkıyla sakınmalarını ve Müslüman olmaları dışında ölmemelerini emretmiştir. Yani bir mümin Yüce Rabbinden hakkıyla korkmalı ve tam olarak takvasını benimsemelidir. Keza ölümü gelince o, kendini tam olarak Allah'a(c.c.) teslim etmiş olmalı ve böylece Müslüman olarak son nefesini vermelidir.

Burada iki emir bulunmakta, ve her ikisini okuduğumuz zaman da birer soru aklımıza gelmektedir. Mesela, "takvayı hakkıyla benimseyiniz" buyurulmuştur. Burada aklımıza gelen soru şudur: Takvayı benimsemenin tam hakkı nedir? Takva hakkı nasıl eda edilebilir? Daha sonra, "Müslüman olmadığınız bir durumda ölmeyiniz" buyurulmuştur. Oysa ölüm bizim kendi elimizde değildir. Burada aklımıza gelen soru şudur: Biz kendi ölümümüze nasıl hakim olabiliriz? Ölümümüzün ne zaman geleceğini bilmediğimiz halde, Yüce Rabbimiz'in bu buyruğuna nasıl tabi olabiliriz? Aslında bu iki sorunun doğmasına neden olan bu ayetin her iki kısmı, birbirine cevap mahiyetindedir.

Demek ki şöyle denmiştir: Eğer siz takvayı hakkıyla benimserseniz, bunun sonucunda nefislerinizi gözetler ve böylece daima itaat halinde olursunuz. Burada "Müslim" kelimesi İslam dışında olup daha sonra İslam'a girmek demek değildir; çünkü burada muhatap olan zaten inananlardır. Ey inananlar! Size emrediyorum. İslam'a girerek o durumda ölünüz ve İslam dışında, diğer hiçbir durumda ölmeyiniz denmiştir. Burada İslam'dan maksat itaattir. Allah'a itaat ederek, kendini tam olarak O'na vermek, işte takva hakkı budur. Bize takvayı benimseyin denmiştir. Ancak takva nasıl benimsenir, biz bunu bilmeyiz diyenlerin sorusunu bu ayet cevaplandırmaktadır. Yani her an hayatınıza gözetleyici olunuz. Hiçbir zaman itaat dışına çıkıp asi olmayınız. Eğer itaat dışındayken ölürseniz, bu

ayetin içeriği size uygulanamaz. Kaldı ki bir kulun, kendi hayatının gözlemcisi olması çok zor bir iştir. İnsan birçok durumda içinde bulunduğu ortamdan kaynaklanan bazı hareketlere, takvadan uzak bir tepki gösterir ki, ona kendini tam olarak Yüce Rabbine vermiş olan bir insanın tepkisi dememiz imkansızdır. Dünyada bir insana etki yapan iş ve hareketleri inceleyiniz. İnsanın her harekete gösterdiği tepkinin genellikle dengesiz olduğunu göreceksiniz. Her nerede denge bozulursa orada takva yolu kaybolur ve isyankarlık ortaya çıkar. Bu konuyu enine boyuna, derinlemesine incelediğimiz zaman, bu konunun insan hayatının her anını kapsamakla kalmayıp, her an gözetleyici olabilmenin yollarını bize öğrettiğini göreceğiz. Mesela alelade bir insan genelde sakin sakin dururken, ona çeşitli bilgiler gelebilir ve o, birçok değişik durumla karşı karşıya kalabilir. Başka bir insan onu kızdırabilir. Onun huyuna aykırı bir şey söyleyerek ve onu sebepsiz kızdırarak, ona zarar veren bir haber kendisine iletilebilir. Bir insanın kendi kalbini kızdıran ve kendisini rencide eden bir habere gösterdiği tepki, genel bir habere gösterdiği tepkiden çok daha şiddetli olur. Böyle durumlarda dengeyi koruyabilmek her insanın harcı değildir. Eğer bir insan yaptığı bir iş ve hareketle başka bir insanı kızdırırsa, yahut ona acı verirse, mesela ona bir tokat atarsa o, buna tepki göstererek bir tokat atana on tokat atmak isteyecektir. Eğer birisi ona bir kere küfrederse o, bir küfür ile yetinmez. Hatta bazı kimselerin kızgınlığı yüz küfür savurmakla bile dinmez. Eğer birisine bir yumruk atılırsa o, bunu çok alçaltıcı bulur ve bazı durumlarda yumruk atanı vura vura linç etse yine de öfkesini alamaz. İşte bu tepki durumu isyankar bir durum olup, kendini tam olarak Yüce Rabbine teslim etmiş olanın durumu değildir. Eğer böyle bir durumda iken ölürse, onun ölümü teslimiyet durumundaki ölüm değildir.

Hz. Mehdi(a.s.)'nin İkinci Halifesi Hz.Muslih-i Mev'ud(r.a.) bazen şu fıkrayı anlatırdı: Bir defa başına ustura vurdurmuş olan kuvvetli bir güreşçi yolda yürüyormuş. Onun arkasından çok zayıf bir insan geliyormuş. Aklına bir yaramazlık gelmiş. Tam çarşı ortasında güreşçinin dazlak kafasına bir tokat atıvermiş. Bütün insanlar buna gülmüşler. Güreşçi buna çok kızmış ve onu adamakıllı dövmüş. Bunun üzerine o,
güreşçiye, "sen beni ne kadar döversen döv, benim sana tokat atarken aldığım tad kadar tad alamazsın" demiş.

Bu bir fikradır. Ancak burada çok derin bir sır ortaya çıkmıştır. Bir insana zahirde yalnız bir tokat atılır. Ancak o, bundan dolayı dünyada rezil düştüğünü hisseder. Buna gösterdiği tepki genel olarak çok aşırı olur. Böyle durumlarda ancak bir muttakinin gösterdiği tepki haddi aşmaz. Halbuki alelade bir insan, bu gibi durumlarda daima haddi aşan bir tepki gösterir.

Sevinçli bir haber aldığında da, genellikle bir insanın tepkisi böyle olur. Bazı insanlar sevindirici bir haber alınca, anlamsız hareketler yapmaya başlarlar ve dansedip böbürlenirler. O anda sanki çılgına dönerler. Bir müjde alsınlar yahut sevindirici başka bir hadiseye tanık olsunlar; düşmanları aleyhinde bir zafere ulaşsınlar yahut hiç beklenmedik

bir şekilde ellerine bir kâr geçsin; bütün bu durumlarda onların tepkisi genellikle sınırı aşar ve bu durumlarına asla İslam denemez. Üzüntü anında ise, bu insan hemen güçsüz düşer. Korkunç bir haber duyunca hemen korkuya kapılır. Kur'an-ı Kerim'in belirttiği gibi kafirler azıcık bir müjde alınca aşırı derecede sevinip, ufacık bir kar elde edince çok aşırı derecede böbürlenmeye başlarlar.

Kısacası her gün ve her an, dış etkenlerin bizi etkilediği hertürlü durumda, bizim takvaya bağlı kalmamız gerekir. Bu durumlarda bir insan genellikle bilgisiz kalır ve kendi nefsini derinlemesine ele alarak düşünemez. Gördüğü muamele; aldığı haber yahut kendi durumunda baş gösteren değişiklik sonucunda o, daima Yüce Rabbinin kendisini gördüğünü bilirse, ne gibi tepki göstermesi gerektiğini de bilir. Allah'ın gözetiminde bulunan insan daima dengeli olur ve onun tepkisi de hiçbir zaman haddi aşmaz. Eğer saygı duyduğunuz kişinin yanında biri size küfrederse ve saygısızlık ederse onun yanında sizin tepkiniz ölçülü olur. Siz yalnızken göstereceğiniz tepkiyi o anda göstermezsiniz. Çünkü siz de aynı şekilde cevap verecek olursanız yanınızdaki kişiye saygısızlık olur. Bu nedenle tepkiniz ölçülü olur. İşte insanın tepkisi bu düşünce ile olmalıdır. Eğer, insan daima Allah'ın gözetiminde olursa onun durumuna takva denir. Bu durumun ikinci ismi de İslamdır. Yani bir insanın, fiilen her zaman Allah önünde secde ederek ve O'na kendini teslim ederek hayat sürmesine takva yahut İslam adı verilir. Demek ki, bu küçücük ayet iki sorunun doğmasına neden olduğu gibi, o soruların cevaplarını da vermektedir. Ancak onun detayları daha sonraki ayette dile getirilmiştir ve İslamın bir resmi gözlerimiz önüne serilmiştir. Yani eğer takvaya bağlı iseniz ve İslam durumunda öleceğinizden emin iseniz, o zaman kendinizi yoklayınız ve size açıkladığımız İslam'ın esas ve gerçek anlamlarına bağlı olıup olmadığınızı kendinize sorunuz. İslam'ın gerçek anlamı Allah'ın ipine sıkı sıkıya bağlı olmaktır. Ancak kişisel olarak değil, aksine topluluk olarak İslamın ipine sarılınız. Bu da ilk anlamların devamı mahiyetinde olan yeni bir konudur.

Allah'ın ipi ne demektir? İlk olarak ben bu soruyu cevaplandıracağım, sonra da bu konuyu daha detaylı olarak ele alacağım. "Allah'ın ipi" Kur'an-ı Kerim'in iki ayetinde beyan edilmiş olan bir terimdir. ilk olarak bu terim, demin ele aldığım Al-i İmran Suresinin 104'üncü ayetinde kullanılmıştır. Daha sonra da aynı surenin 113'üncü ayetinde, karşımıza çıkmaktadır. Bu ayetlerden de anlaşılacağı gibi yalnız şeriat ve şeriat getiren peygamberler ile bağ kurmak yeterli değildir. Bununla beraber toplu bir şekilde bunlarla ilişki kurmanın adı İslamdır. İnsanların kendi aralarındaki iletişim ne kadar bozulursa, o toplum o kadar İslamın dışına çıkmış olur. Demek ki yalnız Allah'ın ipine sarılmak yeterli değildir. Aksine Allah'ın ipine topluca sarılmak gerekmektedir.

Bu çok yüce bir konudur. Ümmetin birliğini bozulmaktan koruyunuz. Aksi takdirde şeriat ve onu getiren peygamber ile alaka kurmak işinize yaramaz. Zahirde bunlarla alaka kurmuş olabilirsiniz. Ancak sizin iş ve sözlerinizden dolayı eğer Ümmet-i Muhammed(s.a.v.)'in birliği

bozulursa ve birbirinizden ayrılmaya başlarsanız, Allah'ın ipinden de kopmuş sayılırsınız ve siz Allah katında cezayı haketmiş olursunuz. İşte bu da İslam'ın ilk ayetini okuduğumuz zaman aklımıza gelmeyen ve daha sonraki ayette açıklanan anlamıdır.

Kısacası peygamberden sonra hilafetin gereği budur. Halife, şeriat sahibi bir kimse değildir. Şeriat getiren bir peygamber bu dünyadan göçtükten sonra onun getirdiği Kitab'a inanmak yeterli değildir. Birlik nasıl sağlanacaktır? Birlik ise bir merkeze bağlı olmakla sağlanır. O birlik hilafet düzeniyle sağlanır. Hilafet ile alaka kesilirse ümmetler dağılır. Bir ümmet değişik hiziplere bölünür, hiç bir hizbin hilafetle alakası bulunmaz ve bir el altında birleşmezlerse, Kur'an-ı Kerim'e göre onlar Allah'ın ipinden kopmuş olurlar.

Gerçek şudur ki hilafet dışında dünyanın hiçbir düzeni birlik kuramaz. Hizipler çoktur. Ancak hilafet vasıtasıyla gördüğünüz birlik hiçbir hizipte mevcut değildir. Hilafet-i Raşide'den sonra ümmet dağıldı. Hz.Resulullah(s.a.v.)'ın ilk dört halifesi zamanındaki birlik, hilafet sona erdikten sonra dağılıp paramparça oldu.

Kısacası İslam'ın çok önemli emirlerinden biri hem İslam şeriati, hem de bu şeriati bize getiren Hz.Resulullah ile alaka kurmamızdır. Çünkü Hz.Resulullah(s.a.v.)'a bağlandığımız zaman, yalnız getirdiği şeriate tabi olacağımıza dair söz vermeyiz. Aksine hem şeriate hem de o şeriati bize ulaştıran Hz.Resulullah(s.a.v.)'a tabi olacağımıza dair söz veririz. Demek ki Hz. Resulullah(s.a.v.)'tan sonra hilafet olmazsa, o zaman Müslümanlar arasında birlik söz konusu olamaz. Yoksa Hz.Resulullah(s.a.v.)'tan sonra her Müslümanın kişisel olarak Allah'ın ipine sarılmasının yeterli olduğuna inanmalıyız. Oysa Yüce Rabbimiz(c.c.) bunu yeterli bulmamakta; aksine hep birlikte toplu bir şekilde Allah'ın ipine sarılmamızı emretmektedir. Bu da ancak hilafet vasıtasıyla olabilir. Eğer Hz.Resulullah(s.a.v.)'tan sonra hilafeti inkar edersek o zaman, Ümmetinin kendisinden sonra hep birlikte, toplu olarak Allah'ın ipine sarılı kalması mümkün gözükmemektedir. Bunun da tek yolu hilafettir. Hilafet bir defa dağılırsa, tekrar ancak nübüvvet vasıtasıyla kurulabilir. Yeni şeriat gelmezse de gökyüzünden "Allah'ın ipi" tekrar indirilir ve böylece ümmete birlik ihsan edilir. Bunun dışında hiçbir yolla birlik sağlanamaz.

Hak Teala (c.c.) daha sonra şöyle buyurmaktadır: Allah'ın size olan nimetini hatırlayınız. Hani siz birbirinize düşman idiniz. O, sizin kalplerinizi sevgi bağlarıyla sıkı sıkıya birleştirdi. Böylece siz O'nun nimetiyle birbirinize kardeş oldunuz. Siz bir ateş çukuru kenarında idiniz. O, sizi o çukura düşmekten kurtardı.Hidayete erişesiniz diye Yüce Allah, size ayetlerini böylece açıklar.

Burada ayrılığa düşmenin kesinlikle ateşe götürdüğü konusu dile getirilmiştir. Ateşten genellikle Cehennem ateşi anlamı çıkarılmaktadır. Oysa Kur'an-ı Kerim'de ateş kelimesinden maksat yalnız ölümden sonraki ateş olmayıp, bu kelime birçok defa korkunç savaşlar anlamında da kullanılmıştır. Bu dünyada bile değişik milletlerin yer yer birbirleriyle

savaştığını görmekteyiz. Bunun başlıca sebebi de ayrılığa düşmektir. Bu da çoğalınca milletlerin savaşa girmesi kaçınılmaz olur. Demek ki eğer, Müslümanlar gerçekten Allah'ın ipine sarılı olurlarsa, birbirleriyle savaşa girmeleri mümkün değildir. Diğer bir ifadeyle ateş çukuruna düşmeleri imkansızdır. Allah'ın ipi sayesinde ateşten uzaklaştırıldılar. Ateş çukurunun kenarındayken kuvvetli bir rüzgar yahut düşmanlarından birisi onları o ateşe düşürebilirdi. Ancak ateş çukurundan uzaklaştırıldıktan ve Allah'ın ipine sarıldıktan sonra, dünyanın hiçbir kuvveti artık onları ateşe atamaz.

Bu konuyu iyice anladıktan sonra artık bu çağda Müslümanların durumunu ele alalım. İran ile Irak sekiz yıl birbirleriyle savaştılar ve Müslümanlar boşyere birbirlerinin kanını akıttılar. Bu ayete göre onların ateş çukuru kenarında olmadıklarını söylememiz mümkün müdür? Onların topluca ve sıkı sıkıya Allah'ın ipine sarılı olduklarını iddia edebilir miyiz? Bu ayet teorik bir felsefeyi ileri sürmemekte, aksine derin gerçekleri bize açıklamaktadır. Bu derin gerçekleri asla inkar edemeyiz. Bu gerçekler, milletleri kapsamakta olup, insanlar onlara göz yumarlarsa da onların sonuçlarından kurtulamazlar.

Kısacası Kur'an-ı Kerim'in; "takvayı benimseyin ve onun hakkını eda edin, Müslüman olmanız dışında ölmeyiniz" buyurması, Müslümanların Allah'a itaat ederek O'nun ipine sıkı sıkıya sarılmalarını (kendilerine?) tavsiye etmesi demektir. Yani Müslümanlar bir taraftan Allah'ın ipine sarılı olurlar; diğer taraftan da onlar arasında bir birlik olur. İşte Kur'an-ı Kerim'in ileri sürdüğü ümmetin birliği düşüncesi budur. Malesef Müslümanlar Kur'an-ı Kerim'i okuduğu halde onun ayetleri üzerinde enine boyuna düşünmezler. Onların çoğu zaten ne okuyabilirler, ne de düşünebilirler. Onların liderleri ise, Kur'an-ı Kerim'i okudukları halde Müslümanları birleştirecekleri yerde birbirlerinden ayırmaya çalışırlar. Ne kadar yazıktır! Kur'an-ı Kerim Allah'ın ipine toplu olarak hep birlikte sarıldığımız takdirde ateşin azabından korunacağımızı açıklamaktadır. Eğer ümmet birbirleriyle savaşa hazır ise de Yüce Allah(c.c.) bu ip bereketiyle ümmeti birbirleriyle savaşa girmekten uzaklaştıracak ve kalplerine sevgi indirerek birbirlerine kardeş yapacaktır. Takva sonucu yaratılmış olan bu manzara ne kadar yücedir! Buna mukabil bugün Müslüman ulema, sözde Kur'an'dan ayetler okuyarak ümmetin birbirlerinden nefret etmelerini tavsiye etmektedir. Sekiz yıl boyunca bu manzara gözlerimizin önüne serilmiştir. Bir taraftan İran mollaları Kur'an'dan ayetler okuyarak, Iraklıların kafir olduklarını ve öldürülmeleri gerektiğini; onları öldürenlerin gazi ve onların elinden ölenlerin ise şehit sayılacağını ileri sürmekteydi. Buna mukabil Irak mollaları, aynı kuvvetle Irak ahalisine müjde vermekte; İranlıların elinden öldürüldükleri takdirde şehit sayılacaklarını ve Cennete kavuşacaklarını, İranlıları öldürdükleri durumda ise kafirleri yok ettiklerini açıklamaktaydılar. Her iki tarafın bu fetvaları radyo, televizyon ve gazeteler vasıtasıyla halka duyurulmaktaydı ve bu durumun propagandası tam sekiz sene devam etmiştir.

Kur'an-ı Kerim'in "Allah'ın ipi" buyurduğu bu mudur? Daha düne kadar bütün Arap alemi Irak'tan yana idi ve yaptığı savaşa da çeşitli isimler vermiş idi. Bazen Sünni Müslümanların Şiiler aleyhinde yaptığı bir savaş olarak nitelendirildi. Kimi zaman bu savaş inanan ve takva sahibi olanların, çapulcularla dinden çıkmış olanlar aleyhinde yaptığı bir savaş olarak adlandırıldı. Bazen de aynı savaşa Arapların, gayr-ı Arap aleyhinde yaptığı cihad ismi verildi. Şüphe yoktur ki Irak'tan yana olan ülkeler yalnız İslamiyet adına ona yardım etmediler. Şii Araplar bile, Irak'a yardımcı oldular. Demek ki o savaş Arap-İran savaşı idi. Ancak ne yazıktır ki İslam'ın kutsal ismi suistimal edildi. Sanki İslam'dan uzaklaşmış olan bir ülke, Müslüman Araplar aleyhinde savaşmaktaymış gibi bir tavır takındı.

Şimdi de malesef İslam alemi, yahut Arap alemi, yine ikiye bölünmüştür. Birçok Müslüman ve Arap ülkesi, Irak aleyhinde birleşmişler ve bunun sonucu İslam alemi ateşe düşmek üzeredir. Fakat daha henüz ateşe düşmüş değildir. O bakımdan İslam aleminden acizane ricam şudur: Eğer Kur'an-ı Kerim'e inanıp bu ayeti okumaktaysanız, Allah aşkına camiler, radyo , televizyon ve gazetelerde bu ayeti açıklayarak vatandaşları aydınlatınız ve İslam'ın onlardan neyi beklediğini söyleyiniz. Şayet savaşa girerlerse onların ölümünün İslam ölümü olmayacağını onlara bildiriniz. Kur'an-ı Kerim daima doğrudur. Buna mukabil cahil mollaların iddiaları yanlış olabilir. Onların iddialarının doğru ve Kur'an-ı Kerim'in de yanlış olması mümkün değildir.

Kur'an-ı Kerim, bölünmeyiniz, Allah'ın ipine hep birlikte sarılınız; böylece savaş tehlikelerinden kurtulmuş olursunuz buyurmuştur. Bütün dünyadaAhmedi Müslümanların, diğer Müslüman kardeşlerinin dikkatini demin okuduğum ayetlere çekmeleri gerekir. Bütün Müslümanlar Kur'an'a yönelsinler ve Allah'tan korksunlar. Bir Müslüman kardeşinin kanını akıtmasın. Çünkü her ikisi savaşıp biri ötekini öldürdüğü takdirde ne katil Allah katında gazi sayılacak, ne öldürülenin ölümü şehadet olacaktır. Bu durumda katil, bir Müslüman'ı öldürmüş olacaktır. Eğer gayri Müslimlerden de yardım alınırsa durum daha da feci olacaktır.

Kısacası hem nasihat etmemiz hem de dualara yönelmemiz gerekir. Dualar ve Allah'ın lütfü olmadan kalplerin kilitleri yalnız nasihatler vasıtasıyla açılmaz. Onun için hem nasihate başvurmamız hem de dua etmemiz gerekir. Ayrıca Müslüman kardeşlerimizin dikkatini sık sık bu ayetlere çekmeliyiz. Onlara hayatlarının gayesinin bu ayetlere göre davranmak olduğunu ve bu ayetlere göre davranılmaması halinde ölümlerinin mukadder olacağını kendilerine açıklamalıyız. Bu ölümün de İslam ve takva ölümü olmadığını onlara izah etmeliyiz. Eğer Müslümanlar sözde İslam adına öldürülürlerse ve ancak Allah'ın Yüce Kelamı onlar aleyhinde şehadet eder ve ölümlerinin de iman ve takva ölümü olmadığını ileri sürerse, bu durumda onların ölümü ne kadar acı bir ölüm olacaktır.

Bu durum çok fecidir ve biz bu durumu gözlerimizle görmekteyiz. Bugün-bütün dünyada Allah'ın kurduğu hilafete ve Allah'ın ipine hep

birlikte sarılı olan bir tek cemaat bulunmaktadır. O da Hz.Mehdi(a.s.)'nin cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaatidir. Bu cemaat üyeleri Hz.Resulüllah'a ve İslam şeriatine bağlı kalarak bir el altında birleştiler ve Allah'ın ipine hep birlikte toplu bir şekilde sarıldılar.

O bakımdan Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerine sesleniyorum. Siz bu ipe iyice sarıldığınız gibi diğer Müslüman kardeşlerinizi de davet ediniz ve onları da bu ipe çağırınız. Bu ip hayat vericidir. Yüce Rabbim'den Müslümanların bu ab-ı hayat'ı içmelerini niyaz ediyorum. Bunun dışında hiçbir yol hayat yolu değildir.

HUTBE No. 8 11.01.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, söze şöyle başladılar:

Hayber kalesi fethedildikten sonra Hz.Resulüllah(s.a.v.) Hz.Safiye (r.a.) ile evlendi. Hz.Resulüllah yolculuk esnasında zevcesini de bindiği hayvanın sırtına bindirdi. Bu arada zevcesiyle yaptığı konuşmalar hadislerde mevcuttur. Allah'ın Habibi(s.a.v.) zevcesine Yahudilerin haksızlıklarından özellikle kendisine karşı işledikleri suçlardan bahsetti ve hiç sebep yokkan Hayber'e saldırmadığını anlattı. Hz.Resulullah(s.a.v.), zevcesinin zihninde bir soru işareti varsa onu gidermek istiyordu.

Bugünlerde Irak'la Kuveyt arasında anlaşmazlık söz konusudur. Bu arada ben de bu konuda hutbeler vermekte ve Batı ülkelerinin Müslüman ülkelere yaptığı haksızlıkları dile getirmekteyim. Batı'da yaşamakta olan Ahmedi Müslümanlar, benim de ırk asabiyyetine kapılıp Batı'yı tenkit ettiğimi ve doğu ülkelerinde yaşayan Ahmedilerin zihninde de gizli bir ırk asabiyyeti bulunduğunu düşünebilirler. Bu düşünceyi yoketmek üzere ben Hz.Resulullah(s.a.v.)'ın ileri sürdüğü talimata değinmek istiyorum. Allah'ın Habibi(s.a.v.) hem lisanıyla hem de karakteriyle dinin ırk anlaşmazlıklarıyla bir alakası bulunmadığını ispat etmiştir. Hz.Resulullah(s.a.v.)'ın ileri sürdüğü talimatta ırkçılığa yer yoktur. Müslüman Ahmediye Cemaati Hz.Resulullah (s.a.v.)'ın sadece bilinen sünnetlerine bağlı olmakla kalmayıp, hatta unutulmuş olan o güzelim sünnetlerini de tekrar diriltmeye azmetmiş olan bir cemaattir. Onun için hiç kimse bu cemaatin, Doğu ile Batı yahut siyah ile beyaz arasındaki anlaşmazlıklarda , ırk asabiyyetine bağlı kaldığını zannetmesin. Zira ırk asabiyyeti ile Yüce İslam dini yan yana yürüyemezler. Benim eleştirilerim , geçmişte de hep İslamiyet'in yüce ahlak kurallarına uygun olmuştur ve gelecekte de bu güzel kurallara uygun olacaktır. Her kim eleştiriyi hakederse, ben onu eleştireceğim, fakat eleştirilerim iğnelemek için değil, gerçeği dile getirmek ve durumu düzeltip işleri rayına oturtmak için olacaktır.

Ben bir eleştiri yapacağım zaman önce kalbimi iyice yoklar, ondan sonra sadece doğruyu açıklığa kavuşturmak niyetiyle eleştiri yaparım. Ben asla bir asabiyyete dayanarak eleştiri yapmam. Benim ifade ettiğim doğruluk bazı durumlarda bazı kimselere acı gelebilir. Ancak bu benim elimde değildir. Biz asabiyyete dayanarak ilelebet hiçbir kimseyle birlikte bulunamayız. Biz daima Hak'tan, Kelamullah'tan, Sünnet'ten yana oluruz. bizim dostumuz olmak isteyen kimse bunlardan yana olmalıdır. Bu durumda o bizi daima kendisiyle birlikte bulacaktır.

Bu kısa açıklamadan sonra ben tekrar Irak-Kuveyt anlaşmazlığı ve bunun neticesinde ortaya çıkan dünyadaki duruma değinmek istiyorum. Son günlerde barış için yapılan çabalar çok hızlandı. Ben dünya milletlerine, bu meseleyi bir İslam meselesi olarak İslam alemine

bırakmaları gerektiğini tavsiye etmiştim ve Arap ülkelerinin bunu bir Arap meselesi olarak ele almalarının uygun olmayacağı üzerinde durmuştum. Malesef bu konuda harcanan çabalar çok gecikmeli olmuştur. Ancak bunun bir İslam meselesi olduğu hala kabul edilmemiştir. Birkaç gün önce Pakistan'da düzenlenen bazı İslam ülkeleri dış işleri bakanları konferansında bu mesele ele alındı. Pakistan hükümeti de İslam ülkelerinin bu meseleyi ortaklaşa halletmeleri konusunda çaba sarfetti. Ancak malesef çok gecikmeli olan bu çabalar bir sonuç getireceğe benzememektedir. Şu anda son durum şöyledir: Amerika ile İngiltere, Irak'ı tamamen ezmek isteyen ülkelerin başında bulunuyorlar. Onlar savaşa hazır olup Irak'ı yok etmeye niyetlidirler. Onlara göre Irak'ın mevcudiyeti dünya barışını yok etmektedir. Bu fikir bağıra bağıra ileri sürülmektedir. Gazetelerde de Irak'ın, Kuveyt halkına çok eziyet ettiği; halkı öldürüp evleri yağma ettiği ve ateşe verdiği; dolayısıyla bu zalimlerin yok edilmesi gerektiği şeklinde propaganda yapılmaktadır. Onlara göre eğer şimdi bu zalimler cezalandırılmazsa ve bütün ülkeler ortaklaşa harekete geçmezse, haksızlıklar kapısı bir daha asla kapanmayacaktır.

Buna mukabil Irak, bu ulusların yüce ahlaktan bahsettiğini ancak, Orta Doğu'daki anlaşmazlığın ana sebebinin kendileri olduğunu vurgulamaktadır. Irak'a göre eğer o Kuveyt'i işgal ettiyse İsrail de aynı şekilde Ürdün'ün Batı kısmını işgal etmiştir. Birleşmiş Milletler her ne zaman İsrail'in işgal ettiği toprakları boşaltmak üzere bir karar aldıysa Amerika daima onu veto etmiştir. Irak bütün bu anlaşmazlıkları hep birlikte halletmeleri gerektiğini savunmaktadır.

Batılıların savunduğu ikinci konu şudur: Eğer kuvvetli bir ülkenin zayıf bir ülkeyi işgal etmesine göz yumulursa dünya barışı tehlikeye girer. Demek ki Batı güçleri Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesini ve Kuveyt halkına zulmettikleri iddiasını iki ayrı konu olarak ileri sürmektedir. Oysa bu ulusların kendi geçmişleri, savundukları her iki konuyu yanıtlamaktadır. Mesela Amerika onyedinci asırda keşfedilmiştir. O devirde Avrupa milletleri gidip hem Kuzey hem de Güney Amerika'yı işgal etmiştir. Bunların Kızıl Derililer olarak bilinen Amerika'nın gerçek yerli milletlerine yaptıkları eziyetlerin dünya tarihinde bir eşi daha yoktur. O milletler planlı bir şekilde yok edildi. Şimdi onların ancak emareleri baki kalmıştır. Hayvan sevgisini savunan bu Batılılar, Kızıl Derilileri öylesine yokettiler ki, şimdi onları ancak filmlerde görebiliyor veya romanlarda okuyoruz.

Keza batılıların Afrikalılara yaptıkları zulüm anlatmakla bitmez. Afrikalılar nasıl köle yapıldılar? Nasıl hayvanlar gibi satışa çıkarıldılar? Nasıl meşakkate tabi tutuldular? Nasıl köle ve cariye olarak Amerika'ya götürüldüler? Onlara karşı ne gibi muameleler yapıldı? Bütün bunlardan bahsetmek bile tüyler ürperticidir. Ufacık bir yere çok fazla sayıda zenci köle tıka basa doldurulur ve birçokları nefes darlığından orada ölürdü. Geri kalanlar hayvanlar gibi gemilere bindirilirdi. Bu gemilerin durumları da çok korkunçtu. Kölelerden çoğu, yoldaki eziyetlere dayanamayarak ölürdü. Bu köleler, hayvan gibi meşakkate tabi tutulurdu. Zavallılar hem tarlaları

sürer, hem hayvanların yaptığı diğer işleri görürlerdi. Şimdi geçmişleri bu olan bir millet, insanlık ve yüce ahlak adına, Kuveyt toprağını işgalden kurtaracağını ve zavallı Kuveytlilere yardım edeceğini ileri sürmektedir! Yüce ahlaklarının onlardan bunu istediğini; bu zulme karşı isyan bayrağını yükseltmedikleri takdirde insanlığın öleceğini; keza zayıf ve fakir ülkelerin emniyetinin yok olacağının propagandasını yapmaktadırlar. Eğer bu yaygarayı kabul edersek, Amerikalıların Amerika'yı Kızıl Derililere teslim edip kendi ana vatanlarına geri dönmeleri gerekirdi. Ancak bunu istediğimiz zaman bize deli diyeceklerdir. Şimdi eğer birbirine benzeyen bu her iki durumun ayrı ayrı şeyler olduğu ileri sürülürse buna ne diyebiliriz?

Irak aleyhinde Amerika'dan yana olan ve sık sık aynı delilleri ileri sürerek kuvvetli bir şekilde Amerika'yı desteklemekte olan İngiltere, tam bir kıta olan Avusturalya'yı işgal etti. Bu konuda Amerika ile İngiltere arasında büyük bir benzerlik bulunmaktadır. İngiliz sömürgecilerin Avusturalya'nın yerli halkına yaptıkları zulüm o derece şiddetli idi ki Amerikalıların yerlilere yaptıkları zulüm bile onun yanında hiç kalır. Avusturalya'nın yerli halkı ile Amerika'nın Kızıl Derilileri arasında büyük bir fark vardır. Kızıl Derililer savaşcı ve cesur idiler ve cesurane bir şekilde savaşarak topraklarını savunmaya çalıştılar. Onlar bu konuda çok yüce fedakarlıklar yaptılar. Ancak Avusturalya'nın yerlileri barışçı insanlar idiler ve savaşı bilmezlerdi. İngilizler onları, hayvanları avlarcasına avladılar. Geri kalanları, ameliyat etmek suretiyle hadım ettiler. Bir zamanlar oralarda altı yüzden fazla dil konuşulurdu. Bugün geride kayda değer ancak parmakla sayılabilecek birkaç dil kalmıştır. Yerli halk arasından kurtulmuş olanların elinde çok az bir toprak parçası kalmıştır. Hayvanat bahçesinde hayvanlar nasıl korunursa, onlar da turistlere gösterilmek gayesiyle aynen muhafaza edilmektedirler. En azından onların gelecek nesillerinin baki kalabilmesi ve işte bu ülkeyi biz bunlardan aldık diyebilmeleri için onlar korunmaktadırlar. İşte İngiltere'nin geçmişi budur. Keza Hindistan ile Afrika'da yaptıkları haksızlıklar da anlatmakla bitmez.

Usul ve ahlak değerleri zamanın değişmesiyle değişmez. Müeyyideleri ele alalım. Güney Afrika'ya müeyyideler uygulandı ve yıllar geçmesine rağmen gözle görülür bir netice elde edilemedi. Ancak hiçbir yerden, artık saldırıya geçmemiz gerekir diye bir ses yükselmedi. Hatta İngiltere birçok defa bu müeyyidelere katılmadı ve İngiliz halkının protestolarına aldırış etmedi. Ancak hiçbir yerden, müeyyidelere katılmayanları silah zoruyla yola getirelim diye bir ses yükselmedi. Fakat lrak aleyhinde hem müeyyideler uygulanmakta, hem de bu müeyyidelere katılmayanlar, mesela Ürdün aleyhinde de aynı şekilde mueyyideler uygulanmaktadır. Irak ile Ürdün ablukaya alınmışlar ve ne yiyecek ne de ilaç hiçbir şey yurda sokulmamaktadır. İsrail, Ürdün'ün batı kısmını işgal etmiştir ve Filistinlilere sayısız haksızlıklar yapmaktadır. Ancak ona hiçbir müeyyide uygulanmamıştır. Eğer Irak aleyhinde ileri sürülen delil İsrail aleyhinde de kullanılsaydı, problem çoktan halledilmiş olurdu.

Amerika'nın adı çıkmış olan müessesesi de C.l.A.'dır. Geçenlerde onunla ilgili "Secret Wars Of The President" başlıklı bir kitap neşredilmiştir. Yazarı Amerikalı olan bu eserde Amerika hükümetinin diğer ülkelerin iç işlerine nasıl karıştığı; nasıl yiyeceklere zehir kattığı; nasıl adam öldürttüğü; nasıl sinsice suçsuz halkı katliama tabi tuttuğu vs. açıklanmıştır. Bütün bu suçlar, sanki Amerika Cumhurbaşkanının bilgisi dışında imişcesine; fakat onun bilgisinde yapılmaktadır. Demek ki eğer kendisine sorulursa, ben bilmem diye cevap vermesine karşın bu suçlar bile bile işlenmektedir.

Kısacası Amerika'nın Müslüman ülkelere isnat ettiği terörden bin kat daha fazla terör, Amerika ile İsrail tarafından işlenmektedir. Bugün bile C.LA. işbaşında olup Vietnam, Kore, Güney Amerika, İran v.s.'de terör yapmaktadır. Bu kitabın yazarı birçok eser yazmış olan tanınmış bir Amerikalı'dır. Şimdi bunların ileri sürdüğü ahlak değerleri nerededir?

Malesef Müslüman ülkeler genel olarak çok sadedirler. Müslümanların kendi elleri boş olup bütün silahlarını da umumiyetle Batı'dan temin ederler. Daha sonra dayandıkları koca ülkelere meydan okumaya başlarlar. En üzücü olan da aptallıklarını İslamiyet'e isnat etmeleri ve böylece gerçekten İslamiyet'e bağlı olanlar için problemler oluşturmalarıdır. Bir tarafta Batı'nın güçlü kuvvetleri haksızlık üzerine haksızlık yapıp istedikleri ülke hükümetini devirmekte; istedikleri ülkelere el atıp istedikleri insanları öldürür ve bütün bunları sinsice yaparlarken, diğer yandan, elleri boş, güçsüz bir İslam alemi vardır ki, delice bir lisan kullanarak hem kendilerini küçük düşürürler, hem de İslamiyet'in adının kötüye çıkmasına sebep olurlar. İslam alemine nasihatim şudur; kendilerine gelip uyansınlar. En azından Batı'nın benimsediği yolları benimseyip, onların kullandığı lisanı kullansınlar.

Müslüman ülkelerin çoğu Suudi Arabistan'ı desteklemiştir. Suudi Arabistan'a göre bütün Müslüman ülkeler hep birlikte Irak'ı yoketmelidirler. Bugün yalnız Kuveyt sözkonusu olmayıp kutsal toprakların korunması gerekliymiş. Pakistan hukümeti bile askerlerini kutsal toprakları korumaları gayesiyle Suudi Arabistan'a gönderdiğini ilan etmiştir. Şimdi Müslümanların dini hislerini kışkırtarak, kutsal topraklar uğruna kullanmak isteyen Suudilerin kendi geçmişlerine bir göz atalım.

Suud ailesi 1801'de harekete geçerek silah zoruyla Hicaz'ı ele geçirdi. Abdülaziz oğlu Suud, terör faaliyetlerinden dolayı şöhret buldu. İlk olarak Irak'a saldırarak Kerbela'yı ele geçirdi ve kutsal yerlerin dini bir değeri olmadığını ve onlara saygı göstermenin şirk olduğunu ileri sürerek bütün kutsal yerleri ve mezarları tahrip etti. Ayrıca Şii mezhebine mensup Kerbela ahalisini kılıçtan geçirdi. Daha sonra ordusuyla birlikte Basra'ya doğru ilerledi. Yoldaki bütün şehirleri ateşe verdi ve evleri yağma ederek halkı katletti. Daha sonra Taifi ele geçirerek 1803'de Suudi askerleri Mekke ve Medine'ye girdiler. Oradaki mezarların çoğu yerle bir edildi ve yerli halk kılıçtan geçirilerek kutsal yerler tahrip edildi. Hz.Resulullah(s.a.v.)'ın; keza Hz.Ebu Bekir(r.a.)'in doğum yerleri de

aralarında olmak üzere birçok kutsal ev ve oda yerle bir edildi. Bu yerlerin dinde bir yeri olmadığı ileri sürüldü. Bunların öldürdüğü insanların sayısı tam olarak bilinmemektedir. Bununla birlikte tarih yazarları onların silahsız halkı kılıçtan geçirdiklerini ve acımasızca kan döktüklerini yazmaktadır.

1813'de Mekke Şerifleri Hicaz'ı tekrar Suudilerden geri almayı başardılar. Yirminci yüzyılda, Suudiler Türk Osmanlı Hükümeti aleyhinde İngilizlerle işbirliği yaparak Hicaz'a tekrar saldırdılar. İngiliz Hukümeti onları tam olarak destekledi. Ayrıca Suudilere hem para hem de silah yardımında bulunuldu. İngiliz generaller Suudilerin ilerlemeleri uğruna askeri programlar yapmaktaydılar. Böylece bu aile 1924'de tekrar Hicaz'a hakim oldu. Bu arada halk rasgele kılıçtan geçirildi ve kutsal yerler tahrip edildi. Geçenlerde İngiliz B.B.C. televizyonunda bir film gösterildi. Yapımcıları 1924'ten önce de Suudi ailesinin İngiliz himayesi yardımıyla o bölgeye musallat olabildiğini; dolayısıyla artık ülke savunması için de İngilizlere muhtaç olduğunu ileri sürdüler.

Şu anda İngiliz hükümeti eski sömürgeci kuvvetini kaybetmiştir. Artık İngiliz saltanatı, sanki Amerika şeklinde varolmaktadır. İngiltere ile Amerika'nın çıkarları ortaktır. Her iki ülke aynı fikirde olup daima hep birlikte hareket ederler. Bunun yanında, diğer Avrupa ülkeleri böyle değildir. Ancak detaylara girmeye gerek yoktur.

Bu kutsal toprakların savunması için diğer Müslüman ülkelerin Suudileri desteklemesine hiç gerek yoktur. Hiçbir Müslüman ülke bu bölge için tehlike arzetmemektedir. Eğer bir tehlike vardıysa o da; geçmişte Suudilerin İngilizlerden yardım alarak bu bölgeye saldırması şeklinde zuhur etmesiydi. Bu da artık geçmişte kalmıştır. Irak'ın, Suudi Arabistan'a durup dururken saldırmasına imkan yoktur. Irak kendi başına Amerika ile Batı'nın ortak kuvvetlerine karşı koyabilecek durumda bile değildir. Zaten bütün dünyayı ve özellikle askeri uzmanları hayrete düşüren de bu olmuştur. Onlar bir saldırı halinde Irak'ın ezilip tamamen yok olacağını iyi bilirler. Bununla birlikte Saddam Hüseyin'in barış çabalarını neden reddetmeye devam ettiğini anlayamamaktadırlar. Aslında Suudiler'in yardım aldığı ülkeler, Amerika ile Batı yandaşlarıdır. Müslüman ülkelerin yardımları ise sırfgösteriş için kabul edilmiştir. Keza Joponya'ya da, katılması için büyük bir baskı yapılmaktadır. Asıl amaç, Irak'a yapılacak olan şiddetli saldırının yerinde olduğunu göstermektir. Eğer Irak aleyhinde Pakistan, Türkiye, Mısır ve diğer birçok Müslüman ülke elele vermiş durumda iseler; keza diğer dünya ülkeleri sözde de olsa Amerika'yı desteklemekteyseler, Irak'a zulüm ve haksızlık yapıldığını kim iddia edebilir?

Bazı Müslüman ülkeler saldırıya katılmayacaklarını; aksine ancak kutsal yerleri savunacaklarını söylemektedirler. Bu amaçla Mekke ile Medine'ye varacak olan orduya Pakistan karşı koyacaktır! Demek ki çok tehlikeli bir planın parçası olarak İslam ülkelerinin de Amerika ve Batı

güçlerine katılmaları sağlanmıştır. Bu planın propagandası güzel ve çekici bir şekilde yapılmaktadır.

Burada bir soru ortaya çıkmaktadır. Saddam Hüseyin niçin Kuveyt'ten ordusunu geri çekmeye razı değildir? Neden bunların ileri sürdüğü şartları kabul etmemektedir? Bence bunların asıl amacı Kuveyt'i işgalden kurtarmak olmayıp, aslında işgalden sonra Irak'ı zayıf duruma düşürmektir. Kuveyt işgalini sona erdirmek ilk adımdır. Ondan sonra Irak'ın silah fabrikaları yok edilecek ve atom santralleri de yerle bir edilecektir. Irak bunu iyi anlamaktadır. O bakımdan Irak için iki yol değil, bir tek yol bulunmaktadır. Yani eğer kaderde ölüm varsa en azından Batı ile savaşarak; ona bir darbe indirip onu yaralamak ve kibrini kırmak suretiyle ölmek daha iyidir. Saddam Hüseyin işte bu sebepten dolayı Kuveyt işgalini sona erdirmeye yanaşmamaktadır. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez De Cuellar Irak'a gitmeye hazırlanmaktadır. Onunla görüşmeler yapılacaktır. Bu görüşmelerden sonra durum daha da açıklık kazanabilir. Eğer Irak, Kuveyt işgalini kaldırdığı takdirde, bütün Arap meselelerinin toplu olarak ele alınacağı ve ekonomik müeyyidelerin sona erdirileceği ve Irak'ın tam olarak kendi başına bırakılacağı temin edilirse, Irak'ın barışa yanaşabileceğinden eminim. Ancak Batı'nın bu iki şartı asla kabul etmeyeceğinden korkmaktayım. Eğer Irak'ın askeri gücünü tamamen yokedip İsrail'i savunmak onların gayesi olmasaydı, Kuveyt işgalinde bu kadar fazla kıyamet koparmazlardı. Kuveyt'in kendi başına bir değeri yoktur. O bakımdan bunların esas kendi amaçlarını unutarak, yukarıda zikredilen iki şartı kabul etmeleri imkansızdır.

İşte son durum böyledir. Müslüman Ahmediye Cemaati'ne nasihatim şudur: Biz ulusal yahut dini anlaşmazlıklar neticesinde hiçbir asabiyyete asla kapılamayız ve asabiyyete kapılarak asla karar veremeyiz. Her kim asabiyyete kapılarak karar verirse, bizce böyle bir kimse tam olarak mümin yahut Müslüman sayılamaz. Asabiyyetler İslamiyet'le taban tabana zıttır. İslamiyet bize, kararlarımızı Allah(c.c.) rızasını gözönünde bulundurarak vermemizi tavsiye etmektedir. Takva da işte buna denir. Takva her hareketimizin temeli olmalıdır. Bütün İslami değerler takvadan kaynaklanır. Takva her dinin mihenk taşı olmalıdır ve her dinin talimatları bu mihenk etrafinda dolanmalıdır. Takva demek, her düşüncemizi Yüce Allah(c.c.)'ın rızasına bağlamak ve karar vermeden önce Yüce Rabbimizin bizden ne istediğini gözönünde bulundurmak demektir.

Kısacası Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerine nasihatim şudur: Takvayı gözönünde bulundurarak insanların takvadan uzak olan kararları neticesinde onları azaba ve cezaya çarptırmaması uğruna dua etmeliyiz. Bu gibi durumlarda bu azaplar genel olarak mukadder olurlar. Bu azaplardan Yüce Allah(c.c.) insanoğlunu kurtarsın ve onun kalbine tecelli ederek tövbe etmesini nasip eylesin. Keza durumunu düzeltmesinde ve doğruluğa yönelmesinde ona fırsat versin. Bütün dünya insanları için dua etmeliyiz. Yüce Rabbimiz(c.c.) insanlara barış ihsan eylesin. Barıştan kasdettiğim sırf zahiri manada barış ve emniyet değildir. Eğer insanların kalpleri ve zihinleri barış ve emniyet içinde değilse, onların çevresi asla barış ve

emniyet içinde olamaz. Ya onlar dünya için tehlike arzedecek ya da dünya onlar için tehlike arzedecektir. O bakımdan insanların kalplerinin düzelmesi ve zihinlerinin barış ve emniyet içinde olması uğruna dua etmeliyiz ki dünya toplu olarak barış ve emniyet bulsun.

Bu arada Müslüman ülkeler için de dua etmeliyiz. Yüce Rabbimiz onlara akıl versin ve onlar Batı ile işbirliği yapıp , onların çirkin amaçlarına ortak olarak büyük bir İslam ülkesini yok etmesinler. Eğer Batı ile işbirliği yaparlarsa, ilerde çok çirkin karar veren milletler olarak tarihe geçeceklerdir. Ayrıca bu karardan sonra dünya barışı tamamen yok olacaktır. Barış adına yapılacak olan bu savaş, başka savaşlara neden olacaktır. Tarih yazarlarının yarın yazacakları bu gerçekleri biz bugün görmekteyiz. Eğer Müslüman ülkeler bu karardan vazgeçmezlerse, Irak yok olsun olmasın, ancak bu bölgenin kararı kesinlikle yok olur. Araplar eski durumlarına bir daha asla dönemezler. İsrail ise daha da güçlü bir ülke durumuna kavuşur. Hiçbir Arap ülkesi İsrail aleyhinde harekete geçmeyi aklından bile geçiremeyecektir. Bunun neticesinde yine savaşlar olacak ve dünya barışı gün geçtikçe yok olmaya devam edecektir.

Batı düşünürleri, artık kararın Saddam Hüseyin'in elinde olduğunu vurgulamaktadırlar. Oysa Batı'nın tavrı, Saddam'ı tamamen bağlamıştır. O bakımdan artık hem önde hem de arkada ölüm ve felaket onu beklemektedir. Eğer o, savaşırsa, şüphesiz yenilgiye uğrar. Ancak savaş durumunda, az da olsa, Batı güçlerine ve İsrail'e mutlaka bir darbe indirmiş olacaktır.

Aslında karar artık Saddam'ın elinde olmayıp, Müslüman ülkelerin elindedir. Eğer onlar durumu iyi değerlendirirlerse ve hiç olmazsa gelecek tarih yazarlarından çekinerek kararlarını tekrar gözden geçirirlerse çok hayırlı olur. Müslüman ülkelerin, Batı'nın Müslüman ülkelerini kendi hallerine bırakmaları gerektiğini; eğer bir problem varsa Müslüman ülkelerin ortaklaşa ona el atacağını ilan etmeleri gerekir. Bu durumda Amerika ve yandaşları Irak'a saldırmazlar. Eğer saldırırlarsa onlar aleyhinde Müslüman ülkeler için dua etmemiz lazımdır. Yabancıların İslam ülkelerinin içişlerine karışmamaları uğruna Yüce Rabbimize yalvarmamız gerekir.

Maalesef, Müslüman ve Arap ülkeler bencilliğe kapılmışlardır. İslamiyet bir yana Arap birliği ve aralarındaki ilişki bile onları bir araya getirememektedir. Onlar ne komşuluğu düşünmektedirler ne de Arap dünyasının geleceği onları ilgilendirmektedir. Bütün bunlar onlardan uzaktır. Bencillikleri her şeyin üstündedir.

Amerika ve yandaşları 15 Ocak günü üzerinde neden o kadar fazla israr etmektedirler? Irak'a uygulanmış olan müeyyideler, sizin kendi yorumlarınıza göre ancak bir yıl içinde netice verebilir. Altı ayda bile bu müeyyidelerin tam olarak netice veremeyeceğini ileri sürüyordunuz. Şimdi neden beklemeyip hemen Irak'a saldırmak istiyorsunuz?

Aslında bunun arkasında Suudi Arabistan ile yandaşlarının bencilliği bulunmaktadır. Milyarlar vermeye mecbur olduğundan dolayı iflas edebileceğinden korkmaktadır. Zaten o yüzden Amerika'ya baskı yapmaktadır. Amerika Cumhurbaşkanı Bush, birden bire savaştan söz etmeye başlamakla Kongre'nin itirazlarına hedef olmuştur.

Aslında karar Suudi Arabistan'ın elindedir. Suudiler ise , gittikçe artmakta olan savaş masraflarından dolayı savaşın hemen başlamasını istemektedirler. Ancak onlar savaştan doğan neticeleri unutmaktadırlar. Eğer Irak yokedilirse, onunla birlikte bütün geçmiş tarih de yok olur. Arap ülkelerinin mizaçları ve Arap milletlerinin düşünce tarzları tamamen değişmiş olacaktır. Onlar bir daha geçmiş günlerine asla dönemeyeceklerdir. Gelecekteki tehlikelerden sakınabilmek onların elinde olmayacaktır. Onlar için artık bir tek yol vardır. O da şudur; takva yolunu benimsesinler ve kendi menfaatlerini feda ederek, Ümmeti Muhammed'in umumi menfaatini yeğ tutsunlar ve Yüce Allah(c.c.)'ın rızası doğrultusunda kararlarını versinler. Eğer böyle yaparlarsa, İslam alemi için yepyeni ve çok parlak bir devir başlayacaktır. O devir geçmişten daha aydınlık olacak ve bütün ümmet için hayırlı olmaya devam edecektir.

Ben, Yüce Rabbim'e dua ediyorum. Yüce Rabbimiz onlara akıl versin. Müslüman Ahmedi kardeşlerime de sesleniyorum. Biz zayıf insanlarız. Bununla birlikte dua etmek elimizdedir. Biz dua etmeyi iyi biliriz ve duanın tatlı meyvelerini daha önce de yediğimiz gibi, bugün de yemekteyiz. O bakımdan namazlarınızda:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۝٥

dediğiniz zaman özellikle şu günlerdeki durumu gözönünde bulundurarak Yüce Rabbimiz'e şöyle yalvarın: Ya Rabbi! Mekke ile Medine'nin kutsallığı eskiden beri ibadete bağlı olmuştur ve bundan böyle de hep ibadete bağlı olacaktır. Bu kutsal yerlerde Hz.İbrahim(a.s.) ve Hz.Muhammed(s.a.v.) ibadet etmişlerdir. Bugün o ibadetleri devam ettiren, senin naçiz kulların bizleriz. Şüphe yok ki bizim ibadetlerimiz aynı şan ve aynı seviyede değildir. Yine de biz o ibadetleri yaşatmaya çalışmaktayız. Ey Yüce Rabbimiz! Bizim dualarımızı kabul eyle ve bize yardım eyle. Eğer bugün ibadet edenlere yardım etmezsen, dünyadan ibadet ve ibadet zevki kalkar. O bakımdan, Ey Yüce Rabbimiz! Bizim haykırışlarımızı ve dualarımızı kabul eyle. Biz ancak sana ibadet ederiz. Biz dünyanın hiçbir milletinden yardım istemeyip ancak senden yardım beklemekteyiz. Biz ancak Senin önünde eğiliriz. Sen bize yardım eyle Ya Rabbi!

Eğer bütün dünyada Ahmedi Müslümanlar tam içtenlikle dua ederlerse, dualarımızın kabul edilmesi ihtimal haricinde değildir. Ahmedi Müslümanların duaları Takdir-i İlahi'yi değiştirebilirler. Ey Ahmedi Müslümanlar! Yüce Rabbimizin sizlerden yana olduğunu ve sizler her

kimden yana olursanız Yüce Rabbimizin de ondan yana olacağını dünyaya kanıtlayınız.

HUTBE No. 9 18.1.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, söze şöyle başladılar:

Pir Pagara Pakistan'ın yaşlı ve tecrübeli bir politikacısıdır. O, bazen şaka yoluyla politikanın çok derin sırlarını dile getirir. Onun bu özelliği Pakistan'ın başka hiçbir politikacısında mevcut değildir. Geçenlerde bazı gazetecilerin soruları üzerine: "Bana Doğu hakkında neden sorular sormaktasınız? Bizim kıblemiz ise Batı'dadır ve biz Batı'ya tapmaktayız. O yüzden Batı hakkında sorular sorunuz" diye cevap verdi. O, böylece Kabe'yi kıble tutmayıp Batı'ya tapanları eleştirmek istemiştir.

Bugün Müslümanlar herşeyden önce kıblelerini düzeltmelidirler. Bir zamanlar Müslüman ulusların Doğu (yani Sovyetler Birliği) ve Batı (yani Amerika Birleşik Devletleri ve yandaşları) olmak üzere iki kıblesi bulunmaktaydı. Fakat ne yazık ki hiçbirinin kıblesi Kabe değildir. Geçenlerde Sovyetler'deki iç karışıklıklardan dolayı bir kıble yıkılmış, artık bir tek kıble baki kalmıştır. Ancak, nasıl olsa o da yıkılır. Ne var ki Müslümanların daimi kıblesi olan Kabe asla ve asla yıkılmayacaktır. Müslümanlar gerçek kıblelerine dönmedikçe asla başarıya ulaşamazlar. Bugün Müslümanların ızdıraplarının temel sebebi kıblelerinin doğru olmayışıdır. O bakımdan önemli olan Müslümanların kıblelerini düzeltmeleridir.

Başta Suudi Arabistan olmak üzere Müslüman ülkelerin bir çoğu tamamen Batı'ya güvenmektedir. Bunun neticesinde İslam aleminin ikiye bölünmesi de onları ilgilendirmemektedir. Irak her ne yaptıysa, Müslüman Ahmediye Cemaati onu asla tasvip etmemiştir. Aksine Hz.Resulüllah (s.a.v.)'ın talimatlarına göre zalimin zulümden uzak durmasını istedik ve Irak'a şöyle seslendik: Eğer Irak, Yüce Allah (c.c.)'tan yardım bekliyorsa, Kuveyt'ten ordusunu geri çekmeli ve meseleyi İslam aleminin kararına bırakmalıdır. Böylece bütün anlaşmazlıkları barışçı bir şekilde çözüme kavuşturmalıdır. Kur'an-ı Kerim'in talimatları işte budur.

Irak'a ikinci tavsiyemiz şuydu: Dış ülkelerin elçileri ve Irak'ta çalışan diğer görevliler Irak'ın elinde bir emanettir. Irak bu emanete hıyanet etmemelidir.

Allah'a şükürler olsun ki Irak, yabancıları serbest bırakmış ve istedikleri yerlere gitmelerine izin vermiştir. Keza yabancı gazetecilere de her tür kolaylığı tanımıştır. Hatta Batılıların asla ümit etmediği bir şekilde yabancı gazetecilerin dış ülkelere haber göndermelerine izin vermekle kalmayıp bu konuda onlara yardımcı dahi olmuştur. Ne yazık ki Kuveyt konusunda attığı adımı geri almaya her nedense razı olmamıştır.

Bunun sonucunda başlatılan korkunç savaş tamamen tek yönlüdür. Irak aleyhinde birleşen Batılı güçler, bu savaşın Müslümanlarla gayri Müslimlerin savaşı olmayıp bir zalim aleyhinde olduğunu göstermek

gayesiyle bazı Müslüman ülkelerin askerlerini de sırf gösteriş için yanlarına almışlardır. Bunun neticesinde elde edilen yararlar hep Batı'nın olacaktır. Sıradan bir insan, bu yararların ne derece büyük olduğunu aklından bile geçiremez. Ancak televizyon ve radyodan başka bir propaganda yapılmaktadır. Bunun arkasında birçok gerçek gizlidir. Bunları anlamadıkça kimin yarar elde edeceğini ve kimin zarara uğrayacağını tam olarak anlamak mümkün değildir.

Irak'a gelince onun durumu çok üzüntü verici olup başından sonuna kadar hep hüsrandır. Ben hutbelerimde Irak'ın biraz daha beklemesi ve Yüce Allah'ın ona verdiği gücü daha da çoğaltması gerektiğini; şu anda verilen kararların çok erken olduğunu; o yüzden Kuveyt'e yaptığı zülümden vazgeçmesini tavsiye etmiştim. İslam alemine, Yüce Rablerinin bize bir Selahattin ihsan eylemesi için, O Yüce'ye dua etmemiz gerektiğini nasihat etmiştim. Geçenlerde televizyonda bazı hocaların Saddam'ı Selahattin'e benzettiğini seyrettim. Benim amacım hissi bir put değildi. Selahattin olabilmek için birçok yetenek ve uzun sabır gereklidir. Sultan Selahattin Eyyübi, ilk olarak civardaki Arap ülkelerini birleştirmeye çalıştı ve merkezi bir hükümet kurulduktan sonra Filistin'in savunması uğruna Hıristiyan güçlere meydan okudu. Batı, dini bir savaşmış gibi davranarak, bütün kuvvetiyle sık sık Filistin'e saldırdı. Yüce Rabbimiz, bütün güçsüzlüğüne ve tecrübesizliğine rağmen her seferinde Selahattin'e üstünlük verdi. O, birçok özelliklere sahip idi. Avrupalı düşmanları bile ona bir ahlaksızlık isnat edememişlerdi ve insanlığı küçük düşürüp insani değerleri reddettiğini, yahut zulüm ve haksızlık yaptığını ispat edememişlerdi. Batılıların bulduğu tek ahlaksızlık örneği şudur: Avrupalı bir prens, Hz.Resulullah (s.a.v.)'ın mezarını yıkmak üzere Medine'ye yaklaştı. Tam o sırada yakalanıp Selahattin'e götürüldü. Susuzluktan kıvranmakta olan bu prens orada durmakta olan bir su bardağını kaldırdı ve su içmek istedi. Tam o sırada Selahattin, kılıcıyla o bardağı kırdı ve su içmesine izin vermedi. Çünkü, Selahattin yüce Arap ahlak ve geleneklerine göre su içmiş olan ve artık misafir sayılan o prensi su içtikten sonra öldüremezdi. Ancak Hz.Resulullah(s.a.v.)'ın mezarına saygısızlık yapmış olan o prensi, Selahattin gibi bir Peygamber aşığı mümkün değil asla bağışlayamazdı. Eğer su içtikten sonra o prens öldürülseydi, işte o zaman bir ahlaksızlık yapılmış sayılırdı.

Kısacası Selahattin çok yüce bir kişi ve İslam ahlakının çok üstün bir örneği idi. Hatta bazı Batılı tarihçiler kendisini Hz.Ömer B.Abdülaziz'e benzetirler. Onlara göre Hz.Ömer B.Abdülaziz'in kişiliğinde bulunan manevi yetenekler ve yüce ahlak, yüzlerce sene sonra Selahattin'in kişiliğinde Arap dünyasında tekrar ortaya çıktı. Demek ki Selahattinler yalnız hisler neticesinde ortaya çıkmazlar. Onların ortaya çıkışları birçok yeteneği gerektirir. Ahmedi Müslümanlar da televizyonu seyredince duygulanmış olabilirler. Onlara nasihatim şudur: Siz bütün dünyaya doğru yolu göstermek üzere yaratılmışsınız. Sizler, Hz.Muhammed (s.a.v.)'in naçiz hizmetçileri olarak liderliğe kavuşmuşsunuz. Sizler bütün dünya insanlarına liderlik yapmak ve bütün dünyaya doğruyu salık vermek üzere

yaratılmışsınız. Hz.Muhammed(s.a.v.)'in hem kalbi hem de aklı kemale ulaşmıştı. Onun olgunluğu başka hiçbir insana ihsan edilmemiştir.

Bazı kimseler bu savaşın bir futbol maçı olduğunu zannederler. bu bir maç olmayıp çok korkunç bir savaştır. Hiroşima'ya atılmış olan atom bombasından daha kuvvetli bombalar, Irak'a yalnız ilk gecede yağdırılmıştır. Bu bombardıman hiç aralıksız devam etmektedir. Bugün İslamiyet'i, insanlığı, barışı ve insani değerleri seven İslam alemi üzüntü içindedir. Biz Saddam'ın, İsrail'e uzun menzilli füze atmasını da tasvip etmiyoruz. Gerçi o füzelerin verdiği zarar çok cüzi olmuştur. Bir kaza sonucunda, deprem neticesinde vs. ondan yüz bin kat daha fazla zarar vaki olabilir. Ancak İngiltere Başbakanına göre bu bombardıman neticesinde bütün dünya şaşkınlık içinde kalmıştır! Maalesef hiçbir kimse Irak'a yapılan bombardımana üzüntü duymamaktadır ve onun uğradığı zarara üzülmemektedir.

Aslında Batılılar Irak'a yaptıkları haksızlıklardan dolayı, bazı Müslüman ülkelerin Irak'ı destekleyebileceğini ve böylece Batılı güçlerin zorluklarla karşılaşabileceğini düşünmektedirler. Eğer Saddam'ın bazı yanlış kararları sonucunda; Irak'taki Müslüman kardeşlerimiz zulümlere maruz bırakılırlarsa, Müslüman bir yana, alelade bir insan bile bu haksızlığa sevinemez. Maalesef, televizyonda seyrettiğimiz gibi, işi gücü olmayan, aşırı derecede zengin Suudilerle Kuveytliler, Irak'ın ezilmesini kahkahalarla gülerek karşılamaktadırlar. Bunlar takvalarını propaganda eden İslamiyet'in en ileri gelen askerleri imiş! Kabe anahtarlarına sahip olan, sözde mukaddes toprakları savunan, Ümmet-i Muhammed (s.a.v.) üzerinde liderlik taslayan bu zengin beyler, Müslüman komşularının ezilmesini gülerek seyretmektedirler.

Bu zulüm ve haksızlığın daha önce dünya tarihinde bir benzeri yoktur. Hülagu Han'a isnat edilen haksızlıklar, doğruysa bile, bu haksızlıklar yanında hiç kalır. Zaten Hülagu Han'a isnat edilen haksızlıklar, Dünya savaşlarında yapılan zulümlerin yanında bir hiç kalır. Vietnam'a yapılan bombardıman bile bugün Irak'a yapılan bombardımanın yanında devede kulak kalır. Böyle bir haksızlığa gülmek takva sahibi bir Müslüman'a yakışmaz. Onların istiğfara, (Yüce Allah'tan bağışlamasını niyaz etmek) ve tövbeye başvurmaları gerekliydi. "Ya rabbi! biz kardeşlerimizin mahvına sebep olduk. Sen bizi affeyle" diyerek dua etmeleri gerekirdi. Keza sadaka vermeleri, insanlara sevgi göstermeleri ve Allah'ın kendilerine bir emanet olarak verdiği paraları doğru olarak kullanmaları lazımdı. Bunu yapacaklarına, onlar Irak'ın tamamen yokedilmesini beklemektedirler ki, ondan sonra onlar küçücük ülkeleri olan Kuveyt'e geri dönebilsinler!

Bu feci durum kimin yararınadır? Bu korkunç uluslararası durumun faydası kime ulaşmaktadır? Bu sabah bir gazeteci İsrail savunma bakan yardımcısına, "Eğer Irak'ın attığı füzelere bir karşılık verirseniz İslam alemi ile olan birliğiniz zedelenmez mi?" diye bir soru sordu. O da bu soruya; " Siz ne diyorsunuz? Sorunuz akıl ve mantıktan uzaktır. Siz Suudi

Arabistan, Kuveyt yahut Mısır'ın, Amerika ve İngiltere ile işbirliği yaparak onlara bir minnet yaptığını mı zannediyorsunuz? Bunlar bizim kölelerimizdir. İsrail mi Irak'ı mahvetsin, yahut başka bir kuvvet mi, bunların umurunda bile değildir. Siz (yani Batı) bu ülkelere minnet ederek bu savaşa girmişsiniz" diyerek karşılık verdi.

Şüphe yoktur ki şu anda durum aynen böyledir. Ancak Batı, bu savaşa girmekle hiçbir Müslüman ülkeye bir iyilikte bulunmamıştır. Aksine bu savaş, çıkarlar savaşı olup Batı'nın kendi yararınadır. Gelişmiş milletler, dünyanın neresinde bir huzursuzluk varsa ondan mümkün olduğu kadar istifade etmeye çalışırlar. Bu savaşı da tam olarak analiz ettiğimiz zaman, savaşın kimin yararına olduğunu hemen anlayabiliriz.

Bu savaş için dağlar kadar para sarfedilmektedir. Bu masrafların yarısının Suudi Arabistan tarafından karşılanacağı ilan edilmiş ancak diğer yarının kimin tarafından karşılanacağı konusunda bir ilan yapılmamıştır. Eminim ki diğer yarısı, Kuveyt, Bahreyn ve Arap Emirlikleri tarafindan karşılanacaktır. Tam değilse bile, masrafın çoğu onlardan sağlanacaktır.

Kısacası, bu savaş, tamamen İsrail lehinedir. Nitekim bu gün Batılı bir politikacı, Irak'ı hemen ezmek istemelerinin sebebini de açıklamıştır. Ona göre eğer Irak bugün ezilmezse yarın İsrail için daha büyük bir tehlike oluşacak ve elindeki füzeleri İsrail aleyhinde kullanacaktır.

Bu savaşın ekonomik çıkarlarına gelince bunlar tamamen Batı'nın lehinedir. Bu savaşta kullanılan silahlar, Sovyetler Birliği tehlikesi yok olunca artık değerini tamamen kaybetmişti. Işte şimdi bu değersiz silahların masrafları bu Arap ülkelerinden çıkarılacaktır. Bunun kârı tamamen Batının eline geçecektir. Demek ki, Batılılar bu savaşta parmakla sayılabilen bir kaç can vermekle dağlar kadar çıkar elde edecektir. Fakat İslam alemi tamamen zarar edecektir. Irak'ın ezilmesi şahsi olarak az bir zarar değildir. İslam alemi buna yıllarca ağlayacaktır. Eğer Saddam Hüseyin, Müslüman ülkeleri Batı'dan ayırmak gayesiyle İsrail'e saldırır, İsrail'de Irak'tan intikam almak üzere daha sonra ona saldırırsa, hiçbir Batı ülkesi ona engel olmayacaktır. İsrail, bundan Ümmet-i Muhammed (s.a.v.)'in ızdırap duyacağını ve Yüce Rablerini ve Yüce Habibini seven ve barış ve adaletten yana olanların acı duyacağını da asla nazarı itibare almayacaktır. Bunun sonucunda İslam aleminde bir heyecan uyanacaktır. Bunlar savaşı kazansalar bile, savaş dolayısıyla çok korkunç nefret tohumları ekmiş olacaklardır. Bundan bütün İslam ülkeleri etkilenecek; huzursuzluk çıkacak; birçok Müslüman ülkede devrimler gerçekleşecektir. Bunun sonucunda İslam ülkelerinde, Kur'an ile bir ilgisi olmayan ortaçağ mollalığı ortaya çıkacak ve Allah, Resul yahut Kur'an sevgisiyle beslenmeyen bağnazlık birçok İslam ülkesinde iktidara gelecektir. Böyle bir liderlik milleti helak olmaya sürükleyecektir.

Kısacası bu savaş sonunda birçok problem ortaya çıkacaktır. Bağnazlık sonucunda başgösteren olaylar çok uzaklara kadar huzursuzluk yaratacaktır. bu olaylar ister Kuveyt'te olsun isterse Mısır, Sudan yahut başka herhangi bir İslam ülkesinde olsun, Müslümanlar dünyanın her

yerinde heyecan duyacaklar ve bunun neticesinde birçok hareketler ortaya çıkacaktır. Birçok yerde milliyetçilik hortlayacaktır.

Demek ki şu andaki huzursuzluk sona erse bile, ilerde bu huzursuzluk daha da artacak; hatta uluslararası bir huzursuzluğa dönüşerek bir dünya savaşına da neden olabilecektir. Böyle bir savaşın düşüncesi bile insanı ürkütmektedir. Böyle bir savaş sonucunda Irak gibi bir ülkeyi ezmiş olan ülkeler de ezilecektir. Kısacası durum çok korkunç olacak ve çok derin neticeler verecektir.

Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerine hiçbir ülkenin üstün çıkması uğruna dua etmelerini tavsiye etmem. Aksine dünya barışı uğruna dua etmelerini tavsiye ederim. Şöyle dua etmeliyiz: Ya Rabbi! Hz.Muhammed (s.a.v.) senin Habibin ve senin aşığın idi. O, bütün alemlere rahmet olarak gönderildi. Hz.Muhammed (s.a.v.)'e olan sevgimiz, bütün insanları sevmemizi gerektiriyor. Biz zayıf insanlarız. Elimizde Sana yalvarmaktan başka birşey yoktur. Ya Rabbi! Habibin adına Sana yalvarmaktayız. Ümmet-i Muhammed (s.a.v.)'i eziyetlerden koru ve bütün dünya insanlarını ızdıraplardan kurtar; ister bu ızdıraplar onların kendi hatalarından kaynaklansın, isterse bizim kavrayamadığımız kader neticesinde olsun. Ya Rabbi! Yüce İslam dinini ve insanlığı üstün kıl. Hem Doğu hem de Batı'dan kalkmış olan ahlak değerlerini tekrar dünyada yücelt. Ya Rabbi! Sen Hz.Muhammed(s.a.v.)'in vasıtasıyla İslam dinini en yüce mertebeye ulaştırmak üzere Habib'ini gönderdin. Onun için biz İslamiyetin ve doğruluğun üstün çıkmasını Sana niyaz ederiz. Biz insani değerleri yüceltmeni Senden dileriz. Ya Rabbi! Eğer Sen bizim dualarımızı kabul eylemezsen, bu dünya asla kurtulamaz. Biz tam alçak gönüllükle; tam içtenlikle, Sana eğiliriz. Ya Rabbi! Hz.Muhammed (s.a.v.)'in naçiz hizmetçileri olan bizim dualarımızı kabul eyle ve uğruna bizi görevlendirdiğin o yüce ve pak devrimi gerçekleştir. Ya Rabbi! Bize söz verdiğin o yüce inkılabın gerçekleştiğini bize göster ki, dünya insanları o inkılap olmaksızın asla kurtulamazlar.

Bu konuda bir nasihatim daha vardır. Sıkıntı anında duadan başka bir de, sadaka vermemiz gerekir. İslam aleminin şu andaki durumunu düşünürken, Afrika kıtasında, değişik ülkelerde bulunan aç ve fakir insanlar aklıma geldiler. Habeşistan, Somali, Sudan, Çad vs.'de insanların çoğu açlıktan ölmektedirler. Malesef dünya insanları onları hiç düşünmemektedir. Az da olsa yalnız Batıda o aç ve sefil, muhtaç, çıplak, yetim, hasta ve fakir insanlara bir dereceye kadar önem verilmektedir. İnsanların dikkatini celbetmek üzere televizyonda bu zavallı insanların resimleri gösterilir. Ancak petrolden kaynaklanan dağlar kadar paraya sahip sözde Müslüman ve Arap ülkeleri, Hz.Muhammed Resulullah (s.a.v.)'a mensup oldukları halde, onun yüce talimatını unutmuşlardır. Bu zengin Arap ülkeleri komşuları olan bazı fakir Afrika ülkelerinin açlık ve sefalet ile karşı karşıya olduklarını malesef hiç düşünmezler. Yüce Rabbimiz uzun zamandan beri, Suudi Arabistan, Irak, Kuveyt, Arap Emirlikleri ve diğer birçok Müslüman ülkeye refah ihsan eylemiştir. Fakat

ellerindeki bitmez tükenmez yiyeceklere rağmen malesef komşuları olan Sudan vb. gibi ülkeler Müslüman oldukları halde açlıkla kıvranmaktadırlar.

Hz.Muhammed(s.a.v.)'in yüce karakterini zikrettiğimiz zaman, Allah ve mahlukatına karşı olan sevgisini dile getirmemiz gerekir. Hz.Muhammed (s.a.v.)'in mubarek ismi anıldığı zaman ilk önce fakirlere olan sevgisi ve şeflcati akla gelir. O bakımdan kendisini sevenlerin fakirleri de sevmeleri gerekir. Yüce Resulümüz Hz.Muhammed, ömrü boyunca fakirlere şefkat , rahmet ve sevgi muamelesi yaptı. O, "Beni arayanlar fakirler arasında beni bulsunlar. Kıyamet gününde ben fakirlerle beraber olacağım. Sizin bütün zenginlikleriniz fakirlerden kaynaklanır. Onlara sevgi ve şefkat besleyiniz" buyurdular. Hiç şüphe yoktur ki Hz.Resulüllah (s.a.v.), fakirlere en fazla sevgi ve şeflcat besleyenlerin başındaydı. Onun mübarek ismi hürmeti adına Yüce Allah (c.c.)'tan refah bulanların, komşuları olan aç ve fakir Afrika ülkelerine rahmet ve sevgi beslememeleri insanlık değildir. Eğer bu zengin ülkeler dualara yönelip insanlara şefkat ve sevgi besleseydiler, bugün içine düştükleri ızdırap ve sıkıntıya düşmezlerdi.

Biz fakir olmamıza rağmen, diğer hayır işlerinde bir örnek olduğumuz gibi, fakirlere sevgi ve şefkat konusunda da örnek olmaya çalışacağız. O bakımdan hem kendimiz dua edip sadaka verıneliyiz, hem de onlara dua edip sadaka vermelerini tavsiye etmeliyiz. Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimize göre sabredip birbirlerine karşı merhamet edenlerin ve bunu diğer insanlara da salık verenlerin sonunda mutlaka başarıya ulaşacaklarından eminiz.

Ben, Müslüman Ahmediye Cemaati tarafindan Afrika'nın aç insanları uğruna hemen onbin sterlin vermeye karar verdim. Ben kendi cebimden de bu fona para vereceğim ve bütün Cemaat üyelerinin de ellerinden geldiğince bu fona sadaka yatırmalarını tavsiye edeceğim. Müslüman Ahmediye Cemaati bütçesinin bir kısmı sadakalar ve zekattan olan paralardır. Yüce Rabbimiz (c.c.) Kur'an-ı Kerim'in Bakara suresinde:

يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ ۖ قُلِ الْعَفْوَ

buyurmaktadır. "Afvun" demek, gerekli harcamalardan elde kalmış olan paralar demektir. Demek ki Hz.Mehdi (a.s.)'nin Cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati bütçesinde fazla olarak birikmiş olan zekat ve sadakaları yukarıda zikredilen hayırlı iş için kullanılacaktır. Ben bu konuda Cemaat üyelerinin dua etmelerini de tavsiye ederim. Yüce Rabbimiz sadakalarımızı kabul eylesin ve Müslümanların ızdıraplarını gidersin. Ayrıca dünya insanlarının barış içinde olmalarını onlara ihsan eylesin. Bu sadakalar Afrika'nın aç insanları uğruna kullanılacaktır. Yüce Rabbimiz diğer Müslüman kardeşlerimizin de gözlerini açsın ve onlara tavsiye ettiği yüce talimatına bağlı kalmalarını da kendilerine nasip eylesin. Bugünkü hutbem Japonya, B.Almanya, Mauritius, Amerika, Danimarka ve İngiltere'nin değişik yerlerinde dinlenmektedir. ancak bunu dinleyenler, hutbemi kendi Cuma namazlarının hutbesi yapmasınlar. Bence bu caiz

değildir. Cuma hutbelerini ayrıca vermeleri gerekir. Japonya'da zaten gece yarısı olmuştur. Orada zaten Cuma namazı sözkonusu değildir.

Kısaca bu hutbem birçok ülkede dinlenmektedir. Bunu dinleyenleri de Yüce Rabbimize dua ederken hatırda tutmamız gerekir. Onlar daima hayırı arayan ve hayırlı işlerde ileri adım atan insanlardır. Yüce Rabbimiz (c.c.) daha da hayır işlemelerini onlara ihsan eylesin.

Hutbe No. 10 25.01.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha suresini okuduktan sonra M.T.Ahmed Hazretleri şöyle söze başladılar: "İslamın hiçbir vatanı yoktur, fakat her vatan İslamındır. Bu temel, değişmez ve aydın prensibi unutarak, bazı memleketlerdeki Müslümanlar, dünyanın değişik imtihan ve belaları karşısında hataya düşerler. Bunun neticesinde hem kendileri eziyet çekerler hem de İslam'ın adının kötüye çıkmasına sebep olurlar. Bunun neticesinde vatana bağlılık sorunu ortaya çıkar. Müslümanların azınlıkta, gayr-i Müslimlerin ise çoğunlukta olduğu ülkelerin vatandaşları, Müslümanlardan İslam'a mı yoksa vatana mı daha fazla bağlı oldukları konusunda soru sorarlar ve açık bir cevap isterler. Oysa gerçek şudur ki, demin de belirttiğim gibi, İslam'ın bir vatanı yoktur ve her vatan İslam'ındır. Bu gerçek çok derin hikmetlere dayanmaktadır. Bunlardan en belirgin olanı şudur ki dünyanın hiçbir yerinde İslamiyet ile vatana bağlılık arasında bir çekişme olamaz. Diğer bir ifadeyle İslam'ın evrensel ve gerçek prensiplerinin, dünyanın hiçbir ülkesiyle çelişki halinde olabilmesi mümkün değildir. Çünkü mantıki olarak bir bireyin kendi cüzüyle çelişmesi mümkün olmayıp imkansızdır. Yani böyle bir şeyin varolabilmesi mümkün değildir. Eğer İslam bu dünyanın bazı bölgelerinde yaşayanlarla ters düşerse, böyle bir durumda İslam, onların dini olamaz ve onlar için bir rahmet mesajı oluşturamaz. Onlar için bir emniyet vesilesi olduğunu iddia edemez. O memleketin insanları şöyle diyebilirler: İslam, Araplar için, Endonezya ahalisi için yahut Pakistanlılar için barış vesilesi olabilir. Ancak bizim için barış ve emniyet vesilesi olamaz; çünkü bu din bizim kendi vatanımıza bağlılığımızla ters düşmektedir.

Kısacası, bu temel ve açık bir gerçektir. Ne yazık ki Müslümanlar bazen bu gerçeği unuturlar ve İslami milliyetçilik kavramını ileri sürerler. Böylece Müslümanlarla gayr-i Müslimleri karşı karşıya getirip birbirine düşürürler. Gerçek şudur ki biz bütün dünyanın kalplerini fethetmeliyiz. Kalpler de zıtlaşarak fethedilemez. Aksine mesaj ve talimat savaşlarının durumu tamamen başka türlüdür. Mesaj ve talimat savaşlarındaki usullerin, dünya savaşlarıyla uzaktan veya yakından ilişkisi bile bulunmaz. Hak Te'ala(c.c.) değişik peygamberlere, değişik zamanlarda, dünya savaşlarına asla uygulanamayan usuller öğretmiştir. Mesela Hz.Isa(a.s.)'nın Hıristiyanlara verdiği silah şuydu: "Kötüye karşı koyma; ve senin sağ yanağına kim vurursa, ona ötekini de çevir." (Matta;5:39)

Hz.İsa'nın verdiği bu silah aslında manevi ve ruhani bir savaş içindi. Hıristiyanlar yanlışlıkla bu güzel talimatları, maddi manada anladılar. Ancak böyle bir talimat işlerine yaramadığı ve dünya işlerine uygulanamadığı için, Hıristiyanlar fiilen onu reddettiler. Bugün dünyada Hz.İsa(a.s.)'nın bu yüce talimatına uyan bir tek Hıristiyan ülke yoktur, çünkü bu manevi bir talimattır. Ancak maddi manada ele alınmıştır.

Dolayısıyla her seferinde imtihan anında bu güzel talimat reddedilmiştir. Bugün bile durum aynen böyledir.

Din, manevi dünya ile ilgilidir ve onun talimatlarının savaşı manevi terimlerle olur. İslam yeryüzündeki dinlere üstün gelsin diye varolmuştur denildiği zaman, Müslümanlar kılıca sarılsınlar ve bütün kafirleri öldürsünler, her kim boyun eğerse ona barış mesajı verip ötekiler için fesat çıkarsınlar ve savaş mesajı versinler anlamına gelmez. Bu ne mantıkidir ne de dünyada fiilen böyle olmak mümkündür. Daha önce de bu mümkün değildi. Onun için Hz.Mehdi(a.s.)'nin cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati'nin şu usulü daima hatırda tutması lazımdır: Biz yarışma , cihad ve İslam'ın yeryüzünde üstün geleceğinden söz ettiğimiz zaman, Kur'an-ı Kerim ile Hz.Muhammed(s.a.v.)'in terimlerinde konuşuruz. Dünya terimleriyle bunun hiçbir ilişkisi yoktur. Zaten o yüzdendir ki, bugün bu imtihan anında, bu sözleri anlayamamış olan Müslümanlar, mümkün değil bunları anlayamazlar. Onların liderleri onlara yanlış bilgi verirler. Onlar yer yer kendilerini bir çıkmazın içinde bulurlar. Gün geçtikçe onların durumu daha da kötüleşmektedir. Onlar dünyanın değişik ülkelerinde zayıf azınlıklardır. İslam'ın talimatlarını yanlış ele almalarından dolayı onların tepkisi doğru şekilde olmaz. Onların tuttukları yanlış yollardır. Bu yollarda yürümek onların işi değildir. Bunun neticesinde daima zarar görürler ve İslamın adının kötüye çıkmasına sebep olurlar.

Müslümanların kendi dinlerine mi yoksa içinde bulundukları memleketlere mi daha fazla bağlı oldukları sorusu bütün dünyada ve İngiltere'de sorulmaktadır. Bu sorunun doğru yanıtını bilemediklerinden, biraz da saf olduklarından dolayı, İngiltere'de ve öbür ülkelerde gösterdikleri tepki kendileri için hayırlı olmamıştır. Bu tepki yüzünden Müslümanlar için tehlikeler gün gittikçe artmaktadır. Onların camileri ateşe verilmektedir. Onlar korkutulmakta, yolda yürürken bile her çeşit tehlikelerle karşılaşmaktadırlar. Bugün iki taksi şöförü feci bir şekilde dövülmüştür. Suçları da Saddam Hüseyin'in lehinde olmalarıdır.

Bütün bunlar cehalet hikayeleridir. İslam ile bunların hiçbir alakası yoktur. İslamın talimatları evrenseldir ve evrensel özellikler taşımaktadır. Bu talimat, tüm bu özellikler yüzünden mutlaka üstün gelen talimattır ve dünyada hiçbir kimse gerçek bir itiraz yöneltemez. Kısacası İslamın talimatları doğrudur ve gerçeğe dayanmaktadır.

Müslüman Ahmediye Cemaati daima tepkisini enine boyuna inceleyerek ona göre davranmaktadır. İnsanın çevresi heyecanlı olunca, o da heyecanlanır ve kalbi çarpmaya başlar. İşte böyle bir zaman, bir Müslümanın kendisini ölçmesi ve doğru yolda olup olmadığını bilmesi lazımdır. İster kişisel isterse milli ihtilaflar olsun, bir Müslümanın kalbi şiddetli olarak çarptığı zaman, demek ki onun için imanını ölçme zamanıdır. Bu durumda bir mümin, Yüce Rabbiyle olan alakasını görebilir. Bugün bütün dünyada Ahmediye Cemaati, öyle bir tepki göstermelidir ki, bir İngiliz Ahmedi Müslüman bile o tepkiye hiç çekinmeden katılabilsin ve "bu talimat doğrudur; benim milli duygularıma ters düşmesi söz konusu

olamaz" desin. Keza Afrikalı bir Ahmedi Müslüman bile, o tepkiye katılsın ve "bu evrensel talimattır, benim vatanperverlik anlayışıma asla ters düşmez." diyebilsin.

Kısacası eğer doğuda ve batıda yaşayan bütün insanlar, bir talimat üzerinde birleşebilirlerse, ancak İslamiyet üzerinde birleşebilirler. Çünkü o vatanperverlik anlayışından daha üstündür. Mamafih o, vatanseverlik düşüncesiyle asla çelişkiye düşmez. Doğruluk ise asla vatanperverlik anlayışına ters düşmez. Eğer vatanperverlik düşüncesi yanlışsa, doğruluk aynası içinde yanlış olduğu. ispat edilebilir. İslamiyetin vatanperverlik anlayışı ile çelişmediğini iddia ettiğim zaman, demek değildir ki dünyanın her ülkesinin vatanseverlik yahut vatana bağlılık düşüncesi İslam ile ters düşmez. Bazı ülkelerin vatana bağlılık düşünceleri temelde yanlıştır ve ileri sürdükleri açıklamalar bozuktur. Bugün dünyanın birçok ülkesinin adalet ile vefa düşüncesi de yanlıştır. Aynı şekilde vatana bağlılık düşünceleri de yanlıştır. Onlara göre vatana bağlılık demek, ister doğru isterse yanlış olsun, vatana bağlı ve sadık kalmak demektir. İster bunun neticesinde yüce hümanist düşünceler geri plana itilsin, isterse Yüce Allah(c.c.)'ın her insanın kişiliğinde yarattığı güzel hümanist değerler hiçe sayılsın önemli değildir. Eğer vatana bağlılık bu ise, o zaman İslamiyet mutlaka bununla çelişecek ve bozukluğunu gidererek gerçek ve doğru yolu bulacaktır. Ister bu gaye uğruna birçok fedakarlıklar yapmaya mecbur olsun, insanoğlu yaradılışına göre doğru ve temiz olmadıkça, tabiati de Yüce Rabb'ine "Evet" demedikçe, İslamiyet, onun ileri sürdüğü yanlış izahatlarla mutlaka çelişecektir. Bu öyle bir çelişkidir ki, her ülkeden İslamiyeti destekleyen sesler yükselmeye devam edecektir.

Bugün bile dünyada olup bitenlerde Ahmediye Cemaatinin gösterdiği tavrı destekleyen sesler her ülkeden yükselmektedir. Daha iki gün önce bir Batı ülkesinde yaşayan Ahmedilerden birisi bana şöyle dedi: "Efendim, biz de çok meşhur bir düşünür vardır. O, "Körfez Savaşı" konusunda fikrini ileri sürmüştür. Sanki sizin hutbenizi okumuş da özetini çıkararak bu fikirleri ileri sürmüştür. Acaba siz yahut başka bir Ahmedi onunla irtibat kurmuş muydunuz?"

Bu çeşit haberler bir yerden değil, birçok yerden gelmiştir. Bu zahirde benim hutbelerimin bir övgüsüdür. Ancak ben, benim olmayan bir methi kendime maledecek kadar bilgisiz değilim. Aksine bu İslamın malıdır. Övgüye değer Yüce Rabbimiz ve O'nun gönderdiği Yüce İslam dinidir. Bu övgü İslamiyetin yüceliğini kanıtlamaktadır. Şüphe yok ki bu övgü benim için doğruluğu ölçmenin bir ölçüsü olmuştur. Bu övgüden teselli buldum ve savaşla ilgili hutbelerimin Hak Teala(c.c.)'nın yüce diniyle uyum içinde olduğuna kanaat getirdim. Yoksa insanlar, değişik ülkelerden yek vücut olarak onu desteklemezler ve hem konuşma hem de yazı ile onu benimsemezlerdi.

Bugün Müslümanların durumu çok fecidir. Bu durumda kendi hislerinizi, tepkilerinizi ve düşüncelerinizi koruyunuz ve İslamın huzur

dolu sınırlarını aşmayınız. İslamiyet sınırını aşar aşmaz tehlikedesiniz demektir.

Körfez savaşı devam ederken, bir soru sık sık tekrarlanmıştır. Değişik ülkelerde yaşayan Ahmediler, İslamiyete göre bu savaşın "Cihad" olup olmadığını sorarlar. Bu sorunun cevabını bu hutbemle vermekteyim.

İslami cihad düşüncesinin en güzel ve tam açıklaması Hac Sûresinde (ayet:40-41) yapılmıştır. Hak Teala(c.c.)'nın belirttiği gibi, Müslümanlara mazlum olduklarından dolayı kendilerine kılıç kaldıranlara karşı, bir savunma hakkı olarak, kılıç kaldırmalarına izin verilmiştir. Yani hiçbir sebep olmaksızın Müslümanlara saldırıda bulunanlara ve saldırıyı ilk olarak başlatanlara karşı silaha sarılmak Müslümanlara caiz kılınmıştır. Ayet-i kerimede bununla ilgili gerekli açıklamalar bulunmaktadır. Cihadın bundan daha güzel ve tam açıklaması mümkün değildir. Körfez savaşına, ayet-i kerimede ileri sürülen açıklamaya göre, bir göz attığımız zaman, onun asla bir cihad olmadığını görürüz. Aksine bu politik bir savaştır ve her savaş, ister bir Müslüman ile bir gayr-i Müslim arasında olsun, isterse bir Müslümanla başka bir Müslüman kardeşi arasında olsun, cihad değildir. Bazı kimseler hak uğruna başlatılan her savaşı cihad zannederler. Savaşan iki gruptan her biri, kendini hak üzerinde zannettiği için savaşın cihad olduğunu ileri sürer. Bu cihadın ikinci manası olabilirse de İslami anlamda bu bir cihad değildir. Çünkü savaşan iki taraf arasında haklı olanın savaşına cihad demek mantık dışıdır. Müşriklerin müşriklerle; değişik dinlere tabi olanların başka dinlere tabi olanlarla; ülkelerin ülkelerle; siyahların beyazlarla; giriştiği savaşlar bulunmaktadır. Bu savaşlar bugün bile dünyada görülmektedir; eskiden de vardı ve ilerde de varolacaktır. Her ne zaman iki grup savaşırsa, onlardan birisi yüzde yüz değilse de, hiç şüphesiz ötekine nazaran daha haklı olur. Her iki grubun aynı seviyede suçlu olması yahut haklı olması ihtimali çok nadirdir. Genel olarak onlardan birisi zalim, öteki de mazlumdur. Her mazlumun savaşına cihad denmez. Ancak Allah'ın ismini anması yasaklananın savaşına, cihad denir. Keza dinen zulme maruz bırakılanın savaşına cihad adı verilir. Kur'an-ı Kerim'in talimatına göre zulüm edilen ve Allah'ın mübarek ismini anması yani ibadet etmesi yasaklananın savaşına cihad ismi verilir.

Eğer Müslümanlar, bir tek Allah'a ibadet ettikleri ve O'nu Rab kabul ettikleri; O'ndan başkasını Rab olarak kabul etmemelerinden dolayı savaşa mecbur edilirlerse; savaşı başlatanlar da Müslüman değillerse; aksine gayr-i Müslimler savaşta öncülük ettilerse, işte o savaşa cihad ismi verilir. Demek ki hak için başlatılan her savaşa cihad denmez. Ancak hak için yapılan savaş yukarıdaki şartlara göre ise o zaman ona cihad denir. Bu durum Irak ile öteki ülkelerin savaşına uygulanmamaktadır. Kuveyt bazı sebeplerden dolayı Irak'ı öfkelendirdi. Irak da Kuveyt'in bir zamanlar Irak'ın bir parçası olduğunu ve İngilizlerin zorla onu Irak'tan ayırdığını bildiği için; biraz da bilek gücüne dayanarak Kuveyt'i işgal etti. Bilindiği gibi Irak sekiz yıl İran'la savaşmıştı. Bu savaşta İran yok olmaktan korkmaya başlamıştı. Irak ordusu İran'ın çok içlerine kadar girmişti. Daha sonra İran bin bir güçlükle geri püskürtmeyi başardı.

Kuveyt ise küçücük bir ülkedir. Irak onun zayıf olduğunu ve karşı koyamayacağını bildiği için onu işgal etmiş olabilir. Ne olursa olsun; hak kimden yanadır? Bu işgalin arka planı nedir? Bütün İslam alemi bu soruları ortaklaşa araştırmalıdır.

Kısacası ne Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesine cihad denebilir; ne de bu işgali kaldırmak üzere başlatılan savaşa cihad ismi verilebilir. Müslümanlar İslamiyetin kutsal terimlerini yersiz kullanarak küçük düşmelerine sebep olurlar. Bütün dünya İslam ve Müslümanlarla alay etmektedir. Müslümanlar ne kadar büyük hata yaptıklarının ne yazık ki farkında değillerdir. Müslüman halk neden liderlerine kanarak; cihad olmayan bu savaşlara katılır ve canlarını feda ederler? Bunun bir sebebi olmalıdır.

Aslında bunun sırrı Batı uluslarının İslam'a yaptıkları alaylardır. Bu durumu tam olarak incelediğimiz zaman Batılıların, yanlış olarak cihad sanılan bu savaşlarda sorumlu olduklarını görürüz. İslam alemi birkaç asırdan beri Batılıların, İslam aleminden, dinen nefret ettiklerini görmektedir. Bazen insan bir korku hisseder; ancak nereden geldiğini bilmez. Bu intibalar insanlar üzerinde bazen çok derin izler bırakır. Batılıların geçen birkaç asırda Müslümanlara karşı yaptıkları muamele dikkate şayandır. Müslümanlar, Batılıların İslam aleminden dinen nefret ettiklerine inanırlar. Batı, ister İslam ismini zikretsin ister zikretmesin, Müslümanların ilerlemesine asla tahammül edemez. Ne zaman ilerlediklerini hissederlerse, onların gücünü yok eden çarelere başvururlar. Müslümanların kalbinde bu derin intiba daima varolmuştur. Onlar, Batı uluslarının zorluk anında kesinlikle Müslümanların aleyhinde davranacaklarını ve İslam alemine mutlaka zarar vereceklerini iyi bilirler. Birleşik Amerika Devletlerinin bu savaşta olduğu gibi Müslümanlar aleyhinde daima gösterdiği tepki, Müslümanların yukarıda belirtilen intibalarını güçlendirmiştir. Mesela Müslüman bir bölgede İsrail'in kurulması fikri İngiltere tarafından ileri sürüldü. Ancak Amerika kuvvet kullandı. Her ne zaman savaş başlarsa, bazı gizli anlaşmalar yapılır. İngiltere, Yahudiler'e Arapların kalbinde tam olarak bağımsız bir vatan vereceklerini; oradan bütün Araplara, hatta bütün dünyaya, Davud adına etkili olabileceklerini vadetti. Kelimeler ne olursa olsun, Yahudilere verilen mesaj buydu. Öteden beri arzuladıkları hayaller bu şekilde gerçekleşmekteydi. Bunu Birleşmiş Milletler adına Amerika uyguladı.

Bir soru daima zihnimi kurcalamıştır. Şu soru neden ileri sürülmedi: Birleşmiş Milletler asla yeni bir vatan kuramaz. Birleşmiş Milletler ancak üye ülkelerin anlaşmazlıkları hakkında karar verebilir. Birleşmiş Milletlere kesinlikle yeni bir ülke kurmak yahut varolan bir ülkeyi yoketmek hakkı verilmemiştir. Demek ki Birleşmiş Milletler haksız olarak bir ülkeyi varetti. Bunda en çirkin rolü Amerika oynadı. İşte İslam alemi bu haksızlığı asla unutamaz. Araplar uzun bir müddet bunu bir Arap problemi olarak ileri sürdüyse de, öteki Müslümanlar kendiliğinden buna katıldılar. Onlar bunun Arap düşmanlığı değil, İslam düşmanlığı olduğunu iyice bilmektedirler.

İsrail, Filistinlilere tüyler ürpertici bir şekilde zulmetmiştir. Kadın, erkek, yaşlı çocuk hepsi kılıçtan geçirilmiştir. Kamplarda bir tek canlı bırakılmamış, hatta bebekler bile katledilmiştir. Dünya ulusları buna hiçbir tepki göstermemiştir. Hatta bu kadarıyla kalmayıp, her ne zaman İsrail aleyhinde Birleşmiş Milletlere bir yasa tasarısı sunulduysa, Amerika hemen onu veto etmiştir.

Burada bir soru ortaya çıkmaktadır. Acaba Birleşmiş Milletler kendi adına yakışır işler yapmakta mıdır? Bilindiği gibi beş ülke veto hakkına sahip olup bütün dünyanın kaderini ellerinde tutmaktadırlar. Eğer bütün dünya ülkeleri bir konu üzerinde birleşerek aynı fikri ileri sürerlerse, bu beş ülkeden her biri, o fikri reddetmek hakkına sahiptir. Demek ki, fiilen bir tek ülke o zaman bütün dünyanın yerine geçmektedir. İsrail konusunda bunun en iyi örneğini görmemiz mümkündür. Mesela Amerika başkanı George Bush, Irak bütün dünyaya karşı gelemez dediği zaman, herkes, dünyadan amaç birtek Amerika yahut George Bush olduğunu anlayabilir. Bush'un sözlerinde dinleyeni tiksindirecek kadar kibir vardır. lrak hata yapmış olsun veya olmasın, Amerika'nın İsrail ile olan ilişkisine bir göz attığımız zaman, Irak'a karşı başlatılan bu savaşın, sırf İsrail uğruna olduğunu hemen anlayabiliriz. Müslümanlar bunun İslamiyet düşmanlığı sonucu olduğunu bilirler. İsrail, Irak'ın nükleer santraline saldırmak hakkına sahip imiş! Bu santralin barış gayesiyle kurulmadığını, aksine atom bombası üretmek gayesiyle kurulduğunu kim kararlaştırmıştır? İsrail bu kararı vererek bu santrali yok etsin; kim ona bu yetkiyi vermiştir. İsrail, Irak'a saldırdığı zaman hiçkimse Irak'ın cevap hakkına sahip olduğunu ilan etmemiştir. Birleşmiş Milletler bile Irak'a hak tanımamış; bu açık teröre cevap verme hakkına sahip olduğunu ilan etmemiştir. Ben böyle okumadım. Kulağıma da böyle bir haber gelmedi.

Demek ki İslam aleminin bu savaşın derin İslam düşmanlığına dayandığını ileri sürmesi gerçeklere dayanmaktadır. Dünya bu düşmanlıkları ve bu haksızlıkları bilmektedir. Bunu unutsa da derin bir iz mutlaka baki kalacaktır. Irak, İsrail'e roket yağdırdığı ve böylece İsrail'in bazı binaları yıkıldığı zaman bütün dünya kıyameti koparmıştı. Fakat Filistin 'i unuttular. İsrail'in, Irak'ın atom santraline yaptığı saldırı unutulur. Bunun neticesinde İsrail'in derin nefret tohumları unutulur. Müslümanları en çok rahatsız eden işte bu konulardır. Onlar da üzüntülerini dile getirdikleri zaman, İslamiyet'e mi yoksa vatana mı, daha fazla bağlı oldukları sorulur. Bu ne biçim adalettir? Gerçekleri açıklamak üzere vatana bağlılık sorununu ortaya koymak bir haksızlıktır. Eğer Müslümanlar bu acı gerçekleri dile getirirlerse yeri vardır. Ancak bu acı gerçeklerden daha acı başka bazı gerçekler de su yüzüne çıkacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri, üst düzeydeki bir yetkilisini İsrail'e göndererek bazı gizli anlaşmalar yapmıştır. Fiilen su yüzüne çıkmadan önce gizli kalacak olan bu anlaşmanın bir kısmı açıklanmış bulunmaktadır. Bu anlaşmaya göre İsrail 'in şimdilik Irak'a saldırmaması karşılığında İsrail'e altı milyar dolarlık yardım yapılacaktır. Amerika, Irak'ın işini bitirdikten sonra, İsrail' in de öcünü alabilmesi için bu maddi yardım

yapılmıştır. Eski çağlarda zalim biri öldüğünde, yahut birisi, ölmüş olan birinden öcünü almak istediğinde, ölenin naaşı mezardan çıkarılarak asılırdı. Amerika ile İsrail arasındaki anlaşma da aynen böyledir. Bu insaflı bir davranış mıdır? Irak'ın silahsız vatandaşlarına yağdırılan bombalar, bu gizli anlaşmadan sonra yoğunlaşmıştır. Eğer Irak bir haksızlık yapmışsa Irak'a ondan binlerce defa daha fazla haksızlık ve zulmedilmiştir. Eğer bir İsrail'linin evi yıkılmışsa, yüzlerce Irak'lının evi yıkılmış, bir yahudi yaralanmışsa, binlerce Irak'lı öldürülmüş yahut yaralanmıştır. Oradan gelenlerin anlattıklarına göre, ölülerin pis kokusu yüzünden bazı bölgelerden geçmek bile zormuş. Çünkü yanmış veya çürümüş et kokusu her tarafa yayılmış. Birçok bölge, vatandaşlar tarafından boşaltılmıştır. İşte Amerika'nın Yahudiler adına Müslüman Iraklılardan aldığı öc budur! İsrail ile Amerika arasında varılan gizli anlaşmanın, su yüzüne çıkmış olan acı gerçekleri işte bunlardır. Oysa Amerika hümanist olduğunu ileri sürer ve yüce ahlak kurallarından bahseder. Ötekileri küçümseyerek insanlıktan uzak olduklarını iddia ederler. İsrail'in silahsız halkını bombaladıkları için Iraklı Arapları küçümser. Biz bu olayı hiçbir zaman tasvip etmeyiz. İslam hiçbir şekilde silahsız halka eziyet edilmesini caiz kılmamıştır. Hz.Resulüllah (s.a.v.) Müslüman askerlere cihad emri verdiği zaman, onlara detaylı olarak nasihat ederdi. Bu arada, silahsız halkı, yaşlıları, kadınları ve çocukları asla kılıçtan geçirmemelerini ve onlara hiçbir şekilde eziyet etmemelerini emrederdi. Bu yüce talimat Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın nasihatlerinden ve yüce sünnetinden belli olmaktadır.

O bakımdan ben Irak'ın yaptıklarını tasvip etmem. Ancak, eğer Irak bir hata yapmışsa bile, sizin ileri sürdüğünüz yasa ve usullere göre, Irak'ın saldırısı bir cevap hakkı olarak kabul edilmeliydi. İsrail'de yaşayan zavallı Filistinli Müslümanlar her geçen gün öldürülmektedirler. Eğer onlar adına İsrail'den öc alınırsa siz onun öc olduğunu asla kabul etmezsiniz. Aksine tamamen insafsız ve haksız bir saldırı olduğunu savunur ve İsrail'in öc almak hakkına sahip olduğunu vurgularsınız. Ayrıca, İsrail ile gizli anlaşmalar yaparsınız. İsrail'e para yardımında bulunacağınızı ve İsrail adına Iraklılar'a zulüm edeceğinizi söylersiniz. Daha sonra İsrail'in bu zulmedilmiş, ölüye benzeyen Irak'tan intikam alabileceğini vaadedersiniz.

Bütün bunlar Amerika ile yandaşlarının kendi propagandasına da ters düşmektedir. Onlar Saddam Hüseyin'in çok aşırı derecede zalim olduğunu; Irak halkını köle edip onlara herçeşit zulmü yaptığını o yüzden bu mazlum halkı kurtarmak gayesiyle bu savaşı başlattıkları propagandasını yaparak Irak halkına düşman olmadıklarını ileri sürerler. Aslında uygulamaları, bu propagandayı yalanlamaktadır. Onların vurdukları ve bombaladıkları, sözde Saddam Hüseyin'in öteden beri zulmettiği insanlardır. Sözde onları kurtarmak uğruna savaş başlatmışsınız. Saddam'ın onlara uyguladığı haksızlığın cezasını yine onlara mı veriyorsunuz? Sizin onlara yaptığınız zulümlerin örnekleri, Yahudilerin tarihinde bile mevcut değildir. Hıristiyanlığın yüce talimatını hiçe saymak hakkını size kim vermiştir?

Bütün bunlar adaletten uzak ve takva ile çelişki halinde olan faaliyetlerdir. O yüzden her Müslüman'ın kalbinde faaliyetleriniz aleyhinde

bir tepki başgöstermiştir. İçinde bulunduğu Batı ülkelerinin barışsever vatandaşları; ülke yasalarını ihlal etmeden bu zulmü protesto etmek istemelerine rağmen, vatan haini oldukları ileri sürülmekte ve aleyhlerinde kampanya başlatılmaktadır. Bu ne biçim adalettir? Ahmedilerden birisi bana telefon ederek BBC televizyonu tarafindan kendisiyle mülakat yapılacağını; bu arada savaş konusunda benim fikrimi soracaklarını bildirdi ve nasıl bir cevap vermesi gerektiğini sordu. Ben de " Mr.Tony Benn nasıl bir fikir ileri sürdüyse benim fikrim de aynıdır " diye cevap ver dedim. Eğer insaftan yana olan bir İngiliz benim fikrimi en iyi şekilde sergilemekteyse, ben fikrimi neden ileri süreyim? Çünkü "ben bir şey söylediğim zaman siz benim vatan haini olduğumu iddia edersiniz. Ancak Mr. Tony Benn bir şey söylediği zaman ona vatan haini diyemezsiniz" diyerek fikrini açıkla dedim.

Kısacası Körfez savaşında Batı ve Amerika'nın tutumu insaf ve adaletten uzak, takvaya da aykırıdır. Bunlar hiçbir ahlak kuralına, hiçbir yasaya ve hiçbir usule bağlı değildirler. Aksine ahlak kurallarından tamamen uzaktırlar.

İşte durum böyledir. Buna rağmen hiçbir Müslüman din bilgini, yahut devlet adamı bu savaşı cihad olarak adlandırma hakkına sahip değildir. Bununla birlikte ne zaman Müslümanlara cihadın adı kullanılarak savaşa çağrı yapılırsa, bu savaşların arkasında İslamiyet düşmanlığının bulunduğunu bildikleri için savaşa seve seve evet diyeceklerdir. Ben inanıyorum ki, Yüce Rabbimiz onlara rahmet muamelesi yapacaktır. Bu savaşlarda öldürülenler, İslami talimatlara göre şehit olarak adlandırılamazlarsa da, İslam uğruna zulme maruz kalmalarından dolayı, Yüce Rabbimiz onlara rahmet eyleyecek ve onları affedecektir. Buna rağmen tekrar ediyorum ki, ne Müslüman din bilginleri ne de Müslüman devlet başkanları yahut kralları, mazlumlar adına da başlatılmış olsa, politik savaşlarını asla cihad olarak adlandıramazlar.

Daha önce de belirttiğim gibi, bugünlerde İslam düşmanlığı kendiliğinden açığa çıkmaktadır. İslam düşmanları dilleriyle ne derlerse desinler; onların kalplerinde saklı olan düşmanlık, şu veya bu şekilde kendiliğinden yükselip dillerine aksetmektedir. Fiilen de, onların tavırları nefret dolu olup, İslamiyet düşmanlığı onların her hareketinden belli olmaktadır. Bunun neticesinde, ne olursa olsun, asla barış elde edilemez. Nefretten daima nefret doğar. Bu usulü dünyada hiç kimse değiştirememiştir. Bunlar daha şimdiden, savaş sonrasında Orta Doğu olarak adlandırılan bu bölgede nasıl bir barış temin edeceklerini planlamaktadırlar. Savaşın ekildiği yerde savaş biter. Nefretin ekildiği yerde asla sevgi bitmez ve savaşın ekildiği yerde asla barış yeşermez. Bugün değilse bile yarın siz bu savaşla dünya barışının yok edildiğini göreceksiniz. İnsanoğlu çaresiz ise de Hak Teala(c.c.) suçluyu cezalandıracaktır.

Ahmediye Cemaati milli bir duyguya kapılarak, fikir beyan edemez. Zaten milli duygulara kapılarak belli bir düşünceyi savunması mümkün

değildir. Çünkü Tevhid inancı, kalplerimizi doğrultmuştur ve hiçbir eğrilik bırakmamıştır. Biz Tevhid inancına vefalıyız. Eğer tevhid inancı birisinin kalbine yerleşirse, ondan sonra tevhide aykırı olan herhangi bir düşünce oraya yerleşemez. Bir kalpte hem Tevhid, hem Tevhid'e aykırı olan başka bir fikir birden barınmaz. Tevhid inancı, bütün dünyayı birleştirecek olan bir güçtür. Tevhid bir kalbe yerleştikten sonra hiçbir menfi ırkçlık bir daha asla oraya yerleşemez. Bu hiç değişmez ve önemli bir kuraldır.

Ben Ahmediye Cemaati adına ilan ediyorum ki bizim yorumlarımız ne kadar acı olursa olsun, bu yorumlar hakka dayalı olacaktır. Bugün değilse bile yarın dünya bizi destekleyecek, menfi ırkçılıktan uzak hak sesi yükselttiğimizi kabul edecektir.

Mamafih, Amerika başkanının tavrı ve kibri insanların kalbinde bir huzursuzluk yaratmıştır. O, Irak yahut Amerika ile aynı fikirde olmayan başka ülkelerden sözettiği zaman, sanki Allah'ın yeryüzüne inerek konuştuğu gibi konuşur. Tevhid'e bağlı olan hiçbir mümin kibre asla boyun eğmez. Şirkin değişik çeşitleri vardır. Bunların en iğrenç olanı kibirdir. Kibir aleyhinde ses yükseltmek, Tevhid'e bağlı olan her müminin görevidir. Ahmediye Cemaati dünyada Tevhid'e bağlı olanların ilk sıralarında yer alan, hatta Tevhid bayrağını taşımakta olan bir cemaattir. Tevhid bayrağı bugün Müslüman Ahmediye Cemaatinin eline verilmiştir. Onun için biz her şirk aleyhinde sesimizi yükselteceğiz ve her kibire karşı duracağız. Dünyanın hiçbir korkusu bize asla engel olamaz. Dünyanın kaderine üstün gelmeye çalışan yapma tanrılara boyun eğmek ve Tevhid'e bağlı olmak birbirleriyle bağdaşamaz.

Ben böyle yorumlar yaptığım zaman bazı Ahmediler bana mektup yazarlar ve niçin böyle yorumlar yaptığımı sorarlar. Benim için korku hissetmeye başladıklarını da bildirirler. Bizim efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) kibre karşı geldiği için, ben de aynısını yaptığımı hatırlatıyorum. Allah'ın Habibi(s.a.v.) Tevhid lehine sesini yüksettiği zaman, değil Mekkeliler, bütün dünya insanları karşı çıktılar. Hz.Resulüllah'a yalvardılar. Neden canını tehlikeye atıyorsun diyerek nasihat etmeye çalıştılar. Fakat o, Tevhid uğruna her zorluğa katlanacağını söyledi. Zaten en büyük gayesinin de Tevhid olduğunu; dininin ve mesajının ruhunun da Allah'ın birliği olduğunu; başka her şeyden ayrılması gerekse de Tevhid inancından ayrılmasının mümkün olamayacağını belirtti ve şöyle dedi: "Allah adına yemin ederim ki eğer güneşi getirip sağ elime, hilali de sol elime verseniz, ben her ikisini reddeder, asla Tevhid inancından caymam."

Beni kimden korkutuyorlar? İster Amerika olsun, ister Yahudiler yahut İngilizler olsun; yahut ta bütün dünyanın kuvvetleri birleşerek bana engel olmaya çalışsın; eğer Tevhidin sesini yükselttiğim için param parça edilsem bile, Allah adına yemin ederim ki vücudumun her zerresi, "muradıma eriştim" diyecektir. Bugün bütün dünyadaki Ahmedilerin kalplerinden ve hatta her zerrelerinden işte bu ses yükselmelidir.

Bunların amaçları nedir? Dayandıkları güçler hangileridir? "Çöl Fırtınası" harekatından sözederler. Güya düşmanı helak edecek olan bir

kum fırtınasıymış! Fırtınaların da Allah'ın izni olmadan kopamadığını bilmezler. Allah'ın yüce kaderinin nasıl bir karara varacağını bilemem. Ancak benim bildiğim şudur ki, Allah'ın kaderi hangi kararı verirse versin, sonunda kirbirli olanları mutlaka helak edecektir. Bugün değilse bile yarın bu kibirle yok edileceklerdir. Göklere hakim olan Yüce Allah'ın hükümranlığı dünya yüzünde mutlaka kurulacaktır. Bugün değilse yarın, yarın değilse yarından sonra, bu kibirlerin yok edileceğini göreceksiniz. Onlara Allah'ın yüce kaderi öyle korkunç fırtınalar koparacaktır ki sahip oldukları bütün kuvvetler bile o firtınalara karşı koyamayacak ve güçsüz kalarak param parça edilecektir. Bu eski düzen yerle bir edilecektir. Bunu hatırınızda tutunuz, hiç unutmayınız ve buna bağlı olunuz. Birleşmiş Milletler olarak adlandırılan, bu eski milletlerin hareket tarzı yaşayacak gibi değildir. Bu milletler tarihi bir hatıra haline gelecektir ve dünya onlardan ibret alacaktır. Onların harabelerinden, Tevhide inanan sizler, yeni binalar yapacaksınız. Yine birleşmiş Milletlerin gökdelenlerini yapacak olanlar sizlersiniz. Ey Mesih-i Muhammedi'ye inanlar! Bu iş artık size yüklenmiştir. Siz göreceksiniz. Bugün değilse yarın; siz değilse sizin nesilleriniz; onlar da değilse onların nesilleri mutlaka bunu göreceklerdir. Bu yüce Rabbimizin verdiği haberdir ve O'nun yüce kaderidir. Dünyada hiç kimse bunu durduramaz. Siz o yeni binaları yapacak olan işçilersiniz. Yeni Birleşmiş Milletlerin temeli gökte atılmıştır. Artık o binaları yükseltecek sizlersiniz. Onun için mübarek isimleri Hz.İbrahim (a.s.) ile Hz.İsmail (a.s.) olan o iki mükaddes işçiyi asla unutmayınız. Aksine onları daima hatırınızda tutunuz. Nesillerinize de nasihat ediniz. Ey Yüce Allah'ın mübarek yolunun işçileri! Aynı takvaya, aynı doğruluğa, ihlasa ve Tevhid'e bağlı kalarak ve tamamen ona uyarak, bu yüce binanın yüce yapımını sürdüreceksiniz. Hem bu asırda hem de ikinci asırda bu işi sürdüreceksiniz. Sonunda bu bina tamamlanacaktır. Temeli Hz.İbrahim(a.s.) tarafından atılan, oğlu Hz.İsmail (a.s.)'in de kendisiyle birlikte işçilik yaptığı bu binayı, sona erdirmek Allah'ın kaderinde Hz.Muhammed Resulüllah(s.a.v.)'a nasip olacaktır. Bu yüce kaderi hiçkimse değiştiremez. Biz işçileriz. Muhammed-i Mustafa(s.a.v.)'nın naçiz hizmetçileriyiz. Biz onun mübarek ayağının tozuyuz. Siz vefalı olunuz. Nesilden nesile çocuklarınıza da nasihat ediniz ki, Allah ve Resulünün işçileri olarak çalışmaya devam edeceksiniz. Bu yolda canla başla çaba sarfedeceksiniz. Asla yorulup yılmayacaksınız. Ta ki Allah'ın kaderi sözünü tamamlayacaktır ve bütün dinlere üstün çıkmak üzere gönderilen Muhammed-i Mustafa(s.a.v.)'nın dini fiilen üstün çıkmış olacaktır. Bir tek bayrak yani Hz.Muhammed(s.a.v.)'in bayrağı olsun ve bir tek din yani Allah (c.c.) ile Hz.Muhammed'in dinleri olsun. Ta ki Yüce Rabbimiz'in mübarek saltanatı yeryüzüne hakim olsun.

Yüce Rabbimiz o anı kendi gözlerimizle görmemizi bize nasip eylesin. Biz göremezsek evlatlarımız kendi gözleriyle görsünler. Onlar da göremezlerse onların evlatları kendi gözleriyle görsünler. Ben sizi temin ederim ki bu dünya gözlerinizle ister görünüz isterse görmeyiniz, benim manevi gözlerim onu görmektedir. Sanki gözlerimin önünde olup bitiyormuş gibi o yüce değişiklikleri görmekteyim. Biz öldükten sonra

bizim ruhlarımıza bilgi verilecek ve şöyle denilecektir. Ey Allah'ın vefalı kulları! Ey Rabbimizi seven ve O'na bağlı olan kullar! Ruhlarınız ebedi rahat ve huzur içinde olsun! Sizin fedakarlıklarla yaptığınız patika yollar, artık büyük ana yollar olmuştur. Sizin tuğla kerpiç ve biriketlerle yapmaya çalıştığınız bina artık İlahi Tevhid' in bir binası olarak tamamlanmış bulunmaktadır. Bu olacaktır. Mutlaka olacaktır. Allah(c.c.) bu yolda fedakarlıklar yapmayı bize nasip eylesin: Amin.

Geçen Cuma hutbemde, Japonya, Almanya ile Mauritius cemaatlerinin direkt olarak hutbemi dinlemekte olduklarını söylemiştim. Daha sonra New York (Amerika), Breadford (İngiltere) ve Danimarka cemaatlerinin de hutbemi dinlediklerini söylediler. Bugün ise, Mauritius, İsveç, Manchester ile Breadford (İngiltere), Almanya ve Japonya cemaatlerinin bu hutbeyi iletişim araçlarıyla dinlediklerini bildirdiler. Almanya'da Hamburg ve Frankfurt cemaatleri hutbemi dinlemektedirler. Geçen sefer onlara selam söylemeyi unuttum. Şimdi hem kendi tarafımdan, hem de İngiltere Ahmedi Müslümanları tarafından bütün Ahmedi Müslüman kardeşlerime "Esselamü Aleyküm Ve Rahmetüllahi Ve Berekatuhi" derim.

Dualara yöneliniz. Bizim bütün kuvvetlerimizin şah damarı dualardır. Dünyada hangi manevi inkılap olursa olsun, her manevi inkılap ancak ve ancak dualar vasıtasıyla gerçekleşecektir.

HUTBE N0.11 01.02.1995

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra Mirza Tahir Ahmed Hazretleri söze şöyle başladılar: İslam tarihi birçok korkunç hainliklerle doludur. Dört halife ile daha sonraki zamanı da kapsamakta olan Asr-ı Saadet tarihini bir yana bırakarak sonraki İslam tarihini okursanız, Müslümanlara zarar vermek üzere yine Müslümanlar arasından bir takım hainlerin seçildiğini görürsünüz. Bunun dışında İslam alemi asla zarara uğratılamamıştır. Bu tarihi incelediğimiz zaman, hainlikler arasında şimdiki Körfez Savaşının belli bir yeri olduğunu görürüz. Daha önce hiçbir zaman, bu kadar İslam ülkesi, İslam aleminin menfaatlerine zarar vermemiş ve bu kadar korkunç kompoloya katılmamıştır. Bugün bu savaşta Batı ve Amerika ile işbirliği yapan Müslüman ülkeler hakkında, Batılı yazarlar, bu ülkeleri aptal yerine koyarak ne derlerse desinler, yarın onlar da benim söylediğimi söyleyeceklerdir. Yani bu ülkeler İslam menfaatleri aleyhinde korkunç bir hainlik yaptılar ve İslamiyet'e düşman güçlerle işbirliği yaparak ilerlemekte olan bir İslam ülkesini zulüm ve haksızlık yoluyla yok etmeye çalıştılar. Bugün yalnız bu uğurda çaba sarfettiklerini söyleyebiliriz. Yarın bu işin nasıl sonuçlanacağını ancak Allah bilir. Ancak (Allah korusun) onların çabaları başarılı olursa, yarının tarih yazarları, bu ülkelerin İslam düşmanlarıyla birleşerek yüce bir İslam memleketini yok etmek üzere çaba sarfettiklerini ve hiç acımadan, adaletten uzak kalarak hiçbir milli duyguya sarılmadan, gelişmekte olan bir İslam ülkesini ezdiklerini söyleyeceklerdir.

Bazı İslam ülkelerinin zaten böyle yapacakları umulmaktaydı. Onlardan birisi Suudi Arabistan, öteki de Mısır'dır. Mısır dünya baskısı altında olup, biraz da işgal altındaki yerlerini geri almak gayesiyle İsrail ile anlaşmalar yapmış bulunmaktadır. Şu anda Batılı güçler Mısır'ın tamamen kendilerinden yana olduğunu düşünmektedirler.

Suudi Arabistan'ın ise, İslam alemi aleyhinde gösterdiği hainlikler tarihe geçmiştir. Bunun başlangıcı bir hainlik sonucuydu. Hainlik neticesinde kuruldu. Devamlı olarak İngilizlerin temsilcisi yahut Amerika menfaatlerinin koruyucusu olarak kaldı. İslamın iki kutsal şehrine hakim olmasından dolayı gösteriş için sözde bir din kisfesine bürünmüş göründü. Bunun neticesinde birçok İslam ülkesi bu şanssız, bahtı kara ülkeye itibar gösterdiler ve onun Mekke ile Medine'nin koruyucusu, yahut başka bir ifadeye göre Muhammed Resulüllah(s.a:v.) ile Allah(c.c.)'ın temsilcisi olduğunu zannederek onunla sevgi bağlarını devam ettirdiler.

Ben birçok defa Müslüman ülkelerin temsilcilerine bu konuda aldandıklarını anlatmaya çalıştım. Ben Suudi Arabistan tarihini çok iyi biliyorum. Keza Vahabilik tarihini de iyi biliyorum. Sizler, Mekke ile Medine kulelerinden yükselen seslerin Yüce Allah(c.c.) ile Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın sesleri olduğunu zannediyorsunuz. Oysa bu kulelere yalnız hoparlörler kurulmuş olup, mikrofon ise Washington'dadır.

Bu mikrofondan konuşmakta olan da İsrail'dir. Bu bilinen bir gerçektir ve enine boyuna delil ile ispat edilmesine gerek yoktur. Bugünkü durumu iyi bilen her Müslüman, Suudi Arabistan'ın tamamen Amerika'nın elinde ve Amerika'nın da külliyeten İsrail'in elinde olduğunu ve politikasını da İsrail'in menfaatleri doğrultusunda sürdürdüğünü iyi bilmektedir. Ne yazık ki, Müslüman ülkeler bunu iyi bilmelerine rağmen körü körüne buna göz yumdular. Bunun bir sebebi de, Suudi Arabistan'ın Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürüttüğü yalan ve iftira dolu propagandadır. Güya bu cemaat İngiliz Emperyalizmi'nin bir ajanı imiş! O yüzden Müslüman ülkelerin temsilcileri bizden böyle bir söz işittikleri zaman, bizim kendimizi kurtarmak gayesiyle Suudi Arabistan'ı itham ettiğimizi ve böylece ondan öc aldığımızı; halbuki, bunda bir gerçek payı bulunmadığını sanıyorlardı. Şimdi artık bu gerçek su yüzüne çıkmıştır. Daha önce Suudi Hükümetinden maaş alarak Ahmedilere Yahudi ajanı diyen bütün mollalar bile, artık Suudi kral ailesi ile onlardan yana olan Vahabi ulemaların, hepsini Yahudi ve Batı ajanı olarak nitelendirmekte ve onlara , ağıza alınmayacak küfürler sarfetmektedirler. Bugün, Pakistan sokaklarında kullanılan çirkin dil İngiltere'de de kullanılmaktadır. Pakistan sokaklarında nasıl bir dil kullanıldığını iyi bilirsiniz. Aynı sesler bugün İngiltere'de Suudiler aleyhinde yükselmektedir. Öteki ülkelerden de aynı haberler gelmektedir. İslam alemi artık onların iç yüzünü iyice görmüştür. Aslında biz onların hainliklerini asla yadırgamadık. Onlardan beklenen zaten buydu. Onların öteden beri takip ettikleri yol budur. Yalnız ne yazıktır ki, bu çağda hiç beklemediğimiz bazı ülkeler bile İslam menfaatiyle oynayıp hainlik yapmışlardır. Bunda hem Amerika'nın hem de Suudi Arabistan'ın baskısının ve Suudi etkisinin payı büyüktür. Ayrıca yoksulluk sonucunda bazı Müslüman ülkeler dinlerini satmışlardır. Böyle davranacaklarını hiç beklemediğimiz ülkelerden birisi Pakistan, öteki iki ülke ise Türkiye ile Suriye'dir.

Pakistan hükümeti ne kadar Amerika'dan yana olursa olsun, ben bir Pakistanlı olarak, Pakistan halkı ve ordusunun Batı güçleriyle işbirliği yaparak asla bir Müslüman ülkeye saldıramayacağını, yahut saldırılarına bir cevaz vermek üzere onlara katılabileceğinin mümkün olmadığını iyi bilirim. Pakistan ordusu buna tahammül edemez. O bakımdan ben Pakistan'dan bunu beklemiyordum. Mamafih, Pakistan hükümeti Amerika ile yandaşlarının Irak'ı ezmek üzere yaptığı saldırıyı tam olarak destekledi. Birkaç gün önce Pakistan Genel Kurmay Başkanı General Aslam Beg bu anlaşmazlığı ortadan kaldırmış ve Pakistan ordusunun asla hükümetin kararını desteklemediğini, aksine ondan uzak olduklarını ve asla ona katılmadıklarını açıklamıştır. O, bu kararın tamamen yanlış ve İslam menfaatlerinden uzak olduğunu da beyan etmiştir.

Türkiye'ye gelince, o bütün dünyada İslam menfaatlerinin koruyucusu olarak yüz yıllardan beri ün kazanmıştır. Avrupa'da bile Türkiye İslamiyetin koruyucusu olarak tanınırdı. Osmanlı Türk İmparatorluğundan Batı güçleri bile titrerdi. Ne zaman Türkiye'nin ismi anılırsa, Osmanlı İmparatorluğu devam ettikçe, İslam topraklarında etkili

olamayacaklarını düşünürlerdi. Buna uzak bir ihtimal bile bulunmadığını iyi bilirlerdi. Bu kadar parlak geçmişi bir tek kararla gölgelendirip çirkinleştirmek ve ona birden bire leke sürmek, bu, benzeri belki dünya tarihinde bile nadir bulunan bir nevi intihardır. Türk milletine bu kararla çok çirkin bir leke sürülmüştür. Artık yüce bir devrim gerçekleştirerek, kendi kanıyla bunu temizleyebilir. Bunun dışında artık bu kara lekenin yok edilebilmesi mümkün değildir.

Suriye'ye gelince, birçok sebepten dolayı ben Suriye'den bunu beklemiyordum. İlk olarak Suriye'nin Golan tepeleri hala İsrail'in elindedir. İkincisi, İsrail ile Suriye arasında öteden beri savaş vardır. İsrail kurulduğu zaman Suriye, kendi toprağının bir parçasını feda etmek pahasına fikrinden caymamıştır. Bundan başka Batı ulusları bugün Saddam Hüseyin'in portresini nasıl çirkin bir şekilde çiziyorlarsa , Hafız El-Esad'ın ondan çok daha çirkin bir portresini çizmekteydiler. Hatta hala da çizmektedirler. O yüzden, Batı uluslarının Saddam Hüseyin'e çok çirkin küfürler savurdukları ve kötü bir ahlaka sahip olduğunu ileri sürdükleri bir dönemde, Hafiz El-Esad'ın ondan kurtularak Batı uluslarıyla ve liderleriyle kucaklaşabileceğini ben asla beklemezdim. Fakat George Bush ile Hafız El-Esad'ın dostça sohbet ettiklerini televizyonda izleyip politikasının da birden bire değiştiğini haber alınca, doğrusu şaşırdım. Bu durumda bir insanın şaşmaması mümkün değildir.

İran'dan ne şimdi ne de gelecekte böyle birşey beklemiyorum.İran hakkında daha önce de söylediğim gibi, İran milleti dini inançlar konusunda bizimle ihtilafa düşmesine rağmen, İslamiyet hakkında münafıklığa başvurmaz. O İslamiyet'in gerçek aşığıdır. Onların İslam düşüncesi yanlış olabilir. Şii inançlarında bizim kabul etmediğimiz bazı unsurlar olabilir. İslamiyet'in politik düşüncesi konusunda da Şii inançlarında bazı eksiklikler ve yanlışlıklar olabilir. Bütün bunlara rağmen İranlıların bilerek İslamiyet'e sırt çevirmeleri mümkün değildir. Onların tarihi, İslamiyet'in yüce hizmetleriyle doludur. İran'ın bir kısmı şu anda Rusya'dadır. Eğer onu da İran'a ilave edersek ve onun İslam'a ettiği hizmetleri terazinin bir kefesine; öteki kefesine de diğer İslam ülkelerinin hizmetlerini koyarak tartmaya çalışırsak, hangi tarafın ağır bastığını söyleyebilmemiz mümkün değildir. En azından İran'ın İslamiyete hizmet konusunda ötekilerden geri kalmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Hamdolsun İran bekleneni yaptı. Saddam rejimi ile şiddetli bir ihtilafı olmasına ve sekiz yıl boyunca onunla çok kanlı bir şekilde savaşmasına ve Irak'a karşı büyük şikayetleri bulunmasına rağmen, Irak'a karşı tarafsız bir rol oynadı. Eğer İran, Irak aleyhinde savaşa girseydi, bu kadar korkunç savaştan sonra bu artık İran'ın hakkıdır diyerek dünya tarihçileri onu affedebilirdi. Bu gibi durumlarda böyle olmak normal sayılır. İnsanın hisleri bir defa öfkeye kapılırsa, ondan sonra onları kontrol altında tutabilmek zordur. Bu çeşit durumlarda derinlemesine düşünüp, İslam ile millet menfaatlerini korumak insanın elinde olmaz. Bir tarihçi bütün bunları dikkate alarak İran'ı affedebilirdi. Fakat İran savaşa girmedi. Her ne kadar Irak'a yardım etmediyse de, bu savaşta tam olarak tarafsız kaldı

ve hem Irak'a hem de Batı güçlerine yanlışlıklarını hatırlattı. Kısacası insafa bağlı kaldı. Bu bakımdan İnşallah, İran'ın ismi İslam tarihinde daima saygı ile anılacaktır.

İslamiyete vefa yahut vefasızlık meselesine gelince, ben bu kelimeleri siyasi anlamda kullanmaktayım. Yani İslam milletinden sözetmekteyim. İslam ülkeleri arasından iki ülkenin din bakımından çok üstün yerleri vardı. İslamın mukaddes yerlerinin koruyucusu olarak Suudi Arabistan bütün İslam dünyasında çok yüce bir mertebeye sahiptir. Hiç kimse onu inkar edemez. Bu , yüce emanetin koruyucusu olarak Suudi Arabistan'ın bahtiyarlığı idi. Mısır da İslami ilimlerin koruyucusu sayılıyordu. Mısır'ın Ezher Üsiversitesi'nin İslami ilimlere yaptığı hizmetin benzeri başka hiçbir İslam ülkesinde görülmemektedir. Özellikle İslamın son asırlarında Mısır'ın bu sahadaki hizmetleri eşsizdir. O bakımdan bu iki ülkenin İslam milletine sırt çevirip hainlik etmeleri beklenmezdi. Bunların durumunu1 görünce, çocukluğumda okuduğum bir şiir'i hatırladım:

* Avcı, yuvamı ateşe verince;
* Güvenip üzerine yuva kurduğum yapraklar hava almaya(ve ateşi körüklemeye)başladılar.

Düşmanlar İslam aleminin sanki yuvalarını ateşe verirken, ilmi bakımdan ve kudsiyet itibarıyla, İslam aleminin güvendiği bu iki ülke, o ateşi daha da alevlendirdiler. Tarih bu suçu asla unutamaz. Allah'ın kaderi nasıl bir karar verir? Bugün mü verir yahut yarın mı? Bu dünyada mı onlara ceza verir, yahut ahirette mi? Bunu ancak Allah bilir. Ancak bunun kötü sonuçlarından bazısı daha şimdiden belli olmaya başlamıştır. Bazıları da gelecekte uzun bir zamana kadar belirlenmeye devam edecektir. Bu sonuçlar yalnız bu bölgede sınırlı kalmayıp çok daha geniş çaplı olacak ve çok daha ileriye yönelik yayılacaktır.

Bu savaşın ikinci yönü hakkında da sizi aydınlatmak istiyorum. Bu savaşın amacı nedir? Bu savaş niçin devam etmektedir? Bu soruların cevabını tam olarak anlamadan, İslam aleminin ne yapması gerektiğini tayin edemeyiz ve dünya ülkelerinin ne yapmaları gerektiğini kestiremeyiz. Keza Birleşmiş Milletlerin ne gibi çarelere başvurması gerektiğini anlayamayız. Hastalık tam olarak bilinmedikce doğru tedavi mümkün değildir. Onun için ben hutbemde bu savaşın gerçek sebepleri ile amaçlarını incelemeye çalışacağım ve onun ışığı altında ilerde bazı çareler ileri sürmeye; Birleşmiş Milletlerin, dünya uluslarının ve İslam aleminin; Ahmedi Müslümanların gözlerinin gördüğü gibi, ne yapmaları gerektiğini izah etmeye çalışacağım. Dünya barışı nasıl elde edilebilir? Ciddi olarak ne gibi yollara başvurulabilir? İnşallah bütün bunları açıklamaya çalışacağım.

Şu anda, başta George Bush olmak üzere Batı'dan gelen ses şudur: Bu dini bir savaş değildir. Bu çıkarlar savaşı olmayıp petrol, uğruna başlatılmamıştır. Bu savaş asla bizim çıkarlarımıza dayalı değildir. Bu İslam, Yahudilik yahut Hıristiyanlık savaşı da değildir. Peki o zaman bu savaş nedir? Onlara göre bu hak ile adalet savaşıdır. Bu savaş doğru ile yanlış, iyi ile kötü arasında bir savaştır. Başka bir ifadeye göre bu savaş,

zalim bir kimse olan Saddam aleyhinde bütün dünyanın savaşıdır. Bu Amerikan düşüncesi radyo, televizyon ve gazeteler vasıtasıyla dünyada o kadar fazla propaganda edilmiştir ki Batı dünyasının çoğu bunu kabul etmiş bulunmaktadır. Onlar gerçekten bu savaşın Amerika"nın propagandası gibi bir savaş olduğunu zannetmektedirler. Ancak insaf ve adaletten yana ve derin bilgiye sahip olan birçok Batılı düşünür, bu propagandayı kabul etmemektedir. Birçok uzman,politakacı,düşünür ve gazeteci,bunun yalnız yalan, aldatmaca ve asılsız bir propaganda olduğunu bilip söylemektedirler. Bu savaş başka bir şeydir derler. İngiltere eski başbakanı Edward Heath, uzun tecrübesi, zekası ve derin bilgisi bakımından İngilterenin yaşamakta olan en yüce liderlerinden birisidir. Ona göre şu andaki iktidar İngiliz milletini aldatmaktadır. Niyetleri söyledikleri gibi iyi değildir. Bu savaş bir çıkar savaşı olup haksızlığa dayanmaktadır ve tamamen mantık dışıdır. Çünkü kendilerince bile, bu savaş çok feci sonuçlara sebep olacak ve savaş sonrasındaki durum şimdikinden çok daha acımasız olacaktır.

Batı düşünürlerinin savaş hakkında ne düşündüklerini daha fazla detaylara girmeden şöyle özetleyebilirim: Onlara göre bu petrol ve çıkarlar savaşıdır. Bu savaş İsrail'in savunması uğruna ve onun amaçları doğrultusunda başlatılmıştır. Bazı mütefekkirlere göre bu George Bush ile Saddam Hüseyin'in savaşıdır. Onlara göre, Bush bu problemi bir gurur meselesi yapmıştır ve artık onun zihni ve hisleri onun kendi elinde değildir. O, konuştuğu zaman kendinden geçmekte ve çocuklar gibi konuşmaktadır. Konuşma tarzı yüce bir liderinki gibi değildir. Kısacası onlara göre bu, Amerika'nın üstünlüğünü reddeden ve Amerika'dan korkmadığını ileri süren Saddam'dan nefret duyan George Bush'un savaşıdır. Artık o, öfkesini yenememektedir.

Bu savaşın gerçek iç yüzü nedir? Şimdi de ona bir göz atmamız gerekir. Müslüman Ahmediye Cemaati kararlarını asla hislerine kapılarak vermez. Çünkü biz yalnız kendimizi değil bütün dünyayı düşünmeliyiz. Zayıf ve sayıca az olmamıza rağmen, her birimizin kesin bir şekilde inandığı gibi, dünyanın liderliği, hizmet etmek bakımından bizim elimize verilmiştir. Biz bu dünyanın lideri olarak seçildik. Lider olmak demek, Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın : "Seyyid-ül kavmi hadimühum" buyurduğu gibi, hizmet eden liderdir demektir. Yani lider olan ve hizmet eden, aynı şahsın iki ayrı özelliğidir. Eğer birisi hizmet etmeyi bilmezse lider olamaz. Eğer birisi lider olursa, hizmet etmek onun görevidir. Ben lider kelimesini başka bir anlamda değil, ancak bu manada kullanmaktayım.

Kısacası biz insanoğluna hizmet etmeliyiz, ve ona iyi ile kötüyü birbirinden ayırdetmeyi öğretmeliyiz. Bütün insanların iyiliği nerededir? Bunu insanlara söylemeye çalışmalıyız. O bakımdan bu problemi enine boyuna açıklamak istiyorum. Daha sonra Ahmediler, nerede olurlarsa olsunlar, önce bu meseleyi iyice kavrayıp, güçlerine göre seslerini yükseltmeli ve içinde bulundukları ortamın ve çevrenin düşüncelerini değiştirmelidirler.

Bu problem aslında geçen asrın sonunda başlamış bulunuyordu. Bugün gördüğünüz savaşın kökleri çok daha derindir. 1897'de siyonist amaçlarla bir meclis kuruldu. Onlar, Hz.Davud(a.s.)'un saltanatının birgün mutlaka yeryüzüne hakim olacağına ve bu şekilde tekrar hakimiyet kurulacağına inanan Yahudilerdi. Onlara siyonist, yahut İsraili denir. Bu siyonistler evrensel bir meclis idi. Bu meclis, aynı yıl yahut ondan bir müddet önce, yahut sonra, programlarını ileri sürerek "Protocols Of Elders Of Zion" adlı kısa bir eser, ortaya çıkardı. Siyonizm demek İsrail hukümeti demektir. "Zion" yani "Siyon" bir dağ ismi olup, Hz.Davud(a.s.) ile ilgili olduğu için İsrail demektir. Başka bir ifadeyle İsrail'in ileri gelen yahudileri Siyonizme inanmaktadırlar.

Demek ki, bu Yahudi ileri gelenlerinin hedeflerini belirleyen kısa bir eser idi. Usulleri ne olacak? Amaç ve gayeleri nedir? Bu amaçlara ulaşmak için hangi yollara başvurulacak? Bu gibi soruların cevaplarını kapsayan bu kısa eser, ondokuzuncu yüzyılın sonuna doğru, 1897'lerde ilk defa Rus asıllı bir kadının eline geçti. Bu kadın yukarıda zikredilen meclisin sekreteri olarak görev yapmaktaydı ve meclis üyelerinin birisinin dostuydu. Bu olay Almanya'da yaşanmıştır. Bir gün bu kadın, dostunun evinde onu bekliyordu. O, biraz geç kaldı. Zaman geçirmek üzere bu kadın, masada duran kitaplar arasından bazı evraklar seçti ve okumaya başladı. Tesadüfen seçtiği işte Protocol Of Elders Of Zion adlı eser idi. Bunu okuyunca kadın dehşete kapılarak, eseri alıp kaçtı ve Rusya'ya vardı. Böylece ilk defa bu eser (1905'de) Rusça olarak yayınlandı.

Kısacası, Yahudiler o devirde biri gizli, diğeri açık olmak üzere iki plan hazırladılar. Yahudilerin açıkladıkları plana göre; onlar hükümetlerin karşılıklı ilişkilerinde etkili olmak amacıyla düzenli çaba sarfedeceklerdi. Bunun nedeni de ayrı bir vatan olarak İsrail'i elde etmek olacaktı. Gizli plana göre, Yahudiler "Leage Of Nations" yahut "Milletler Cemiyeti" kuracak, ona hakim olmaya çalışacaklardı. Böylece değişik merhalelerden geçerek sonunda planlarını tamamlayacaklardı.

Yahudiler, yayınlanmış olan bu plan ile hiçbir ilişkileri bulunmadığını ve planın kendilerine yalan bir şekilde isnat edildiğini söylediler. Bunun üzerine birçok tartışmalar yapıldı ve mahkemelere bile başvuruldu. Bir İngiliz protestan, bunun üzerinde enine boyuna araştırmalar yapmış ve "Waters Flowing Eastwords" adlı eserde bunun birçok yönünü ele almıştır. Ben bu eseri yirmi sene önce okumuştum. Daha sonra birisi aldı ve böylece kitap kayboldu. Yazarın da bildirdiği gibi Yahudiler bu kitabı hemen toplayıp yok ediyorlarmış., Bunu Yahudiler mi yok ediyorlar, yahut başka birisi mi? Ben bunu bilemem. Bildiğim şudur ki gerçekten kitap kayboluyor. Ben İngiltere'de aradım,fakat bulamadım. Onun için kelime olarak zikredemem. Fakat konu itibarıyla söylediklerim doğrudur. Yukarıda zikrettiğim eserde şöyle denmiştir: Bir defa Batılı bir politikacıya, Yahudilere isnat edilen eserin, gerçekten ileri gelen Yahudilere mi ait olduğu, yoksa onlara iftira mı edildiği soruldu. Politikacının verdiği cevap şuydu: Bu eser gerçekten Yahudilerin malı olmalıdır. Çünkü eserde sözü edilen hadiseler aynı plana göre ve aynı

sırayla gerçekleşmektedir. Bana göre bu eser, ya plan yapıp şimdi inkar etmekte olan sahtekarların, ya da Allah'tan bilgi edinmiş olan bir peygamberin işidir.

Bugün içinde bulunduğumuz devir, bu planın tamamlanmasının son aşamalarını geçirmektedir. Rusya ile Amerika arasında anlaşmalara başlandığı ve Berlin duvarının yıkıldığı zaman ben bu planı hatırladım. Elimde bu eser bulunmadığı için hafızamı yenileyemedim ise de, hatırladığım kadarıyla eserin sonunda şöyle deniliyordu: "Biz önce bütün dünyayı ayırırız. Daha sonra, Birleşmiş Milletlere hakim olarak dünyayı tekrar birleştiririz."

Ben bu planın son günlerinin geldiğini düşünerek, artık o son derece tehlikeli günün başladığını sezmiş gibi idim. Mamafih, bu planının mutlaka başarısızlığa uğrayacağına kesin olarak inanıyorum. Bu inancım Hz.Mehdi(a.s.)'ye gelen bir vahiye dayanmaktadır. Hz.Mehdi(a.s.)'ye 1901'de şu vahiy gelmiştir: "Masonlar, onu helak etsinler diye musallat edilmeyeceklerdir." Oysa 1905'de Rusça bir eser olarak ileri sürülen bir plan şöyleydi: Masonlar musallat edileceklerdir.

Hz.Mehdi (a.s.)'ye böyle bir vahiy geldiği zaman Hindistan'da "Masonlar" çok az tanınıyorlardı. Özellikle Kadiyan'da hiçkimse onları tanımıyordu. Böyle bir durumda birden bire böyle bir vahyin gelmesi dikkate şayan, olağanüstü bir hadisedir. Ne olursa olsun ben bu planın sonunda mutlaka başarısız olacağına inanıyorum. Ancak başarısızlığa uğramadan önce bu plan dünyaya çok zehir saçmış olacaktır. Bunun neticesinde birçok volkan patlamış, birçok deprem olmuş , firtınalar kopmuş olacak ve uluslar birçok sıkıntılardan geçecektir. Daha geçireceğimiz birçok tehlikeli gün vardır. Bu kadar muazzam bir plan kendiliğinden başarısızlığa uğramaz. Aksine bu plan, son derece büyük çabalar sonucunda bütün pisliklerini sergileyecektir. Fakat buna mukabil Allah(c.c.)'ın savunma gayretleri mutlaka üstün çıkacaktır. Mamafih şunu peşinen kabul etmemiz gerekir ki; insanoğlu birçok tehlikeli beladan geçecek ve birçok zorluğa katlanacaktır. Bu arada Ahmedi Müslümanlar bile kesinlikle ondan paylarını alacaklardır. Çünkü ulusal facialar ve belalar anında, doğruların tamamen kurtulmaları mümkün değildir. Acılardan pay almaları tabii sayılmalıdır. Ancak bütün bunlardan sonra, Ahmediyet, yani gerçek manada İslamiyetin ilerlemesi ve üstün çıkması günleri mutlaka gelecektir. Bu son kader mutlaka gerçekleşecektir. Gerçek anlamda dünyanın yeni düzeni de işte budur. Bu düzen, George Bush'un ileri sürdüğü ve düşündüğü gibi değildir. Ben şimdilik bu konuyu burada bırakıyorum ve esas konuya dönüyorum.

Kısacası içinde bulunduğumuz durumun temeli, İsrail hükümetinin kurulması kararının alındığı 1897'lerde atıldı. İkinci adım da 1917'de atıldı. İngiltere dış işleri bakanlığı sekreteri Mr.Balfour, zengin bir Yahudi olan Lord Rothschild'e bir mektup yazarak, ona bakanlar kurulunun bir kararını bildirdi. Bu yayınlanmış olup vesikalarda mevcuttur. Buna göre İngiliz hükümeti, aldığı bir karara göre, Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak

konusunda Yahudilere yardım edecekti ve her bakımdan onlarla işbirliği yapacaktı. Bu devir 1915-1919 yıllarına kadar uzanmış olup, İslam aleyhinde yapılan çok tehlikeli entrikalar devridir. Bu entrikalarda baş rol İngiliz hükümeti tarafından oynanmıştır. Onun bazı örneklerini size sunmak istiyorum.

İlk uluslararası siyonist kongrenin 1897'de ileri sürdüğü planından daha önce söz etmiştim. Dr.Theodor Herzel bu kongrenin başkanıydı ve bu plan Ağustos 1897'de yayınlandı. Keza, 1917'de İngiltere dış işleri bakanlığı sekreteri , Mr.Balfour'un Yahudi Cemiyeti temsilcisi Lord Rothschild'e yazdığı mektuptan da bahsetmiş bulunuyorum.

Bundan bir sene önce 1916'da, İngiliz hükümeti temsilcisi Mr.Mc Mahon, Mekke ile Medine ve Hicaz valisi Şerif Hüseyin'e bir mektup yazdı. Şerif Hüseyin'in ailesi Hicaz ve diğer mukaddes yerlerde Türkiye'yi, yahut Osmanlı Türk İmparatorluğu'nu temsil ediyordu ve Osmanlı İmparatorluğu adına Hicaz'a hakim idi. Bu aile aslında Doğu Ürdün'e mensuptu. Mr.Mc Mahon'un Mekke valisine yazdığı mektupta şöyle deniyordu: "Eğer bizimle bir anlaşmaya varırsanız, biz sizi Osmanlının zalim hükümetinden kurtarırız ve bağımsız bir Arap devleti kurma konusunda size yardımcı oluruz. Buna mukabil siz bize bazı kolaylıklar tanıyacaksınız. Haritada bazı bölgeler İngiliz yetkisi altında gösterildi ve üzerine A harfi yazıldı. Diğer bölgeler Fransız yönetimi altında gösterildi ve üzerine B harfi yazıldı. Anlaşma gereğince dış siyaseti tayin etmek hakkı İngilizlere, yahut Fransızlara veriliyordu. Araplar dış ilişkileri konusunda hiçbir yetkiye sahip olmayıp İngiliz yahut Fransız hükümetlerinin izni olmadan hiçbir iş yapamayacaklardı. Hatta İngiliz yetkisi altındaki bölgelerde İngilizlerden ve Fransız yetkisi altındaki yerlerde Fransızlardan izin almadıkça, Araplar dışarıdan bir danışman bile getiremeyeceklerdi.

Bir yandan Mekke'nin Osmanlı valisiyle bu pazarlık devam ederken, diğer yandan Vahabi Suudi ailesiyle konuşmalar devam etmekteydi. Yani eğer Suud ailesi mukaddes topraklarda İngiliz üstünlüğünü kabul ederse ve İngilizlerin izni olmadan dış siyasetini tayin etmezse; keza Osmanlı

Türk İmparatorluğunu parçalamak üzere İngilizlerle işbirliği yaparsa, İngilizler Vahabi Suudi ailesine madden ve manen yardım edeceklerdi. Suudi aile böylece Mekke, Medine ve Taif gibi kutsal yerlerin de içinde bulunduğu Hicaz'a hakim olacak ve İngilizler tarafindan korunacaktı.

İşte İngilizlerle Suudi ailesi arasında bu anlaşma yapıldı ve birkaç sene sonra aynı şekilde saldırı yapıldı ve Osmanlı valisi Şerif, Mekke'den uzaklaştırıldı.

Demek ki 1915-1917 senelerinde bir taraftan Şerif Hüseyin ile konuşmalar devam ederken, diğer taraftan Mekke'nin Osmanlı valisi Şerif Hüseyin'in düşmanlarıyla gizli pazarlık devam ediyordu. Aynı yıllarda Rusya, İngiltere ve Fransa arasında Osmanlı'yı parçalamak ve kendi aralarında paylaşmak konusunda planlar yapılmaktaydı. 1916'da Osmanlı

Hükümetini parçalamak konusunda bir anlaşmaya varıldı. Ayrıca İngilizlerle Fransızlar arasında, Osmanlı idaresi altındaki Arap topraklarının işgali konusunda bir anlaşma yapıldı ve böylece Osmanlı Türk İmparatorluğunu nasıl parçalayacakları karara bağlandı.

Kısacası bu bölge üzerinde üç büyük devletin üstünlüğü ve hükümranlığı planlanarak karara bağlanmış bulunuyordu. Arap topraklarına gelince, bu yerler Rusya'nın yetkisi dışında bırakıldı. Arap toprakları İngilizlerle Fransızların yetkisine bırakılıyordu. Daha sonra yapılan savaşlarda bu iki ulusun oynadığı rolleri, arka planda anlamamız kolaydır. Şimdiki durumu bu arka planda ele aldığımız zaman bu ulusların ard niyetlerini anlayabilmemiz daha kolaydır. Fakat bu durumu incelemeden önce bununla ilgili şaşırtıcı bir gerçekten söz etmek istiyorum. Bir insanın genel olarak ummadığı iki şaşırtıcı olay Arap topraklarında yaşanmaktadır.

A- Ortadoğu dünyanın en zengin bölgesidir. Bütün dünya petrolünün %60'ı bu bölgeden çıkmaktadır. Bunun yanında savunma gücü ve sanayi gelişmesi bakımından bu bölge dünyanın en zayıf bölgesidir. Bunun sırrı nedir? Dağlar kadar paralara sahip olan bu bölge niçin koruyucusuzdur. Bir bankada bir kaç külçe altın varsa, koruyucular görevlendirilir. Bu bölgede ise gerçekten dağlar kadar altın vardır. Bununla birlikte savunma bakımından ise başıboş bir bölgedir. Varolan gücü içinde bulunan hazinelerle asla kıyas edilemez. Neden böyledir? Bu bölge neden güçsüz bırakılmıştır? Oysa petrol gelirine sahip olmayan ve bölgenin küçük bir devleti olan İsrail büyük bir askeri kuvvete sahiptir.

Kısacası mal varlığı bulunan yerde koruyucu yok, fakat mal varlığı bulunmayan bölge çok güçlü. Bu çözüm bekleyen bir bulmacadır.

B- Saddam Hüseyin, bağlantıdan bahsettiği zaman, onun sözü neden dikkate şayan görülmedi? Bunu incelediğimiz zaman hayret içinde kalıyoruz. Bunun niçin dikkate alınmadığını kavrayınca, son çaresinin ne olması gerektiğini de anlarsınız. Amerika ve müttefikleri, devamlı olarak Kuveyt işgalinin başka hiçbir problemle asla bağlantılı olmadığını ileri sürdüler. Fakat Saddam Hüseyin bunun bağlantılı olduğunu ve her iki problemin birden ele alınması gerektiğini ileri sürüyordu. Eğer bağlantı tesis edilseydi o zaman bunun çözümü şu olurdu: Saddam işgal ettiği Kuveyt'ten askerlerini geri çeksin. Fakat aynı zamanda siyonist Yahudiler de Ürdün'ün batı yakasından ordusunu geri çeksin ve senelerdir işgal ettiği bu toprakları geri versin. Demek ki bir yandan bu işgal; öbür yandan da diğer işgal kalksın. İki taraf eşit olsun ve adalet yerini bulsun. İşte Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in bağlantıdan kasdettiği ve üzerine basa basa ileri sürdüğü buydu. Dünyanın bu mesele ile ilişkisi olan büyük güçleri; kasıtlı olarak bunu yanlış bir şekilde dünyaya sundular ve böylece amaçlı bir şekilde dünya kamuoyunu aldattılar. Halbuki Saddam Hüseyin'in fikri size izah ettiğim gibiydi.

Batı dünyası bağlantı melesini kasten yanlış anladı. Güya Saddam şöyle diyormuş: Mademki İsrail, bizim kardeşimiz olan Müslüman bir ülkenin bazı yerlerini işgal etmiştir. İşte ona bir tepki olarak, ben de kardeşimiz olan başka bir ülkenin topraklarını işgal ediyorum. Her iki mesele birbirine benzemektedir. Halbuki bunda bir mantık yoktur. Zaten o yüzden Batılılar bağlantı sözünü alaya aldılar ve tamamen anlamsız ve mantık dışı olduğunu ileri sürdüler. Onlara göre Kuveyt'in petrol politikasını beğenmemesinden ve diğer bazı sebeplerden dolayı Irak, Kuveyt'i işgal etmiş. Aralarındaki anlaşmazlık bahaneymiş. Esas gayesi Kuveyt'in petrol rezervlerini ele geçirmekmiş. Onlara göre hiçbir bağlantı yokmuş. Oysa daha önce izah ettiğim gibi, derin bir bağlantı bulunmaktadır. Saddam Hüseyin, Batılıların bölgede senelerden beri varolan İsrail işgalini yok ettikleri takdirde, kendisinin de Kuveyt işgalini sona erdireceğini ileri sürüyor ve böylece bütün problemlerin çözüme kavuşacağını savunuyordu. Fakat onlar bunu dikkate almıyorlarlardı.

Bunun sebebi nedir? İsrail ile derin ilişkileri nedendir? Ne gibi akrabalıkları vardır? Neden onun mefaatlerine o kadar bağlıdırlar? Bir insanın tam olarak kavrayamadığı büyüklükteki fiyatlar neden İsrail'e sunulmaktadır. Mesela bir milyar dolar ne demektir? Bizim gibi garibanlar onu anlayamazlar bile. Pakistan parası olarak bir milyar Rupi bile bizim gibi garibanlar için büyük bir paradır. Fakat bir milyar dolar ondan çok daha büyük bir rakamdır. Bu savaşta açıklanan rakamlara göre yalnız Amerika her gün bir milyar dolar harcamaktadır. Bu savaş devam ettikçe bu rakamlar da aynı şekilde her gün bir milyar dolar olarak artacaktır. İngilizlerin ve Fransızların bu savaştaki harcamaları ise bunun dışındadır. Onlar daha şimdiden bir dilenci gibi dilenmeye başlamışlardır. Yüzyılların tecrübesi sonucu İngiliz politikası, Amerika politakasına nazaran çok daha derindir. Geçenlerde İngiliz dış işleri bakanlığı sekreteri Almanya'ya gitti ve altı yedi yüz milyon dolar yardım kopardı. Bunu ilan ederken söylediği ilk cümleler şöyleydi: "Ben buraya bir dilenci olarak gelmedim. Hatta kafamda bir sayı da yoktu. Alman kardeşlerimiz çok naziktirler. Onlar çok yüce bir millettir ve bu savaşta bize yardım etmek istediler. Biz de şükranla kabul ettik."

Eski İngiltere başbakanı Edward Health dün gece bir müzakere sırasında fikrini şöyle ileri sürdü: "Siz son derece yalancı ve hainsiniz. Bütün İngiliz ulusunu küçük düşürdünüz. Dilenci gibi dileniyorsunuz. Gücünüz yetmiyorsa bu savaşa niçin katıldınız? Bütün İngiltere'nin yüceliğini yok ettiniz ve artık dilenciye döndünüz." Buna nazaran Amerikalılar politik olarak çok kabadırlar. Geçenlerde Amerika başkan yardımcısı Dan Quayl İngiltere'yi ziyaret etti. Amerikan gazetecileri daima onun düşünme yeteneğiyle alay etmiştir. Bunun benimle bir alakası yoktur. Bu onların kendi bileceği işlerdir. Şu kadarı söylenebilir ki o, konuşma adabını bilmemekte ve bazı şeyleri nasıl gizli tutabileceğini becerememektedir. O, Amerika'nın dilenciliğine başka bir isim vermiştir. Pakistan'ın Pencab bölgesinde bazı dilenciler, yalvararak dilenecekleri yerde sopa ile korkutarak dilenmektedirler. İşte Amerikan'nın dilenciliği de

aynen böyledir. Bir gazeteci yahut televizyon muhabiri ona, "Dünyadan beklediğiniz nedir?" diye sorunca O : "Biz zaten kimden ne kadar yardım toplayacağımızı kararlaştırmış bulunuyoruz ve biz asla dilenmeyeceğiz. Aksine kimden ne kadar para alacağımızı ona bildiririz." diye cevap verdi. Gazeteci : "Efendim eğer onlar vermezlerse o zaman ne yaparsınız?" diye sorunca O : "İşte o zaman Amerika'nın dostluğuna güvenmesinler." diyerek soruyu cevaplandırdı.

Kısacası bu savaş onlara büyük bir paraya malolmaktadır. Bütün İslam aleminde kazandıkları şöhreti birden yok ettiler. Daha yakın geçmişte, Pakistan fiilen Amerika'nın uydusu haline gelmişti ve halk onu kabul etmiş görünüyordu. Her politikacı tutunabilmek için Amerika'ya doğru koşmaktaydı ve halk bunun aleyhinde tepki göstermeyi bile unutmuştu. Şimdi bir kaç gün içinde orada Amerika aleyhinde öyle bir nefret uyanmıştır ki; Amerikalı kelimesi artık bir küfür sayılmaktadır. Aynı şekilde İngiltere bile Müslüman ülkelerle olan ilişkilerini gerginleştirmiş ve yıllardan beri kazandığı olumlu intibayı birden bire silmiştir.

Peki bunlar o kadar muazzam fedakarlıklara neden katlanıyorlar? Neden bağlantıyı kabul ederek İsrail'e işgal altındaki yerleri boşaltmasını söylemediler. Bu durumda Irak bile Kuveyt'ten geri çekilir ve problem biterdi. O yüzden, bu savaşın gerçek sebeplerini daha detaylı olarak incelemeliyiz. Kuveyt bir bahanedir; bunların çıkarları uğruna Irak'ı yok etme çabalarını daha detaylı olarak ele almalıyız. Keza daha önce bölgedeki, ortak yahut ortak olmayan çıkarlar uğruna bu ulusların böyle bir tepki gösterip göstermediklerini de araştırmalıyız.

İkinci olarak Yahudiler uğruna böyle yapılmaktadır, suçlamasını da incelemeliyiz. Aslında Yahudiler dememeliyiz, çünkü onlar arasında İsrail'in aşırılığını asla desteklemeyen ve karşı çıkan çok nazik ve kibar kabileler ve insanlar vardır. O bakımdan Yahudiler değil, İsrailliler demeliyiz. İsrail her ne zaman bir savaş yaptıysa bu ulusların rolü ne olmuştur? Neden daima İsrail'i desteklemişlerdir? Bu ulusların rolleri dini inançlara mı yoksa çıkarlara mı dayalıdır? İsrail'in kurulmasının gayesi nedir? Ne pahasına olursa olsun İsrail niçin korunmaktadır? Ben bütün bu soruları gelecek hutbemde cevaplandırmaya çalışacağım ve bugün bıraktığım yerden tarih meselesini sürdüreceğim. Keza bugüne kadar olup biten bütün ana hadiseleri inceleyerek hafızalarınızı tazeleyeceğim.

Bu incelemeyi yaptıktan sonra Allah(c.c.) nasip ederse bundan sonraki yahut daha sonraki hutbemde İslami görüş açısından bu problemlerin çaresini anlatmaya çalışacağım. Bugün çok geç oldu. Onun için bu hutbeme burada son veriyorum.

Hz.Muhammed(s.a.v.)'in naciz hizmetçileri olarak, bu uluslararası problemlerin gerçek çaresini ileri sürmeyi Cenab-ı Hak bize nasip eylesin. Bu çare o kadar isabetli olsun ki, onu kabul ettikleri takdirde bütün dünya barışa kavuşsun. Fakat kabul etmedikleri takdirde, ne yaparlarsa yapsınlar asla barış sağlanmasın. Doğru çözümün içinde daima bir kuvvet bulunur.

Eğer bir insan başkasının doğru nasihatini kabul ederse, bu daima onun yararına olur; fakat onu reddederse daima zararlı çıkar.

Ben İslamiyet adına konuştuğum için, Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından ileri sürülen çözümün asla hafife alınamayacağına inanıyorum. Eğer onu kabul ederseniz hem kendinizin hem de dünyanın yararına olur. Şayet onu reddederseniz, ne yaparsanız yapınız dünyadan fesadı yok edemezsiniz. Çabalarınız arka arkaya başarısız kalmaya devam edecektir. Savaş üstüne savaş başlayacak, huzursuzluk üstüne huzursuzluk insan toplumunu kana bulayacak ve insanın huzurunu bozup neşesini kaçıracaktır. Allah'ın izniyle ben bu problemlerin İslami çaresini ileri süreceğimden dolayı, ya onu kabul edip istifade edecek, yahut ta reddedip zarara uğrayacaklardır.

Hazret-i Mehdi(a.s.)'nin cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerinden ricam şudur ki; Allah'a yönelip dua etsinler. Yüce Allah benim zihin ile kalp kuvvetimi takva ile birleştirsin. Ben takva nuruyla görerek bu meselelerin, bütün insanoğlunun barışını garantileyen bir çaresini bulup ileri sürebileyim.

HUTBE N0:12 8.2.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, şöze şöyle başladılar:

Aşağı yukarı altı ay önce, Hülagü Han'ın Bağdat'a yaptığı saldırıdan bahsetmiş ve Irak'a tekrar ona benzer saldırılar yapılacağından endişe duyduğumu; Saddam Hüseyin'in dikkatli davranmadığı takdirde ülkenin muazzam bir felaketle karşılaşacağını dile getirmiştim. Bu arada cereyan eden olaylar sözümü aynen doğru çıkarmıştır. İslam alemi bugün Irak'a yapılan zulümlerden dolayı kan ağlamaktadır. Daha bütün gerçekler su yüzüne çıkmamıştır. Yüzbinlerce sivil ve asker öldürülmüştür. Sanki birisi iplerle sıkıca bağlandıktan sonra tırnakları ve dişleri sökülmüş, parmakları kesilmiş, elleri ve ayakları paramparça edilmiştir. Daha sonra o, çolak eliyle bir tokat bile atamaz hale gelince, ona karşı genel saldırı düzenlenmiştir. Irak'ın durumu da tıpkı böyledir. Amerikan generallerinin dediğine göre bu bir sivrisinek ile bir filin savaşıdır. Bu savaş vasıtasıyla İslam alemi aleyhinde bu yüzyılın en korkunç planı tamamlanmış olacaktır. Daha sonra yeni planlar hazırlanacaktır. Fakat benim görevim ancak savaştan bahsetmek değildir. Benim esas amacım Müslüman kardeşlerime bu savaşın tarih boyunca arka planını anlatmak ve savaşın niçin yapıldığını; Batılı ulusların bu savaştaki rollerinin ne olduğunu; Birleşmiş Milletler yahut "League of Nations"un(Birleşmiş Milletler) bunda nasıl bir rol oynadığını; Yahudilerle ilişkilerinin nasıl ve niçin olduğunu ve Müslümanların ne gibi hatalar işlediğini anlatmak ve böylece Müslümanlar'ı uyarmaktır. Bütün problemleri iyice analiz ettikten sonra ben hem Yahudiler'e hem de Hıristiyanlarla Müslümanlar'a nasihat edeceğim. Ayrıca kalıcı barış arayan dünya kamuoyuna da nasihat ederek, barışı nasıl elde edebileceklerini anlatacağım. Filistin problemi yahut Körfez savaşı olarak adlandırılan bu problemin arka planı özetle şöyledir:

Balfour'un 1917'de Yahudilere verdiği sözden daha önce bahsetmiş bulunuyorum. 1922'de "League Of Nations" bir manda (ferman çıkararak vekil tayin etmek) vasıtasıyla Filistin'i İngiliz gözetimine verdi ve Balfour'un sözünü yerine getirmek vazifesi de İngilizlere verildi. Dünya tarihinde buna benzer haksızlıklar az yapılmıştır. Sözde bütün dünyayı temsil eden bir kuruluş , bir İngiliz bakanın Fransız Yahudi bir bankacıya verdiği sözü yerine getirme görevini yine İngilizler'e veriyor! Bu kadarla kalmayıp, dışarıdan yüzbin Yahudi'yi getirme izni de İngilizler'e veriliyor! 17 Mayıs 1939 günü İngiliz hükümetinin yayınladığı haberlere göre yüzbinden çok daha fazla Yahudi o bölgeye girmiş bulunuyordu.

1939'da İngiliz başbakanı Chemberlane, ikinci Dünya Savaşı'yla karşı karşıya olduklarını, bu sebepten dolayı Arapların pahasına Yahudileri dost edinemeyeceklerini ileri sürdü. Daha önceki (Yahudilere vatan verme kararı) Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra verilmişti. Arapları dost edinme

kararı ise, ikinci Dünya Savaşı arefesinde verildi. Bu politik bir karar olup gerçeğe dayanmamaktaydı. Bu kararla ingilizlerin, Filistin'de Yahudi bir memleket kurulmasına karşı oldukları .ilan edildi. mamafih, 75.000 Yahudi'ye daha, Filistin'e yerleşme hakkı tanındı.

1947'de Birleşmiş Milletler, Filistin'i ikiye bölerek, Yahudilerle Araplar için iki ayrı memleket kurmaya karar verdi. O ana kadar Yahudilerin sayısı yedi yüz bine ulaşmıştı. Birleşmiş Milletlerin aldığı karara göre Kudüs, Birleşmiş Milletlerin gözetimine veriliyordu. Geri kalan toprakların % 56'sı Yahudilere bırakılıyordu. Geri kalan % 44'ü Araplara verilmeliydi. Birleşmiş Milletler bir komite kurarak iki ayrı devlet kurma görevini İngiliz hükümetine vermişti. İngilizler bu görevi asla yerine getiremeyeceklerini söylediler. Bunun sonucu olarak Filistinli Araplar bir devlet kuramadılar. Daha doğrusu onları yönetebilecek bir kuvvet yahut bir lider bile yoktu.

Yahudilere gelince onların, biri Menachem Begin, diğeri David Ben Gurion gözetiminde, iki çeşit kuruluşları vardı. Terörist olan bu kuruluşlar Amerika'dan silah sağlayarak Araplarla çarpışmaya başladılar. 1948 - 1949 arasında cereyan eden çarpışmalara bölgedeki Arap ülkeler resmen katılmadılar; ancak Filistinlilere yardım ettiler. 1949'daki mütarekeye kadar Yahudiler % 56 yerine, % 75 oranında toprak üstünlüğü sağladılar.

Demek ki bu entrikada hem Birleşmiş Milletler, hem de Amerika ile İngiltere büyük rol oynadılar. Böylece Filistin'de Yahudi bir devlet kurulmuş oldu.

Orta Doğu'da daha sonra Müslümanlar aleyhinde savaşlar başlatıldı. Bu savaşlarda İngiltere ile Fransa baş rol oynadılar. Amerika ise onları destekledi.

İran hükümeti, ülkenin güneyindeki petrol kuyularından petrol çıkarmak amacıyla "British Iranian Oil Company"(İngiliz - İran Petrol Şirketi) ile bir anlaşma yapmıştı. Bu anlaşma uyarınca bu İngiliz şirketi, İran hükümetinin yıllık gelirinin beş misli kadar gelir elde etmekteydi. 1951'de bu anlaşma İran Büyük Millet Meclisi'ne sunuldu. İran Büyük Millet Meclisi, petrol şirketinin millileştirilmesi kararını aldı.
İngilizler'den yana olan başbakan, bu karara karşı çıktı ve öldürüldü. Yerine de Dr.Musaddık atandı. Bunun üzerine İngilizler savaşa hazırlandılar, fakat Amerika engel oldu. Bu arada C.LA. (Amerika Gizli İstihbarat Teşkilatı) başkanı Mr. Sinclare ile LS.I (İngiliz Gizli İstihbarat Teşkilatı) başkanı Mr.Roosewelt arasında gizli bir entrika hazırlandı ve İran petrolu boykot edildi. Bunun neticesinde İran bir bunalıma girmiş oldu. Amerika gizli istihbarat servisi (C.LA.) aracılığı ile, polis ve silahlı kuvvetler komutanlarına rüşvet verildi ve Amerika'yı desteklemeleri sağlandı. En sonunda İran Şahı Dr.Musaddık'ı görevinden uzaklaştırdı. Dr.Musaddık lehinde ülke çapında gösteriler düzenlendi. Bunun üzerine sıkıyönetim ilan edildi ve böylece Amerika'nın bir kölesi olan İran Şahı, İran'a musallat edildi.

1956'da Mısır, Süveyş Kanalı'nı millileştirme kararı aldı. Aslında Mısır, Asvan Barajı için Amerika'nın yardımına muhtaçtı. Ancak Cemal Abdünnasır, Rusya'dan yanaydı. Ayrıca İsrail'e düşmandı. Bu nedenle Amerika, Mısır'a yardım etmekten vazgeçti. Bunun üzerine Mısır, Süveyş Kanalını millileştirdi. O ana kadar, bu kanal İngilizlerle Fransızların yönetimindeydi ve onlar kanal gelirinin büyük bir kısmına sahiptiler.

Batılılar İsrail'i kullandılar. İsrail ordusu birden Mısır'a saldırdı ve Süveyş Kanalına kadar olan yerleri işgal etti. İngilizlerle Fransızlar önceden hazırlanmış olan bir entrika sonucu duruma müdahale ederek İsrail ile Mısır'a geri çekilmelerini emrettiler. İsrail geri çekildiyse de Mısır, kendi topraklarından geri çekilmesinin söz konusu olmayacağını söyledi. Bunun üzerine İngilizler, Mısır'a saldırdılar. Bu savaş 1956'da yapıldı. Günün İngiliz Dış İşleri Bakanı Mr. Nutting bu savaş hakkında bir kitap yazdı. Bu kitabı okuyanlar, bugün Amerika'nın Irak aleyhinde yaptığı Körfez Savaşı'nın, İngilizler'in Mısır aleyhinde 1956'da yaptığı savaşın tam bir kopyasının olduğunu anlayacaktır. Cemal Abdül Nasir aleyhinde propaganda ve karalama yöntemleri bugün Saddam aleyhinde kullanılmaktadır. Daha önce kanal sözkonusuydu. Bugün ise petrol sözkonusudur. Daha önce İngilizler, Fransızlar, ve Yahudiler yerine, şimdi Amerika savaşmakta dır.

Burada bir konuya değinmek istiyorum. İngilizler, 1948'de Filistin'den çok zalimane bir şekilde ayrıldılar. Ayrılmadan önce Yahudi bölgeleriyle Arap bölgeleri arasında bir sınır ilan etmeden oradan ayrılmaları tamamen bir entrikaydı ve Yahudiler lehindeydi.

Orta Doğu'daki savaşların bir kısmı Yahudilerin, Arap topraklarını işgal etmeleriyle ilgilidir. 1948-49'daki savaşların Araplar tarafindan başlatıldığı; Yahudilerin ise öz savunmaları uğruna savaşa katıldıkları ve Arap topraklarını işgal ettikleri şeklinde propoganda edilir. Ancak 1973'deki savaşın Yahudiler tarafından başlatıldığı bilinen bir gerçektir. İsrail birkaç gün içinde Mısır, Suriye ve Ürdün ordularını ezip topraklarını kısa bir sürede birkaç misli, daha genişletti. Hatırlanacağı gibi 1937'deki karara göre Yahudilere 5000 km.lik toprak verilecekti. 1947'de 5OOOkm. yerine 20,OOOkm.lik bir alan Yahudilerin eline geçmişti. 1973'deki savaştan sonra 88,OOOkm.lik bir arazi Yahudilerin eline geçmiş oldu. Bu bölgedeki son savaş, "Yon Kippur" savaşıdır. 1973'de Suriye ile Mısır tarafından ortaklaşa olarak İsrail aleyhinde başlatılmıştır. Bu savaşın nedeni şudur: 1967'deki savaştan sonra Birleşmiş Milletler'in aldığı 242 nolu karar gereğince İsrail'in geri çekilmesi istendi. Ancak İsrail bu karara uymadı. Şimdi eğer Birleşmiş Milletlerin aldığı bir karar gereğince Amerika ve müttefik kuvvetler, Irak'a saldırma hakkına sahip iseler, o zaman Suriye ile Ürdün işgal altındaki yerlerini geri almak için neden İsrail'e saldırma hakkına sahip olmasınlar? Birleşmiş Milletler, Irak'ın Kuveyt'ten geri çekilmesi için nasıl karar aldıysa, aynı şekilde İsrail'in Suriye ile Ürdün topraklarından geri çekilmesi konusunda da karar almıştı. Suriye ile Ürdün topraklarını İsrail'in işgalinden kurtarmak amacıyla hiçbir ülke İsrail'e saldırmadı. Buna mukabil Kuveyt topraklarını Irak'ın

işgalinden kurtarmak için Amerika ve yandaşları hemen Irak'a saldırdılar.İşte, Orta Doğu'daki savaşların tarihçesi ve Batılı ulusların bu savaşlardaki rolü budur.

Batılı kuvvetler, İsrail'e istediği zaman istediği ülkeye saldırarak topraklarını işgal etme hakkını vermektedir. Birleşmiş Milletler bir karar alsa bile, Batılı ülkeler, İsrail'e bu kararı reddetmek hakkını da tanımaktadır. Ancak mazlum da olsa, başka hiçbir ülkeye kendi topraklarını geri almak üzere İsrail aleyhinde bir faaliyet göstermek hakkı tanınmıyor!

Yahudiler Menachem Begin liderliğinde, 1947-1949 arasında, birçok yerde teröre başvurdular. Bir İngiliz valisi öldürüldü. King David oteline bomba atıldı ve en az yüz kişi hayatını kaybetti. Binlerce Filistinli kadın, erkek, çocuk hunharca öldürüldü. Yahudilerin Filistinlilerin kamplarında yaptığı katliam unutulacak gibi değildir. Terörizmi başlatan Yahudilerdir. Ancak onlar aleyhinde hiçbir şey yapılmamaktadır. Fakat mazlum; kendi evlerinden kovulmuş zavallı Filistinli Araplar, başka bir yol bulamayınca, azıcık da olsa, teröre başvururlarsa, yalnız onlar değil; İslamiyet'in ismi de kötüye çıkarılmaktadır! İsrail'e aşağıdaki haklar verilmektedir:

1. Birleşmiş Milletlerin kararlarını reddetmek,
2. Ülkelerin topraklarını işgal etmek,
3. Ülkelerin sınırlarını değiştirmek,
4. Atom bombası yapmak ve atom bombasına sahip olmak,
5. Zehirli gaz bombalarına sahip olmak,
6. Katliam yapmak,
7. Filistinli Arap vatandaşların bütün haklarını hiçe saymak,
8. Arap topraklarında yerleşim merkezleri inşa etmek.

İşte İsrail, bu ve buna benzer birçok diğer haklara sahiptir. Ancak Müslüman ülkelerden hiçbirisi bu haklara sahip değildir!

George Bush, Orta Doğu için, sözde yeni bir barış planı hazırlamaktadır. Aslında bu bir ölüm planıdır. Bunun detayları şöyledir: Petrol gelirine sahip olan Suudi Arabistan, Kuveyt ve Arap Emirlikleri petrole sahip olmayan ülkelere sadaka vermek konusunda teşvik edileceklerdir. Amerika'nın fakir ülkelere verdiği yardım bile daima belli şartlara bağlıdır. Tıpkı onun gibi zengin Arap ülkelerinin, fakir Arap ülkelerine verecekleri azıcık yardım bile şartlara bağlı olacaktır. Bunların bir kısmı İsrail lehinde, bir kısmı ise Amerika ve Batılı ülkeler lehinde olacaktır. Mesala Birleşmiş Milletlere başvurulmadan, Amerika gözetiminde İsrail ile olan anlaşmazlıklar giderilecek ve savaşa asla başvurulmayacaktır. İsrail atom bombası yapsa bile Arap ülkeleri asla silah üretmeyeceklerdir. Buna mukabil İsrail'den Golan Tepeleri ve Ürdün nehrinin Batı yakasından geri çekilmesi istenebilir. Şu da kesindir ki; İsrail boşaltılmak istenen bölgeleri asla boşaltmayacaktır. Nitekim bu bölgelerde Yahudi yerleşim merkezleri inşa edilmiştir ve daha da inşa edilmektedir. Amerika Arapların hatırı için İsrail'i asla gücendirmez. İsrail ile Amerika

arasındaki ilişkiler şu olaydan da açıkça anlaşılmaktadır: Irak, İsrail'e Scud roketleri attı. Bunun neticesinde İsrail önemsenmeyecek cüz'i bir zarar gördü. Daha önce İsrail'in, Irak atom santraline saldırmasına ses çıkarmayan Amerika ve Batılı güçler, buna çok sert bir tepki gösterdiler. Amerika Başkanı George Bush, İsrail'e hem birçok defa telefon ederek, hem de üst seviyede temsilciler göndererek, en azından şimdilik İsrail'in bir tepki göstermemesini rica etti. Gördüğünüz gibi Amerika ve yandaşları, Irak'ın sivil ve silahsız halkına saldırıp yüzbinlercesini öldürerek, Irak'ın İsrail'e saldırmasının öcünü aldı.

Bundan başka, İsrail'e dokuz milyar dolarlık yardım yapıldı. Yalnız şimdilik bu yardım Irak'a bir karşılık verilmemesinden dolayı mükafat olarak İsrail'e yapıldı. Bununla birlikte daha ilerde, istediği zaman öc almak hakkı da İsrail'e verildi. Kısacası eğer bir ülke, İsrail aleyhinde öz savunma hakkını bile kullansa bu İsrail'in haklarına tecavüz olarak nitelendirilmektedir. Ancak İsrail bir ülkeye saldırıp topraklarını işgal ettiğinde Batılı ülkeler buna asla bir ses çıkarmamaktadır!

İşte George Bush'un aklındaki barış planı budur. Daha önce de açıkladığım gibi, İsrail işgal altındaki toprakları asla boşaltmayacaktır. Bu kadarla kalmayıp artık Ürdün nehrinin Doğu yakası bile işgal edilecektir. Bunun temelleri daha şimdiden atılmıştır bile. Ürdün kralı Hüseyin, birkaç gün önce konuşmasında Amerika ve Batılı ülkelerin Irak'a saldırıp, sivil halkı bombardıman etmeleri ve yüzbinlerce insanı öldürmelerini eleştirdi. George Bush'a göre bu Amerika'ya hakaret; İsrail haklarına da tecavüz imiş! Bunu bahane ederek İsrail, ilerde Ürdün'e saldırabilir. Şu anda iki buçuk milyon Yahudi İsrail'de; aynı sayıda Rusya'da; ayrıca beş milyona yakın Yahudi Amerika Birleşik Devletlerinde bulunmaktadır. Şimdilik Rusya'dan Yahudileri İsrail'e getirmek üzere çalışmalar yapılmaktadır. Demek ki onları yerleştirmek için İsrail'in daha fazla toprağa ihtiyacı var. Ayrıca Avrupa ülkelerinden de Yahudiler getirilecektir. Tabii ki onları yerleştirmek için de toprağa ihtiyaç olacaktır.

Müslüman ülkeler birbiri ardından ceza görmedikçe ve askeri güçleri yok edilmedikçe, George Bush'un barış düşüncesi gerçekleşemez. Bundan sonra sıra Pakistan'a mı gelir yoksa Suriye'ye mi? Ben orasını bilmem. Bildiğim şudur ki; bütün Müslüman ülkeler tehlikededir. Pakistan'ı cezalandırmanın da birçok yolu vardır. Keşmir meselesi, yahut Sih problemi ileri sürülerek Hindistan kışkırtılabilir. Suriye bile tehlikededir. İsrail varoldukça, Suriye Amerika'ya ve Batılılara ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, tehlikeden kurtulmuş değildir. Aynı şekilde İran ve Türkiye bile tehlike dışında değildirler. Müslüman ülkelerin birbirlerine saldırmaları teşvik edilecek ve ardarda bütün Müslüman güçler yok edilecektir.

George Bush'un elleri Arap Müslümanların kanlarına bulanmıştır. Hiçbir parfüm bu acı ve pis kokuyu asla gideremez. Mac Beth'in bir ifadesi bu duruma çok uygundur. Az bir değişiklikle bu ifade şöyledir:

* Sanki bir çığlık duydum; artık barış yok diye bağırıyor;

* Amerika Birleşik Devletleri barışı yoketti.

Eğer George Bush'un barış planı gerçekleşirse, o bölgede barış tamamen yok olacaktır. Bu konuda ne yapmamız gerekir? Ölüme yaklaşmakta olan bu ulusların ne yapmaları lazımdır? İnşallah ben bu konuda gelecek hutbemde bazı çözüm yolları önereceğim. Bu konuyu en kısa zaman da tamamladıktan sonra inşallah tekrar ibadet konusuna döneceğim ve Müslümanların ibadetlerinden nasıl zevk alabileceklerini açıklayacağım.

HUTBE N0.13 15.02.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra Müslüman Ahmediye Cemaati İmamı Hz.M. T. Ahmed şöyle söze başladılar:

Ben Körfez savaşıyla ilgili olarak, bu savaşın arka planını ve nedenlerini açıklamaktayım. Bunu anlamadıkça, gerçekten yeni dünya düzenini kurabilmemiz mümkün değildir. Şu andaki durum şöyledir: Barış çabaları birdenbire hızlandırılmıştır. Amerika, Irak'a hava saldırısı yapmadan önce, dünyada Saddam Hüseyin aleyhinde büyük bir propaganda yapmıştı. Ayrıca Amerika'nın barış istediğini ve barışı elde etmek üzere Irak'a çok mantıklı teklifler sunduğunu, ancak Irak'ın barışa yanaşmadığını ileri sürmüştü.

Şimdi de savaş ikinci aşamaya girmek üzeredir. Bu da Amerika ve yandaşları için çok tehlikeli olabilir. Şüphe yok ki, silah bakımından onlar Irak'tan çok daha üstündürler ve Irak'a büyük zarar verebilirler. Ancak onların can kaybı fazla olacaktır. O yüzden, bu aşamada onlar barış çabalarını hızlandırmışlardır. Amaçları da iki çeşit yarar sağlamaktır:

İlk olarak, Saddam Hüseyin'i korkutarak Irak kamuoyunu onun aleyhinde kışkırtmak ve böylece İrak askerlerinin Kuveyt'ten geri çekilmesini sağlamak. Bu amaçla hem Pakistan'dan hem de diğer ülkelerden İrak'a elçiler gönderilmiş ve Kuveyt'ten çekildiği takdirde savaşın sona ereceği beyan edilmiştir. İrak'ın zaten çok zarara uğradığı ileri sürülerek artık savaşta ısrar etmemesi istenmiştir.

Daha önce de belirttiğim gibi durum böyle değildir. Saddam Hüseyin, Kuveyt'i boşaltmayacağını hiçbir zaman iddia etmemiştir. Aksine İsrail'in buna benzer eylemleri olduğunu; Müslüman ülkelerin topraklarını işgal altında bulundurduğunu; Birleşmiş Milletlerin, bu işgalin yasa dışı olduğunu ilan ettiğini ileri sürmüştür. İsrail'in işgal ettiği topraklardan geri çekildiği takdirde, İrak'ın da Kuveyt'ten geri çekilmeye hazır olduğunu açıkça belirtmiştir. Amerika gerçekten barış istiyorsa, İsrail'e de işgalini sona erdirmesi konusunda baskı yapması ve her iki probleme aynı gözle bakması gerektiğini söylemiştir. Böylece her iki problemin aynı anda halledilebileceğini vurgulamıştır.

Ancak Amerika, Saddam'ın bu isteğini şiddetle reddetmiştir. Irak'a yahut diğer ülkelere gönderilen bütün elçilere, hatta Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'ne de verilen direktif daima, İsrail işgalini ele almaması gerektiği yolunda olmuştur. Çünkü Kuveyt ve Filistin meseleleri , aynı anda ele alındığı takdirde Amerika'nın sahtekarlığı meydana çıkmakta ve böylece Amerika'yı desteklemekte olan Arap ve Müslüman ülkelerinin Amerika'dan kopabileceği ihtimali doğmaktadır. Amerika, İsrail'in işgalini sona erdirmeyeceği, fakat Irak'ın işgalini sona erdirmesi gerektiğini söyleyerek Irak'a baskı yapmaktadır. Bu açık haksızlık karşısında,

Müslüman ülkeler zor duruma düşmektedirler. Bu durumda Amerika'yı desteklemeye devam etmeleri imkansız hale gelebilir. Bu ülkelerin niçin Amerika'yı desteklediği de ayrı bir konudur. Bu sebep daha devam edecektir. Ancak ben bu konuyu daha sonra ele alacağım.

Saddam Hüseyin, daha önce de bunları sık sık yenilgiye uğrattığı gibi şimdi de politika sahasında, bunları bir defa daha yenilgiye uğratmıştır. O, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısı için Rusya ve başka bazı ülkelerden yardım istemiştir. Onlar bu isteği kabul etmişlerdir. Böylece Amerika ve yandaşlarının yanaşmadığı problem artık gündeme gelmiştir. Saddam Hüseyin, bu problemin toplu olarak ele alındığı takdirde Kuveyt'ten çekilebileceğini, ancak Güvenlik Konseyi'nin 242 nolu kararının İsrail tarafından kabul edilmediği konusunu Güvenlik Konseyi'nin gündemine getirmek istediğini ileri sürmüştür. Bu karara göre İsrail'in haksızlık yaparak Arap topraklarını işgal ettiği belirtilmiş ve bunun bütün sorumluluğunun İsrail'e ait olduğu ileri sürülmüştür.

Sorumluluklar konusuna gelince, biz tek taraflı olarak hiçbir partiyi sorumlu tutamayız. Bu konu çok detaylıdır ve bunu tam olarak anlatabilmem için çok zaman gereklidir. Bu savaşın ne zaman ve nasıl sona ereceğini Yüce Allah (c.c.) bilir. Ancak savaşla problemler bitmeyecektir. Aksine bu problemler daha da artacaktır. Bu savaş neticesinde ilk göze çarpan gerçek, Orta Doğu ile ilgili problemlerin su yüzüne çıkmakla kalmayıp, bütün dünyada ona benzer problemlerin ortaya çıkması olmuştur. Yeni dünya düzeni nasıl olacaktır. Bu arada küçük ile büyük milletlerin araları nasıl olacaktır? Birleşmiş Milletlerin buradaki rolü ne olacaktır? Acaba o bu rolü oynayabilecek midir? Petrol geliri kimin elinde ve bunun dağılımı nasıl olacaktır? Bu ve buna benzer diğer birçok problem dünyanın gözleri önüne gelmektedir. Onun için, bütün dünya problemlerini ele aldığımdan dolayı, ister savaş sona ersin isterse ermesin, ben bu konuda fikrimi beyan etmeye devam edeceğim.

Savaşın sorumluluğu konusuna gelince, Saddam Kuveyt'e saldırmak konusunda acele etmiş ve böylece hem kendisine hem de İrak'a zarar vermiştir. Böylece , düşmanın hilelerine hedef olmuştur. Birçok üst düzeydeki Amerikalı düşünür, bu savaşın sorumluluğunun Amerika'ya ait olduğunu açıkça kabul etmişlerdir. Ancak, Saddam durup dururken Amerika'nın entrikasına yakalanmıştır. O yüzden kendisi de bu savaşın sorumluluğunu paylaşmaktadır.

Bu savaşta Amerika'nın rolü nedir? Bu sorunun cevabını Irak'taki eski Amerika Büyükelçisi Sn.James Akins'ten dinleyelim. O, Canadian Ecumenical News (Ocak-Şubat 1991, S.3)'te şunları söylemektedir: "Şu anda Irak'ta April Glaspie adlı bir bayan Amerika Büyükelçiliği görevini yapmaktadır. Amerika'nın Glaspie vasıtasıyla, Kuveyt'e saldırmak konusunda Saddam'ı kışkırttığından ve buna Irak'ın bir iç meselesi olarak bakacağı ve araya girmeyeceği konusunda temin ettiğinden eminim."

Amerika Hava Kuvvetleri Komutanı General Michael Dugan işinden alınmıştır. Sebebi ise, gazetecilerin sorularını cevaplandırırken,

Amerika'nın gerçek amacının Saddam ve yandaşlarının aileleriyle birlikte kellelerini uçurmak olduğunu, hava kuvvetlerinin de bu gaye uğruna hava saldırısı düzenlemek için hazır bulunduğunu ve böylece bu gayenin elde edileceğini belirtmiş olmasıdır. Ayrıca, bu isteğin İsrail tarafından ileri sürüldüğünü de açıklamıştır. . . . . (Aviation Week; Space Technology; 24 Eylül, 1990; Times Dergisi; 1 Eyül 1990)

Hava Kuvvetleri Komutanı gibi büyük bir subayın bu demeci hiç şüphesiz önem taşımaktadır. Bu demeç yabancı birisi tarafindan verilmemiştir. Amerika bu demece sert bir tepki göstermiştir. Halbuki bu demeç aleyhinde onların elinde yanıltıcı bir delil yoktur. Gerçekten de onlar daha önce Libya lideri Kaddafi aleyhinde böyle bir saldırı düzenlemişlerdi. Amerika yasaları, başkanın yabancı bir ülkede adam öldürtmesini tasvip etmemektedir. Yine de onlar daima bu çeşit eylemler yaptırırlar ve adına da "Gizli Harekat" derler. Ancak, gizli harekat eğer su yüzüne çakarsa büyük bir suç sayılmaktadır. Burada da bu gizli eylem planı artık belli olmuştur ve Amerika başkanı Bush bundan sorumludur.

Şu anda Irak aleyhinde, sözde Birleşmiş Milletler'in aldığı bir karar gereğince savaş başlatılmıştır. Halbuki birçok ülkeye de baskı yapılmıştır. Bu Amerika'nın bir oyunudur. Saddam Hüseyin'in de birçok defa tekrarladığı gibi buna Birleşmiş Milletler demek, bu müessese ile alay etmek demektir. Buna Amerika dememiz daha uygun olur.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri geçenlerde Irak'a giderek Saddam ile görüşmüştür. Saddam bunun bir aldatmaca olduğunu ileri sürmüş ve Genel Sekreter Perez bile, Saddam'ın sözüne katılmış, ancak resmen bunu ilan edebilecek bir durumda olmadığını söylemiştir. Amerika bunu gizlemeye çalışmışsa da Genel Sekreter, Irak ziyareti hakkında rapor verirken bu ve buna benzer diğer itirafları da ağzından kaçırıvermiş ve Saddam da bunları açığa vurmuştur. Bu haber İngiliz gazetelerinde yayınlanmıştır. Ben bizzat bu haberi bir gazetede okudum. (Bkz.Guardian Gazetesi, 12 Şubat, 1991)

Kısacası bu savaşın sorumluluğu Amerika'ya aittir. Saddam ise buna alet edilmiştir. Saddam'ın sorumluluğu konusuna gelince, bir dereceye kadar savaşa mecbur edildiğini itiraf etmekten başka çaremiz yoktur. Müttefikler ise sırf şahsi menfaatleri uğruna bu savaşı başlatmışlardır.

İsrail'e gelince bu plan tamamen İsrail tarafından hazırlanmıştır. Bundan daha büyük bir entrika olamaz: Gelişmekte olan bir İslam ülkesini, Müslümanlarla müttefiklerin parasını kullanarak yok etmek amacıyla Amerikan ve Ingiliz askerlerini kullanmak ve bu arada milyarlaca doları ele geçirerek bazı İslam topraklarını işgal etme fırsatını elde etmek. Ayrıca milyarlarca dolara da sahip olmak ve böylece ilerde bir telılike haline gelebilen bir İslam kuvvetini mahvetmek. İlerde de istediği zaman bu ülkeden öc alabilmek hakkına sahip olmak. İşte İsrail'in planı budur ve bundan daha kurnazca bir plan düşünülemez. Demek ki en fazla kar İsrail'in eline geçecektir. O yüzden bundan en fazla İsrail sorumludur.

Keza Birleşmiş Milletler bile bundan sorumludur. Pakistan'da siyasi amaçlarla birçok defa Büyük Millet Meclisi üyeleri satın alınmışlardır. Ancak bu çirkin alışverişin nereden kaynaklandığı bilinmiyordu. Şimdi bu düşüncenin Amerika'dan kaynaklandığı su yüzüne çıkmış ve Amerikalılar, Birleşmiş Milletlerin oylarını satın almışlardır. Eğer bu müessese büyük milletlerin pazarı haline gelmişse, bu büyük bir suç hatta intihar olacaktır. Böylece bu müessese ilelebet güvenini kaybedecektir. Bundan başka bu konuya tarihi olarak arka planda da bakmamız gerekir.

İsrail uğruna hazırlanmış olan Yahudi entrikası ve İngiliz hükümetinin bundaki rolünü detaylı olarak tekrar ele almamıza gerek yoktur. Dr.Theodor Herzel'in 1897'de hazırladığı plana göre birçok bilgin ve düşünür, Batı ülkelerinde çalışmalar yapmak üzere oraya gönderildi. Bu arada Polanyalı olup Almanya'da tahsil görmüş olan Weizmann adlı bir Yahudi kimyacı, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce İngiltere'ye giderek bir üniversitede profesör oldu. Bu zat İngiliz ileri gelenleriyle irtibat kurdu. Özellikle George hükümetinde Dışişleri Bakanlığı görevini yürütmekte olan Balfour üzerinde büyük etki yaptı. Mr.Balfour, İsrail'in kurulması için çaba sarfedenlerin başında bulunmaktadır. Demek ki İngiliz milleti bile Körfez Savaşı'nın sorumluları arasında sayılmaktadır. Çünkü İsrail kendi zatında tamamen yasa dışıdır. Bu memleketin kurulması asla meşru değildir. Bir ülkeye giderek yabancı bir milleti zorla o ülkede hakim durumuna getirmek; daha sonra önceden ilan edilen kararları çiğneyerek, yerli halka haksızlık üzerine haksızlık yapmak asla meşru sayılamaz. İngiliz milleti İsrail'in kurulması uğruna en büyük rolü oynadığı için, bu sorumluluğu ilelebet taşıyacaktır. Şunu da söylemem gerekir ki; başlangıçta bütün İngiliz milleti bu eyleme ortak değildi. Ayrıca 1917-1920 yıllarında İngiltere'de İsrail uğruna harcanan çabalar konusunda Müslümanların da büyük bir ihmalkarlık yaptığı bilinen bir gerçektir. Yahudiler ileri gelen kişiler üzerinde etki yapar ve her tarafta entikalar çevirirken, Müslümanlar bundan tamamen .gafildiler. Balfour'dan sonra İngiltere Dışişleri Bakanı olan Lord Curzon, kuvvetli birşekilde Müslümanları desteklemiştir. O, çok şaşırtıcı gerçeklerin açığa çıkmasına sebep olmuştur. Onun ifadesine göre, Yahudiler gece gündüz entrikalar çevirirken, Araplar sanki anahtar deliğinden bakarcasına bakmakta ve hiç kımıldamamaktaydılar. Kısacası bütün İngiliz milletinin bundan sorumlu olduğunu söylemek doğru değildir. Lord Curzon, İsrail'in kuruluş gayesini iyi biliyordu. O, bu konuda şöyle der: "Bana baskı yapıldı ve İsrail'in Filistin toprağıyla tarihi bir bağı olduğunu kabul etmem istendi. Ancak ben bunun büyük bir entrika olduğunu biliyordum. Bu çok büyük bir entrika idi ve bunun sonuçları kalıcı olacaktı. Eğer ben bir defa bunu kabul edersem, daha sonra Yahudilere engel olmak ve onları kontrol altında bulundurmak üzere elimizde hiçbir neden olmayacaktı." (The Origins And Evolution Of The Palestine Problem; 1917-1989; Pub.By U.N.O.; S.21-28)

Lord Curzon bu konu hakkında, sonuna kadar direnmiştir ve aleyhinde elinden gelen çabayı sarfetmiştir. Ancak L.George'in bakanları arasında, Yahudiler sinsice çalışmalar yapmakta ve hükümet böylece yavaş

yavaş Yahudilerin etkisi altına girmekteydi. Sonunda Yahudilerin, Filistin toprağıyla tarihi bir ilişkisi olduğu, dolayısıyla orada barındırılması gerektiği Büyük Millet Meclisine kabul ettirildi. Bu yasa için çok kurnazca bir lisan kullanıldı. Yahudilerin bütün amaçlarını tamamlayan kurnazca bir dil ile bu yasa çıkarıldı. Ben şu anda onu okuyamam. Ancak siz okursanız hayretler içinde kalırsınız.

Daha sonra bu karar Lordlar Kamarasına sunulduğu zaman, onlar tam adaletle kararı reddettiler. Bu kadarla kalmayıp, bunun büyük bir haksızlık olduğunu ve İngiliz milletinin bu haksızlıktan uzak durulması gerektiğini ve bunun kötü sonuçlarının uzun zaman devam edeceğini, hatta belki de hiçbir zaman sona erdirilemeyeceğini bildirdiler. Daha sonra tekrar Avam Kamarasına yasa teklifi yapıldı ve onların onayı ile bu yasa kabul edildi. Avam Kamarası üyelerinden birisi Lord Sydenham idi. O, Balfour'un sözlerini cevaplarken şöyle dedi. "Her tarafını Arapların kapladığı bir çevrede, Arap topraklarının göbeğinde yabancı bir millet olan Siyonist Yahudileri zorla barındırmakla, Orta Doğu'da tedavisi imkansız bir çıbanbaşı yaratmış olduk. Hiç kimse bu çıbanbaşının nereye kadar gideceğini bilemez." (The Origins Anda Evolution Of The Palestine Problem; U.N.O.; New York; 1990; 5.29)

Kısacası İngiliz milleti arasında, adaletten yana olan insanlar eskiden varolduğu gibi bugün de mevcuttur. Bugün bile onlardan ileri gelen bazı mütefekkirler, büyük bir cesaretle adalete dayanan düşüncelerini dile getirmektedirler. Ancak daha önce de belirttiğim gibi Yahudi entrikaları çok derindir ve İngilizler genellikle bu oyunlara gelmişlerdir. Bugün Amerika tamamen İsrail'den yanadır. Ancak o günlerde, Amerika'da bile insaf ve adalet vardı. Amerika eski başkanı W.Wilson 1918'de bazı usuller ileri sürmüştü. Bunlardan birisi şöyleydi: Eğer bir bölge için karar verilmek isteniyorsa, o bölgenin çoğunluğu karar verme hakkına sahiptir. Eğer onlar istemiyorlarsa, başka hiçbir kimse onların istemediği bir kararı zorla onlara kabul ettiremez. Amerika bu usule daima bağlı kalacağını da açıklamıştı. 1919'da bir komisyon kuruldu. Onlar adalete dayalı bir rapor sundular. Bu rapora göre, kan dökmeden ve büyük bir kuvvet kullanmadan İsrail'in kurulması imkansızdı. Ayrıca iki bin sene önce orada bulunduklarını ileri sürerek onları oraya yerleştirmek meşru sayılmazdı. Raporda şöyle dendi: "Eğer bu delil kabul edilirse dünyadan mantık ve adalet yok olur. Bu delil nazarı dikkate alınmayacak kadar düşüktür."

İşte o günler nerede ve bugünler nerede! Bugün koca Amerika hükümeti, Yahudilerin elinde bir oyuncak haline gelmiştir. Adalet, mantık, ahlak kuralları hiçbir şey baki kalmamıştır. Müslümanlar'ın da yahudilere mukabil çaba serfetmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki Hz.Mehdi (a.s.)'yi inkar ettikten sonra, onları bir el altında birleştirerek problemlerini çözebilen ve ilerlemelerini sağlayabilen bir lider gözükmemektedir.

Bu savaşın amacı ve gayesi nedir? Bu konuda Socialis Standard adlı gazete, Kasım 1990 sayısında şöyle bir yorum yapmıştır: "Birkaç gün sonra Irak'la savaşa başlayacağız. Bunun amacı Kuveyt'i kurtarmak

değildir. Eğer bu savaşın gayesi Kuveyt'i kurtarmak, yahut Suudi Arabistan'ı savunmak olsaydı bunda bir mahzur yoktu. Aslında Batı'yı ilgilendiren, Körfez'in akaryakıtıdır. Bu akaryakıtta, Batı'nın şahsi çıkarları yatmakta ve Devlet Başkanı Saddam bu çıkarlara büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Batı'nın refahı bu akaryakıtın normal fiyata satılmasına bağlıdır."

Aslında burada bile savaşın ana gayesine değinilmemiştir. Bu savaşın esas amacı İsrail'i, Irak tehlikesinden korumak ve ilerde Müslüman bir ülkenin İsrail'e oluşturabileceği bir tehlikeyi ortadan ilelebet yok etmektir. Bunun da petrol ile yakın bir alakası bulunmaktadır. İsrail'in kurulmasının temel amaçlarından biri, Müslüman ülkelerin göbeğinde, gerektiğinde onları cezalandırabilen ve isyan ettikleri takdirde onları yola getirebilen bir gözlemci bulundurmak idi.

Şu ana kadar bu savaş uğruna 89.5 milyar dolar sarf edilmiştir. Her gün bir milyar dolar harcanmaktadır. Savaş başlamadan önce Amerika dokuz milyar dolar harcamış bulunuyordu. İngilizler ise savaştan önce iki milyar dolar harcamışlardı. İngilizlerin günlük harcamaları ise bilinmemekte ve dolayısıyla bu rakam toplam bilinen harcamaların dışında bulunmaktadır. Bundan başka diğer ülkeleri satın almak üzere yapılan harcamalar ayrıdır. Mesela Mısır'ın 2I milyar olan borcu affedilmiştir. Bundan Mısır'ın İslam çıkarlarını satmakla ne kadar karlı çıktığını tahmin edebilirsiniz. İsrail'e atılan orta menzilli Scud füzeleri birkaç kişiyi yaralamıştı. İsrail buna hemen karşılık vermediği için ona on üç milyar dolar bahşiş verilmiştir. Bundan başka milyarlarca dolarlık silah hediye edilmiştir. İngiltere'den çıkmakta olan "Al-Arab" gazetesine göre Suudi Arabistan, Rusya'ya üç milyar dolar vermiştir. Bir milyar dolar da Rusya'ya Kuveyt tarafından verilmiştir. Türkiye ve Suriye'ye de aynı şekilde paralar verilmiştir. Ayrıca savaş sonrası için birçok vaatlerde bulunulmuştur.

Gözlemcilerin bildirdiğine göre Kuveyt ve Irak savaş neticesinde büyük zarar görmüştür. Kuveyt'i yeniden inşa ve tamir etmek üzere elli milyar dolar gereklidir. Bu bir hafta önceki tahmindir. Irak için bunun on misli, yani beş yüz milyar dolar gerekli olacaktır. Savaş harcamaları ve rüşvet paraları dışında olan bu paralar oldukça kabarıktır.

Savaş sonucunda can kaybı ve insanoğlunun uğradığı zararlar bütün bunlardan ayrıdır. Üçüncü dünya ülkelerinin uğradığı zarar şimdilik üç yüz milyar dolar olarak tahmin edilmektedir. Gözlemcilerin bildirdiğine göre bu zarar daha da artacaktır.

Hava ve deniz kirliliği hepsinden ayrıdır. Amerikalı bir general övünerek petrol kuyularına isabetli bir şekilde saldırdıklarını ve petrolün denize akmaya başladığını itiraf etti. Bunun hemen akabinde Irak'a suçlamalar yapıldı ve kuşlara bile zarar verildiği ileri sürüldü. Bazı kuşların petrole bulanmış olduğu sık sık gösterilerek, Saddam Hüseyin'in kuşları öldürecek kadar hain olduğu propagandası yapılarak, Iraklıların küçük kuşlara bile zulmettiği ileri sürüldü. Bunların insanlara yardım ettiği

bir safsatadır. Hz.Resulüllah(s.a.v.) "Deccal" kelimesiyle bugünün durumunu ve Hıristiyan ile Yahudi milletinin içyüzünü detaylı olarak anlatmıştır.

Afrika yıllardır aç ve yoksuldur. Yüz binlerce kadın, erkek, yaşlı, çocuk açlıktan kıvranarak ölmüşlerdi. Batılıların onlara yardım eli uzattığı vaki değildir. Savaş harcamaları ise hemen hemen bin milyar dolara ulaşmıştır. Buna mukabil bugün yirmi beş milyon Afrikalı açlıktan ölmek üzeredir. Bu da Birleşmiş Milletlerin tahminidir. Eğer bir Afrikalının günlük yiyecekleri için iki dolar yeterli sayılırsa, yıllık beslenmeleri aşağı yukarı bir buçuk milyara eşit olur. Yirmi beş milyon aç ve susuz; ölüm tehlikesi karşısında bulunan Afrikalıya bir buçuk milyar dolar vermeyen bu Batılılar, bu savaşta Irak'ı yok etmek üzere dağlar kadar para harcamaktadırlar. Yirmi beş milyon insanın çaresizlik içinde, aç kalarak ölmesine aldırış etmeyen bu caniler nezdinde bir kaç martının büyük bir değeri vardır ve onların ölümüne tahammül edememektedirler! Bu baştan başa bir aldatmaca ve polemiktir. Eğer onların kalbinde insanın zerre kadar bir değeri olsaydı, açlıktan kıvranan Afrikalıları ve diğer yoksul milletleri düşünürlerdi. Onların ekonomik dengesizliklerini yok etmek üzere çaba sarf ederlerdi. Yirmi beş milyon insan, bir buçuk milyar dolarla tam bir yıl karnını doyurabilir. Bir milyar dolarla tam dokuz ay idare edebilirler. İşte yirmi beş milyon aç ve yoksul insana vermedikleri bir milyar doları, bunlar bir günlük masraf olarak savaş uğruna harcamaktadırlar.

Bunun üzerine ilginç bir olay aklıma geldi. Bir defa Churchill, Lloyd George'un yanında Edward Grey'i methetmiş ve, "Eğer bir Nazi Alman ona büyük bir mükafat vadederek imzasını almak isterse o, asla imza atmayacak ve böylece İngiltere'ye olan sevgisini ispat edecektir" demiş. Bunun üzerine Lloyd George, "Eğer Naziler ondan imza atmasını ister ve aksi takdirde onun yetiştirdiği sincapları öldüreceğini ileri sürerlerse o, hemen imza atacaktır" demiş.
(Bkz.Great Contemporaries; Winston Churchill; 5.240)

Demek ki dengeler bozulmuştur. Köpekler uğruna insanların küçük düşürülmesi reva görülmektedir. Ancak insanlar uğruna Batı kuvvetleri kendi çıkarlarından vazgeçmemektedir. Kısacası bunlar işledikleri suçtan tam olarak sorumludurlar ve bugün değilse bile yarın kesinlikle onlardan hesap sorulacaktır.

Bu savaşın bazı zararları olduğu gibi bir takım yararları da bulunmaktadır. Irak'ın yararı ise büyük bir kuvvetin kibirini kırmasıdır. Bazı gözlemcilerin bildirdiğine göre Amerika ve Bush, Vietnam kompleksi içinde bulunmaktadırlar. Vietnam'da da buna benzer bir olay yaşanmıştır. Amerikalılar Vietnam'da, daha önce Irak'tan başka hiçbir yerde yapılmayan bombardımanı yaptılar. Birçok köy yerle bir edildi. Yüz binlerce can telef oldu. Ülke ekonomisi tamamen tahrip edildi. Bu koca ülkeye benzeri insanoğlu tarihinde görülmeyen tek yanlı zulüm yapıldı. Buna rağmen o ülke vatandaşları savaşıp ölmeyi göze aldılar. Ancak Amerika'ya boyun

eğmediler. Bunun neticesinde Amerikalıların kibiri kırıldı ve amaçlarına ulaşmadan Vietnam'ı terk edip geri dönmeye mecbur oldular.

Bazen Vietnam olayları zikredildiği zaman, bazı kimseler, Amerika kamuoyunun insan sevgisi uğruna kendi hükümetlerine baskı yaptığını ve Vietnam'dan Amerika ordusunu geri çekmek üzere hükümeti zorladığını düşünürler. Vietnam'da o kadar can telef ettiniz; artık tekrar aynı hatayı yapmayasınız diye kendi hükümetlerini uyardığını zannederler. Haşa, durum böyle değildir. On milyon insan öldürülürse, Amerika kamuoyu, bir kaç kuğunun ölümüne duyduğu acı kadar bile acı duymayacaktır. Ancak Vietnem'da Amerikalıların ölümü ve ülke kibirinin yok edilmesi, işte Amerika kamuoyunun hazmedemediği konular bunlardır.

Kısacası Irak aleyhinde başlatılan savaşın temelinde bu psikoloji yatmaktadır. Amerika, Vietnam'da yok olan kibrinin acısını Irak'tan çıkarmak istemekte ve Irak'ı yokederek teselli bulmaya çalışmaktadır. Allah (c.c.)'ın lütfuyle bugün bir ay geçmesine rağmen Amerika, Irak'ın azmini yok edememiştir. Saddam'ın bütün sözleri doğru çıkmış, fakat Amerika'nın kötü niyeti hala gerçekleşememiştir. Amerika Başkanı Bush, Irak aleyhinde başlatılan bu savaşın Vietnam savaşına benzemeyeceğini; bu savaşın yıllarca ve aylarca devam edemeyeceğini; aksine bir kaç gün içinde bitirileceğini söylemişti. Şimdi ise bu savaşın günlerce değil, haftalarca ve aylarca devam edebileceğini söylemektedir. Demek ki kendi sözünü yanıtlamıştır. Aslında eğer bütün Irak yok olsa bile Amerika kamuoyu ondan asla etkilenmez. Fakat Amerika'ya bin ceset gönderilirse ülke kamuoyu hemen savaş aleyhtarı olur. Zaten bunların barış çabaları bundan dolayıdır. Saddam'ın benimsediği politika şimdiye kadar başarılı olmuştur ve üstün bir politikadır.

Yüce Rabbimizden, sahte tanrıları kullarına musallat etmemesini niyaz etmeliyiz. Dünyada en büyük acı Yüce Rabbimizin tek oluşunun tehlikeye girmesidir. Eğer sahte tanrılar insanlara hakim olmaya devam ederse, Yüce Rabbimizin tevhidine inanıp yalnız O'na ibadet eden insanlar ne olacaklar? Onların bu dünyada şerefle yaşayabilmesi muhal olur. O yüzden en büyük tehlike bugün; tevhid, Kabe ve onun yüceliği, Muhammed-i Mustafa(s.a.v.)'nın Rabbinin Yüceliğine gölge düşmesidir. Aslında hiçbir tehlike Yüce Rabbimizin Tevhidini yok edemez. Ancak Yüce Peygamberimiz, Allah'ın Habibi (s.a.v.) Bedir muharebesinde Yüce Rabbine niyaz ederek, Ya Rabbi! Eğer Seni sevmekte olan benim ashabımı yok edersen, daha sonra dünyada hiçbir kimse sana ibadet etmeyecektir demişti. Aynı şekilde biz de Yüce Rabbimize aynen yalvarmaktayız. Bugün Tevhidin yüceliği söz konusudur. Ahmedi Müslümanlar bütün dünyada yek vücut olarak, dün olduğu gibi, bugün de Tevhid uğruna her türlü fedakarlığa hazırdır. İlerde, gelecekte de daima Tevhidi korumak için her fedakarlığa hazır bulunacaklardır. Hatırlanacağı gibi Hz.Halife-tül Mehdi III, gelecek yüzyılın Tevhidin yüceliğini yerleştirme ve yürürlüğe koyma yüzyılı olacağını söylemişti. Bu tamamen doğrudur. Bugünkü tehlikeler bizi terbiye edip hazırlamak üzere doğmuştur. Bunlar, bizim ne

gibi büyük ve yüce sorumluluklar karşısında bulunduğumuzu bize göstermek gayesiyle doğmuştur.

Bu savaşın gayeleri ve psikolojik etkenlerinin tarih ile de yakın bir ilişkisi bulunmaktadır. Körfez savaşı ve İsrail'in kuruluşunun Haçlı seferleriyle de derin bir bağı bulunmaktadır. Haçlı seferleri 1095'de başlamıştır. Sultan Salahaddin 1190-1191'lerde Filistini ele geçirdi. Daha sonra iki yüz sene üst üste bu savaşlar yapıldı. Müslümanlar bu savaşlarda hiçbir zaman savaşı başlatan taraf olmadılar. Avrupalılar ise tam sekiz defa hep birlikte Müslüman Araplara saldırdılar. Bu savaşlarda bazen Avrupalıların durumu iyi idi. Fakat bazen onlar yenilgiye uğradılar. En sonunda Müslümanlar galip çıkıp Filistin'i kurtarmayı başardılar. Avrupanın büyük kuvvetleri sık sık saldırdılar. Richard ve diğer birçok kral bu savaşlara katıldı. Almanya, Fransa, Belçika, ve diğer birçok Avrupa ülkesi defalarca saldırdı, ancak başarılı olamadılar. Batı bunun acısını hala içinde hissetmektedir.

Ayrıca Osmanlı İmparatorluğu, Avrupanın büyük bir kısmına hakimiyet kurdu ve uzun müddet Avrupa toprakları Müslüman Türklerin idaresi altında kaldı. Özellikle Kanuni Sultan Süleyman zamanında Avrupa kuvvetleri birçok defa yenilgiye uğradı. Avrupa kralları, Kanuninin ismi zikredildiği zaman korkudan tir tir titrerlerdi. İşte bu arka planda Batı daima İslam aleminin bir tehlike olduğunu düşünmekte ve ilerde İslam aleminin, Batının çıkarlarına bir tehlike oluşturabileceği ihtimalini yoketmek üzere daima çalışmalar yapmaktadırlar.

Bunun dışında bir başka plan daha vardı. O da hem ilginç hem de derin ve acıdır. Bilindiği gibi Theodor Herzel adlı Yahudi, Avrupada binlerce seneden beri zulümler yapıldığını ileri sürerek, İsrail devletinin kuruluş planını ortaya atmıştı. Tam o sırada Fransa'da bir Yahudi, mahkemeye verilmiş, fakat daha sonra suçsuz olduğu ortaya çıkmıştı.
Theodor Herzel, ona yardım etmek gayesiyle Avusturya'dan Fransa'ya gitmiş ve daha sonra İsrail düşüncesini ileri sürmüştü. O zaman hiçbir kimse bu isteğin mantıklı olup olmadığı konusu üzerinde durmamıştı. Yahudilere Avrupa'da haksızlıklar yapılsın ve onun acısı Filistin'deki Müslümanlardan çıkarılsın; bunu hiçbir mantık kabul etmez. Kaldı ki Avrupa'da Yahudilere gerçekten çok zulmedilmiştir. Dünyada Yahudiler dışında bin seneden fazla bir zaman zulüm ve işkenceye maruz bırakılmış olan başka bir kavime rastlamak mümkün değildir. .

Haçlı seferleri, Fransa'nın Bouillon adlı yerine mensup bir Lord tarafından 1095'de başlatılmıştı. Haçlı seferlerine çıkmadan önce Godfrey adlı bu Lord, hayırlı bir niyetle bu seferlere çıkmak istediğini düşünmüş ve Hz.İsa (a.s.)'nın intikamını almak gayesiyle Yahudileri öldürmek istemiş, böylece silahsız Yahudilerin katliamı gerçekleştirilerek sanki Yüce Allah (c.c.)'a sadaka sunulmuş! Daha sonra, Müslümanların da musibet anında yahut büyük işlere girişmeden önce sadaka verdikleri gibi, Haçlı seferlerine çıkılırken Yahudiler her defasında sadaka niyetiyle öldürüldüler. Bu adet tam iki yüz sene devam etti.

Ayrıca başlarına bir bela geldiğinde de sadaka olarak Yahudileri katlettileri. 1347 - 1352 yılları arasında," Kara Ölüm" olarak adlandırılan bir veba Çin'den Avrupa ülkelerine ulaşmıştı. O vebanın Yahudiler'den dolayı ortaya çıktığı ileri sürüldü ve birçok yalanlar uydurularak Yahudilere maledildi. Eğer Yahudiler öldürülürse Yüce Rabb"in Avrupa'lılardan memnun olacağı ve onları affedeceği ileri sürüldü. Bunun üzerine sayısız Yahudi öldürüldü veya eviyle birlikte ateşe verildi. Yahudiler tam altmış büyük şehir ve yüzkırk küçük kasaba veya köyden tamamen yok edildiler.

Daha sonra Yahudiler, Almanya'daNazi Almanları tarafından zulüm ve haksızlıklara maruz kaldılar. On sene içinde, Yahudi kaynaklarının bildirdiğine göre altı milyon insan zehirli gaz odalarında öldürüldü.

Yahudiler bu zulümlerden kaçarak Osmanlı İmparatorluğuna, özellikle Filistin'e sığındılar. Tarih kaynaklarının da bildirdiğine göre Müslümanlar, galip geldikleri zaman bile Yahudilere asla zulmetmediler. İlk olarak Hz.Ömer (r.a.)'in halifeliğinde, ikinci defa da Sultan Selahaddin zamanında, Filistin Müslümanlar tarafından ele geçirildi. Her iki sefer de, Yahudiler'in canları ve malları Müslümanlar tarafından tam olarak himaye edildi ve hiçbir Yahudi veya Hıristiyan'a bir zarar verilmedi. Bunun dışında Filistin'in, Müslüman olmayanlar tarafından ele geçirildiği, fakat katliam yapılmadığı vaki değildir. Mesela Arslan Yürekli Richard adlı İngiliz kralı bir seferinde Filistin'in bazı kısımlarını ele geçirmeyi başardı ve ister Yahudi olsun isterse Müslüman, hepsini kılıçtan geçirdi. Kadın, erkek, yaşlı, çocuk demeden hepsi yok edildi.

İşte bu milletin adalet ve insani değerlerinin tarihi böyledir. Zaten bunu gören Herzel, barış içinde olmadığını hissetmiştir. Şimdi, eğer Yahudiler barış içinde değilseler, Avrupa'dan toplu olarak kaçmaları lazımdı. Bu nasıl bir kaçıştır ki Avrupa hala Yahudilerin elindedir. Hatta eskisinden daha kuvvetli bir şekilde Yahudilerin elindedir. Bununla birlikte Yahudiler, İslam aleminin göbeğinde yuva kurmuşlardır. Yahudilere Avrupa'da haksızlık yapılsın, fakat onun acısı Müslümanlardan çıkarılsın. Bu nasıl bir mantıktır. Bundan daha büyük bir haksızlık düşünülemez.

Hıristiyan milletler için bile, Yahudileri Filistin'e yerleştirme kararının altında psikolojik nedenler bulunmaktadır. Yahudilere niçin sık sık zulmedilmiştir? Bu da üzerinde düşünmeye değer konulardan biridir. Bence, göze göz ve dişe diş, bir Yahudi inancı olduğuna göre her zulüm ve haksızlıktan sonra, Yahudilerin de bütün zayıf milletler gibi, gizli bir şekilde intikam aldıkları muhtemeldir. Aksi takdirde Yahudilerin iki bin sene kendi tarihlerini unutmuş oldukları ve huylarını değiştirdikleri asla düşünülemez. Yahudilerin kendilerine yapılan zulümlerin intikamını nasıl aldıklarını ve onun geçmişini bilemeyiz. Ancak Yahudilere bazı suçlamalar yapıldığını ve daha sonra bazı haksızlıklara uğradıklarını iyi biliriz. Yahudilere yapılan zulümleri ve onların huylarını Batı çok iyi bilir. Shakespear'in "Sherlock" adlı karakteri Yahudilerin intikam alma planlarının edebi bir sembolüdür. Batı başlangıçta değilse de, yavaş yavaş

Yahudi tehlikesini başlarından atarak İslam alemine musallat etme düşüncesine kapılmış olabilir. Batı böylece iki düşmandan kurtulmuş ve iki yarar sağlamış olacaktı; Yahudileri Müslümanlar aleyhinde kullanmak ve böylece onların hilelerinden kurtulma düşüncesi çok ince bir entrikadır. Ancak daha sonra belirteceğim gibi bu bir hatadır. Batı böylece aldanmaktadır. Yahudiler topluca Batının elinden çıkmış oldukları zaman, Batı alemi hatasını pişmanlıkla anlayacaktır.

İlerde ben hem Batı alemine, hem de Yahudilere bazı nasihatlerde bulunacağım. Batı, içine saplandığı bu pislikten nasıl kurtulabilir? Ayrıca eğer gerçekten dünyada bir barış düzeni kurmak istiyorlarsa ne yapmalıdırlar ve ne gibi değişiklikleri gerçekleştirmelidirler? Yahudiler kendi huylarını değiştirmezlerse, Kur'an-ı Kerim, onların ne gibi sonuca varacaklarını bildirmiştir. Yahudilerin bu kötü sondan kurtulmaları için ne yapmaları gerekir? Bütün bu soruları daha ilerde cevaplamaya çalışacağım.

Son olarak da genelde dünya milletlerine yol göstermeye çalışacağım. Eğer sahte tanrılardan kurtulmak istiyorlarsa, mantığa dayanan barışçı bir çaba için hazır olmalıdırlar. İngiliz'lerden yahut Amerikalılardan nefret ediniz demek cahilane ve hissi sözlerdir. Dünyada nefret asla başarılı olamaz. Aksine yüce değerler, yani Hz.Muhammed-i Mustafa (s.a.v.)'nın karakteri başarılı olur. Allah (c.c.)'ın Habibi(s.a.v.)'nin karakteri çok yücedir. Eğer Müslümanlar o yüce karakteri benimseyip ona tabi olurlarsa bütün dünya insanlarına en yüce örneği sunmuş olurlar. Bu yüce ahlak yenilmek için değil, galibiyet için gerçekleşmiştir. Dünyanın hiçbir kuvveti Hz.Muhammed (s.a.v.)'in yüce ahlakına galip gelemez.

O bakımdan Müslümanların o yüce ahlaka ve o üstün örneğe dönmeleri gerekir. Bunu gerçekleştirdikleri takdirde bütün dünya problemleri halledilebilir. Böylece bu dünyada Yüce Rabbimizin bize bahşeylediği Cennet diyebileceğimiz gerçek ve yeni bir inkılap gerçekleşebilir. Yoksa dünya insanları hep böyle savaşıp duracaklar ve bu dünya hep belalara ve fesatlara maruz kalacaktır.

Hutbe no.14 22.02.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan.sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, söze şöyle başladılar:

Geçen hutbemde, Körfez savaşıyla ilgili olarak dünya ülkelerine bazı nasihatlar edeceğimi söylemiştim. İlk olarak Amerika'dan başlayacağım. Amerika'ya ilk nasihatim şudur: Kendinize dışarıdan bir gözle bakınız. Başkan Bush, bir özbeğeni çerçevesi içine sarılmış olup, dış dünyanın onun emirlerine hangi açından baktığını düşünme zahmetine katlanmamaktadır. Amerika başkanı Bush, bir avcının ava çıktığı zaman av köpeklerini de beraberinde götürdüğü gibi, İngiltere ve ona benzer birçok diğer ülkeleri de yanına aldığını düşünmektedir. Şimdiye kadar Kuveyt adına Irak'a ve İslam alemine yaptıkları muamele böyledir. Ancak başka bir görüş açısı daha vardır. İsrail, hem Amerika'yı hem de diğer bütün dünya ülkelerini av köpekleri gibi kullandığını ileri sürebilir. İsrail'in bu iddiası da zaten gerçeğe daha yakındır.

Kısacası, görüş açısının değişmesiyle manzara, değişik görünebilir. Şu anda biri Amerika'nın diğeri de İsrail'in olmak üzere iki ayrı görüş açısı bulunmaktadır Ben bunu örneklerle izah edeceğim. Amerika ve yandaşları, İsrail'in kendi petrol ve diğer çıkarlarının koruyucusu olduğunu zannederler. O yüzden bütün dünyayı gücendirmek pahasına da olsa İsrail'in dostluğunu yeğlerler. Buna karşılık İsrail de, bütün Asya kamuoyu kendi aleyhine dönse bile, Batılı bir ülkenin ve özellikle Amerika ve İngiltere'nin dostluğuna daha fazla değer verir. Demek ki Amerika ve Batılı yandaşları İsrail'e muhtaçtır. Keza İsrail de Amerika ve Batıya muhtaçtır. Bu oyun nereye kadar devam edecektir? Bu konuda ilerde bazı gerçekleri dile getireceğim.

Petrol çıkarlarına gelince, gerçek şudur ki bunlar İsral'in mizacını ve huyunu tam olarak anlamış değillerdir. Petrol kendisine bu kadar yakınken eninde sonunda petrol kuyularına saldırmamak İsrail'in huyuna aykırıdır. Otu keçinin veya sütü kedinin savunmasına bırakmak son derece aptallık olur. Kısacası İsrail'in muhafazasına bırakılan çıkarlar için en büyük tehlikeyi yine İsrail oluşturmaktadır. Eğer dünya şimdi buna önem vermezse daha sonra iş işten geçmiş olur. Ben bu konuyu daha ilerde detaylı olarak ele alacağım.

İsrail, Batılı yandaşlarına ve Amerika'ya, bölgede barışı sağlamak amacıyla Nasır'ların ve Saddam'ların kellelerinin uçurulması gerektiğini anlatmaktadır. Ona göre o bölgede Nasır'lar ve Saddam'lar ortaya çıktıkça asla barış sağlanamaz. Demek ki Arapların yaşama ve hürriyet ruhu yok edilsin. Keza Filistin düşüncesi de unutulsun. Ne yazık ki Batı zaten bunu kabul etmiş durumdadır. Batı Nasır'ların yahut Saddam'ların o haksızlıkları yaratmadığını; aksine o haksızlıkların Nasır'ları ve Saddam'ları ortaya

çıkardığını anlayamamaktadır. Nasır'ı yok etmek üzere Mısır'a yaptıkları haksızlıklar neticesinde Saddam ortaya çıkmıştır. Nefretten daima nefret doğar. Siz Araplara haksızlık yaptıkça birbiri ardına Nasır'lar ve Saddam'lar doğmaya devam edecektir. Bu acı bir kaderdir. Siz bunu asla değiştiremezsiniz. Irak'a şu ana kadar yaptığınız bombardımanlar o derece korkunçtur ki, geçen cihan savaşında yapılan bombardıman bile bunun yanında bir hiç kalır. Dünya savaşında altı senede iki yüz yetmiş bin ton bomba yağdırılmıştı. Buna mukabil Irak'a yalnız bir ayda yahut beş haftada yüz elli bin ton bomba yağdırılmıştır. Bundan Irak'a yapılan haksızlıkların ne kadar korkunç olduğunu anlayabilirsiniz. Bu haksızlıkları yapanlar insan yaradılışını anlayamamaktadırlar. Bu bombalar Saddam'ı öldürmemektedir. Aksine yüz binlerce Arap ve Müslüman gencin kalbine Saddam sevgisini aşılamaktadır. Bugünün genç nesilleri, bu haksızlıkları gördükçe yarın ne yapacaklarını daha şimdiden kestirmişlerdir. Kısacası bombalar yağdırarak ondan tatlı meyveler beklemek aptallıktır. Nefretlerden daima nefretler doğar.

Nefretin sebebi nedir? Hangi nefretler Nasır'ı ve Saddam'ı ortaya çıkarmıştır? Bunu araştırmadıkça ve bu nefretlerin sebeplerini yok etmedikçe bu bölge asla rahat yüzü göremez. Aslında İsrail devletinin kuruluşu kendi zatında bütün nefretlerin başlangıcıdır. Bütün nefretler, gördüğüm kadarıyla İsrail'den kaynaklanmaktadır. Gerçekler bunu ispat etmektedir. İsrail'in kuruluş gayesi, savaşları kapsamaktadır. Bu benim iddiam olmayıp, İsrail'in kurucularından olan David Ben Gurion adlı bir Yahudi liderin kendi iddiasıdır. James Cammeron adlı bir yazar "Making Of İsrail" adlı eserinin 55. sayfasında şöyle demiştir: "Ben Gurion için, devletin bir savaş aracı olmasından başka, hiçbir anlamı yoktur. O, bu konuda fikirlerini şöyle sergilemiştir: "Ben şimdi devletin savaştan başka hiçbir anlamı olduğunu düşünemiyorum. Bence artık İsrail'in bütün zekası yalnız ve yalnız savaş yapmaktır. Savaş dışında İsrail devletinin başka hiçbir anlamı ve gayesi olmamalıdır."

Bu yazıyı okuyunca meşhur İngiliz Şairi Coleridge'in Kubilay Han hakkında söylediği şu mısralar aklıma geldi:

" Bu kargaşalık arasında Kubilay, atalarının uzaktan gelen seslerini duydu. Savaşı haber veriyordu."

Kubilay savaş sesini duymuş olsun olmasın, ancak David Ben Gurion mutlaka Siyon dağından yükselen şu sesi duymuştur:"Ey İsrail! Bundan böyle senin kuruluşunun bir tek amacı vardır. O da ; savaşmak ve bütün dünyayı savaşa sürüklemektir. Bunun dışında senin kuruluşunun başka hiçbir gayesi yoktur. O bakımdan artık Amerika ve yandaşları aldanmasınlar. İsrail'i destekledikten sonra barışı beklemek abestir. Bütün dünyayı savaş cehennemine atmak İsrail'in tek amacıdır. Ben bu konuda daha sonra bazı gerçekleri dile getireceğim.

İsrail yandaşları şimdiye kadar Irak'ın bütün dünya için büyük bir tehlike olduğu propagandasını yaptılar ve Saddam'ı Hitler'e benzettiler. Oysa Batılı bir gazetecinin dediğine göre Hitler, Berlin'den kalktı ve Lenin

Grad kapılarına kadar vardı. Diğer yandan onun bombaları Londra'ya yağmaktaydı. Buna mukabil Saddam ise, elindeki Scud füzelerini bile kendisi yapmamıştır. Hatta onda azıcık bir değişiklik bile yapamamıştır. Buna mukabil İsrail generalleri bütün Arap ordularını toptan yok edebileceklerini iddia ederler. Hatta, David Gilmour isimli bir yazara göre: "İsrail Genelkurmay Başkanı, İsrail'in Sovyetler Birliği ordusunu bile yenilgiye uğratabileceğini iddia etmiştir."

(Dispossessed, The Ordeal Of The Plestinians; David Gilmmour; S.224)

Demek ki sözde bir Hitler'i yok etmek üzere, gerçek bir Hitler, Amerika ve yandaşları tarafindan beslenmektedir. Bu gerçeği anlamazlarsa ilerde İsrail'in bunlara karşı ne gibi planları olduğunu artık gelecek tarih gösterecektir.

Bu arka planda Müslümanlar, İsrail'in zulmüne rağmen yine de destek görmeye devam ettiğini görünce şaşkına dönerler ve bu durumu anlayamazlar. Batı dünyası hep, Müslümanların, özellikle Filistinlilerin terörist olduğunu; hatta İslamiyet'in terörizm aşıladığı propagandasını yaparlar. Oysa terörizmin gerçek kurucusu İsrail'dir. İsrail'in terörizmini, Der Yasin; Yafa; Kibye; Batı Beyrut; Sabra ve Şatilla kampları ve birçok Arap yerleri kanıtlamaktadır. Bütün bu yerlerde korkunç zulümler yapılmıştır. Kadın ,erkek, yaşlı, çocuk; güpe gündüz kılıçtan geçirilmiştir. Bazı yerlerde bir tek canlı bile bırakılmamıştır. Yüzlerce diyar, yerle bir edildi ve bir tek sağlam bina bırakılmadı. Yalnız 1977 senesinde iki yüz elli bin Filistinli evsiz bırakıldı. Ancak ne yazık ki Batı bütün bu gerçekleri görmemezlikten gelmektedir. İşte Araplar ve Müslümanlar bunu hayretle müşahede etmektedirler ve yapılan bunca zulüm ve haksızlıklara neden göz yumulduğunu anlayamamaktadırlar. Yaptığı bunca zulüm ve haksızlığa İsrail'in dikkatini çekerek ona dur diyen yoktur. İsrail'in haksızlıklarının birçok örneği vardır.

İsrail 1982'de Lübnan'a saldırmayı planlamıştı. "Operation Peace For Galilee" adlı bu planın detaylarını, David Glmuor'un "Dispossessed" adlı eserinde (S.220-225) okuyabilirsiniz. İsrail bu planın sebebinin, Lübnan'daki Filistinlilerin İsrail'e sık sık saldırmaları olduğunu ileri sürmektedir. Oysa adı geçen yazara göre 1981'de Filistinliler ile İsrail arasında bir barış anlaşması yapılmıştı, Filistinliler soz konusu anlaşmayı asla ihlal etmemişti ve hiçbir Filistinli, Lübnan'dan İsrail'e saldırmamıştı. Zaten, Lübnan hiçbir zaman Galil (yani İsrail) için bir tehlike oluşturmamıştır. Yazara göre bu saldırı planı 1982'den çok önce hazırlanmıştı. Demek ki bu saldırı için İsraillilerin ileri sürdükleri bahaneler hep uydurmadır. İsrail'in topları korkunç bir şekilde zavallı Filistinlilere saldırmaktaydı. Evler yıkılmakta, insanlar ölmekteydi. Ancak bu zulüm aleyhinde sesini çıkartan yoktu. Arap ülkeleri de İsrail'den korkarak hiç ses çıkarmamaktaydı. Bu saldırıda on dört bin insan öldü; yirmi binden fazla insan yaralandı ve sayısız insan evsiz kaldı.

Bir zamanlar Almanlar, İngiltere ve Belçika'ya V-2 füzeleri atmışlardı. Bu bombardıman o devrin en tehlikeli ve en korkunç olayı

olarak görülmüştü. İngiltere, televizyon vasıtasıyla sık sık bunun propagandasını yapmıştı. Korkunç bombardıman sırasında ancak yedi bin beş yüz insan ölmüştü. Oysa İsrail'in bombardımanı sonucunda ondört bin can telef olmuştur. Ancak hiçbir Batı ülkesi İsrail'in bu vahşetine ve terörüne aldırış bile etmemiş ve İsrail aleyhinde hiç seslerini çıkarmamışlardır.

Araplar, İsrail ile barış anlaşması yaparlarsa, bir tehlike kalmayacaktır. Bu apaçık bir yalandır. 1967'deki savaştan önce İsrail, Arap topraklarında gözü olmadığını ileri sürüyordu. İsrail'in Levi Eshkol adlı başbakanı şöyle diyordu: "İsrail, bir santim Arap toprağı bile ele geçirmeyi düşünmemektedir." (Dispossessed; David Gilmour; 5.225)

Oysa savaş sonunda İsrail'in işgal ettiği toprak birçok trilyar santimdir.

Batılı bir yazar bu durumu şöyle yorumlamıştı: Göze göz ve dişe diş, Yahudilerin dini talimatlarıdır. Bunu biliyordum ancak bir göze mukabil yirmi göz durumunu anlayamıyorum. Malesef bu yazar İsrail terörünü tam olarak analiz etmemiştir. İsrail bir göze mukabil, yirmi bin, hatta bazen iki yüz bin göz çıkarmıştır.1982'deki saldırıdan önce İsrail, Lübnan toprağında gözü olmadığını söylüyordu. Fakat bu saldırıda Lübnan'a girerek birçok zulüm yapmıştı. Lübnan'dan çıktığı zaman ise, Litani akarsuyunun güneyindeki bütün toprakları işgal ederek İsrail topraklarına katmıştı. Bu toprak bile trilyarlar santimdir. Demek ki, bir santimetre toprak bile işgal etmek niyetinde değiliz dedikleri zaman, trilyarlar santim toprağı işgal ederiz demek istiyorlarmış. Göze göz ve dişe diş talimatı Tevrat'ta zikredilmişti. Tevrat'tan bu yana altı trilyar ikiyüz yirmi dört milyar, yüz yirmi sekiz milyon saniye geçmiştir. Bu arada Yahudilerin yalan söylemek adeti de bu geçen zamanda kat kat artmıştır. İntikam alma alışkanlıkları ise bu geçen zamana orantılı olarak çok fazlalaşmıştır. Günün Kanada Büyükelçisi Mr.Theodore Arcand, İsrail'in Lübnan'a yaptığı bombardıman yanında 1944'de Berlin'e uygulanan bombardımanın adeta bir çay partisi sayılabileceğini ifade etmiştir.

Bazı düşünürler, bunun yalnız Filistinlilerin katliamı olmayıp, aslında Filistin düşüncesinin yokedilmesi uğruna sarfedilen çabalar olduğunu vurgulamışlardır. Nitekim Siyonizmin kurucusu ve Dünya Yahudiler Kongresi ile Dünya Siyonist Kurumu eski başkanı Dr.Nahum Goldman bu konuda fikrini şöyle dile getirmiştir: "Bütün planlarımızın temel gayesi, Filistin halkını tamamen yoketmektir."

(Dispossessed; David Gilmour; S.226)

Yahudiler, Filistin halkını ve özellikle liderlerini ellerinden geldiğince küçük düşürmeye çalışmışlardır. Filistinli yerine terörist, hayvan, pis herif gibi küçültücü kelimeler kullanılır. Filistin lideri Arafat'ı Hitler'e benzetirler ve Hitler'in sığınağında oturmakta olduğunu ileri sürerler. (A.G.E.; S.226-227)

Yahudiler bir zamanlar Filistinlilerin İsrail'i tanımadıklarını ve bütün Yahudileri denize dökeceklerini ifade ettiklerini; dolayısıyla Yahudilerin de Filistinlileri tanımadıklarını ileri sürüyorlardı. Filistin lideri Yaser Arafat, Birleşmiş Milletler toplantısında yaptığı konuşmada İsrail'i ve İsraillilerin bağımsızlığını tanıdıklarını ilan etti. İsrailliler buna şöyle karşılık verdiler:

"İsrail dışişleri temsilcisine göre, Filistin'lilerin yapabileceği tek faydalı iş, hemen kaybolmaktır. Filistin artık yok olmuştur. O yüzden onun bağımsızlığı uğruna bir hareket kurmak anlamsızdır." (A.G.E.; s.227)

Kısacası, Yahudiler tamamen zulüm ve haksızlıkla zavallı Filistinlilere sürekli olarak baskı yapmıştır. Onların bütün toprakları ellerinden alınmış; yurt dışına sürülmüş, evleri yıktırılmış ve çoğu öldürülmüştür. Dört yüz bin Filistinlinin hiçbir yurdu yoktur ve onların kendi yurtları iki buçuk milyon Yahudi tarafından işgal edilmiştir. Bu sayı gün geçtikçe çoğalmaktadır. Bununla birlikte bugün bile bir buçuk milyon Filistinli, İsrail'dedir. İsrail şimdilik işgal ettiği yerleri Yahudilerle doldurmaya çalışmaktadır. Önce Ürdün nehrinin Batı yakası Yahudilerle doldurulacak, daha sonra da başka topraklar işgal edilecektir. Bunlar önce yurtlarını genişletirler. Daha sonra Yahudileri, işgal ettikleri topraklarda barındırırlar. Ondan sonra yine yurtlarını genişletmeye çalışırlar. Bu arada yüzyıllardan beri o topraklarda bulunan; orada doğup orada büyüyen Filistinlilerin orada bulunmaları konusunda hiçbir haklarının olmadığını savunurlar. Peki Amerika bütün bu acı gerçekleri bildiği halde, Arap kanı içip, Arap eti yiyerek beslenen bu canavarı ne amaçla beslemektedir?

Birleşmiş Milletlerin aldığı bir karardan bugünlerde çok bahsedilmektedir. Amerika, Irak'ın bu karara uymadığı halde, Kuveyt'ten çıksa bile, kendisini mutlaka vuracağını ve Saddam gibi bir liderin bir daha çıkabilme imkanını tamamen yok edeceğini söylemektedir. Buna mukabil İsrail aleyhinde yirmi yedi defa böyle kararlar alındı. Ancak her seferinde bu kararlar Amerika tarafından veto edildi. İlginç olan şudur ki her seferinde bu kararlar bir tek Amerika tarafından veto edilmiştir. Bu arada eğer bu kararların lisanı yumuşaksa o zaman Amerika çekimser kalmıştır. Ancak eğer kararların lisanı sert ise, o durumda Amerika o kararların konseyden geçmesini engellemiştir. Birleşmiş Milletlerin aldığı 242 nolu karara göre, İsrail'in 1967'de ele geçirdiği toprakların Araplara geri verilmesi hükme bağlanmıştı. Amerika bir tek bu kararı engellememiştir. Sebebi de bu kararın lisanının değişik şekillerde yorumlanabilir olmasıdır.

Birleşmiş Milletlerin İsrail aleyhinde aldığı kararla, Irak aleyhinde aldığı karar arasında çok büyük fark vardır. Bir taraftan Irak'a müeyyidelerin uygulanması ve yiyecek ve hatta ilaçların bile Irak'a sokulmaması konusunda bir karar alınırken diğer taraftan bu kararın hemen arkasından Irak'a saldırma planları yapılıyordu. Gerçek şudur ki saldırma planları, müeyyidelerden çok daha evvel hazırlanmış ve tamamlanmıştı.

Irak'a uygulanan müeyyideler, saldırmadan önce Irak'ı açlıkla öldürmek amacını gütmekteydi. Hatta daha sonra bir çocuk maması üreten fabrikaya bile saldırı yapıldı. Şimdi bununla İsrail aleyhinde alınan kararlar arasında büyük farklar vardır. İsrail aleyhinde Birleşmiş Milletlerin kararları sanki şöyleydi: Ey İsrail! Senden işgal ettiğin toprakları hemen Araplara geri vermen istenmişti. Sen hala o toprakları Araplara geri vermedin. Biz buna çok kızmaktayız. Ey İsrail! Daha önce de kızgınlığımızı sana bildirmiş bulunuyoruz. Şimdi sana bir daha gücendiğimizi bildirmekteyiz. Ey İsrail! Biz sana çok kırıldık. Eğer vazgeçmezsen, kırıldığımızı sana ispat etmek üzere harekete geçmeye mecbur olacağız. Ey İsrail! Daha önce de seni uyardığımız gibi şimdi bir daha uyarmaktayız. Sana kırıldığımızı bilmiş ol! Buna mukabil İsrail'in takındığı tavır tam bir isyan mahiyetindedir. İsrail'e göre Birleşmiş Milletlerin aldığı kararların değeri, çöp sepetine atılan değersiz kağıt parçalarından daha fazla değildir.

Peki Birleşmiş Milletlerin faydası nedir? Her ülkenin ve özellikle Arap ve Müslüman ülkelerin bu konu üzerinde düşünmeleri gerekir. Bazı kuvvetli ülkeler Birleşmiş Milletleri ele geçirmişlerdir. Onlar istedikleri zaman, istedikleri şekilde haksızlık yaparlar. Bütün dünya ülkeleri o haksızlığı protesto bile edemezler. Eğer protesto edecek olsalar bile, protestoları hemen veto edilir. Kısacası bütün dünyanın kaderi bir kaç ülkenin elindedir. Araplar yahut Müslümanlar aleyhinde kararlar alındığı zaman çok zalimane ve sert kararlar alınır. Fakat onlar lehinde bir ses çıkartmak gerekirse, çıkarılan ses çok cılız olur. Eğer Birleşmiş Milletler bu ise bunun faydası nedir? daha ilerde fikrimi detaylı olarak sergileyeceğim.

Bundan bir tek netice çıkar. O da Batı aleminin İslamiyet'e şiddetli bir şekilde düşman olduğudur. Bu düşmanlığın arkasında, daha önce de belirttiğim gibi tarihi rekabetler bulunmaktadır. Bu düşmanlığın bir sebebi de, cahil mollaların İslamiyet hakkında dünya insanlarının, özellikle Batılıların kalbinde yarattığı korkudur. Bu cahil mollalar, İslamiyet'ten, dünyanın tiksindiği bir imaj yarattılar ve dünya insanları, Müslümanların iktidara gelmeleri halinde onlara zulmedeceklerinden korkmaktadırlar. Ben bu konuyu ilerde bir daha ele alacağım. Ancak şimdilik şu kadar söyleyebilirim ki, Batı eğer İsrail'i Müslümanlara saldırtarak Müslümanların savunmalarını yok edebileceğini, yahut kendilerinin İsrail"e yaptığı haksızlıkları unutturacağını ve o haksızlıkların intikamını Müslümanlardan alacağını zannediyorsa bu büyük bir aptallık olur. İsrail'in intikam alma hayalleri çok kuvvetli olup, minnettar olma duygusu gelip geçicidir.

Müslümanlar sekiz yüz yıl İspanya'da hüküm sürdüler. Bu uzun müddet esnasında Yahudilere zulüm yapıldığını ispat eden bir tek olay yoktur. Müslümanların kuvvetli zamanlarında, cahil mollaların kışkırtmaları sonucunda birbirlerine zulmettikleri vaki ise de, Yahudilere yahut Hıristiyanlara zulüm yaptıklarını gösteren bir tek olaya bile rastlamak

mümkün değildir. İslamiyet'in başlangıcında Beni Kaynüka, Beni Nazir ile Beni Küreyze adlı üç Yahudi kabilesi, durmadan Müslümanları aldattıkları için ortaklaşa tayin edilen bir hakim kararı neticesinde, Medine'den sürgün edildiler.

İsrail'in kurulması konusu 1947'de Birleşmiş Milletler'de ele alındı. Yahudiler hemen Müslümanları suçlayıp üç Yahudi kabileyi sürgün ettiklerini ileri sürdüler. Bu iddia ne kadar acayiptir! Üç Yahudi kabilenin kendi hataları neticesinde sürgün edildiği hatırda tutulmuş, ancak geçen on dört asır boyunca Müslümanların Yahudilere yaptığı iyilikler unutulmuştur.

1490'da Ferdinand ile Izabela'nın emirleri sonucunda Yahudi'lerin İspanya'dan sürgün edilmesine karar verildi. Ondan önce iki yüz sene Yahudi'lere durmadan zulmedildi. Yahudi'ler yine de İspanya'dan çıkmadılar. Yahudi'lerin büyük bir kısmı zorla Hıristiyanlaştırıldı. Daha sonra ellerindeki malları gaspetmek üzere tam içtenlikle Hıristiyan olmadıkları ileri sürüldü ve engizisyon mahkemelerine çıkarılmaları istendi. Papa ile arası açık olan Izabela, Papa'nın tayin ettiği engizisyon mahkemesinin İspanya'da iş yapmalarına izin vermedi. Daha sonra Yahudi'lerin çok zengin olduğu ve mallarının gaspedilerek Ferdinan'a teslim edileceği konusunda teminat verilince, engizisyon mahkemelerinin kurulmasına izin verildi. Böylece 1480'de Yahudi'lere, benzeri nadir bulunan zulümler yapılmaya başlandı. En sonunda 1492'de Yahudi'lerin sürgün edilmesi kesin olarak kararlaştırıldı.

Daha önce 1347-1352 arasında Avrupa'da özellikle Fransa'da Yahudilere çok korkunç zulümler yapılmıştı. Yahudiler bu işkencelerden kurtulmak amacıyla Filistin'in Müslüman hükümetine sığındılar. Daha sonraki devirlerde İspanya'dan sürgün edilen Yahudiler Osmanlı İmparatorluğunun himayesine geçtiler. Nazi devriminde Yahudiler yine Filistin'e sığınarak rahat nefes aldılar. Kısacası İslam tarihi boyunca Yahudilere iyilik yapılmıştır. Onlar bu sayede bilgilerini de geliştirebilmişlerdir. Malesef bugün onlar Avrupa'lıların zulümlerinin intikamını Müslüman'lardan almaktadırlar. Aslında bu Batı'nın ve Amerika'nın politikasıdır. Onlar kendi zulümlerinin intikamını Müslümanlardan çıkarmak üzere Yahudileri, Müslümanlar üzerine musallat etmeye çalışmaktadırlar. Ancak onlar Yahudilerin kendilerine yaptıkları zulümleri asla unutmayacaklarını hatırdan çıkarmaktadırlar. Bu onların huyuna aykırıdır. Batı'dan intikam almamaları mümkün değildir. Bugün Yahudiler, Müslümanların kanlarıyla beslenip güç kazanmaktadırlar. Onların generalleri Sovyetler Birliği ordusunu bile yenilgiye uğratabileceklerini iddia etmektedirler. Bundan da ne derece güç kazanmış oldukları anlaşılmaktadır. Teknik yeteneği bakımından, harp sanayiinin bazı dallarında onlar Amerika'yı bile geride bırakmışlardır. Atom bombası da dahil olmak üzere bir çok tehlikeli silahı üretebilirler. Amerika ve yandaşların, İsrail'in bütün bunlara Müslümanların korkusundan sahip olduklarını zannetmeleri büyük bir cahillik olur. Müslümanlardan korkmak bir yana, her ne zaman Müslümanlar İsrail'e

saldırdıysa, İsrail onları utanç verici bir yenilgiye uğratmıştır. Müslümanlardan korkuları nedir? Gerçek şudur ki onlar bütün dünyaya hakim olmayı tasarlamaktadırlar. Önce petrol kuyuları ele geçirilecektir. Ondan sonra kademeli olarak ikinci ve üçüncü adımlar atılacaktır.

O bakımdan Mekke ile Medine'nin, keza Tevhid'in (Allah'ın Birliği) tehlikede olduğunu söylememde bir mahzur yoktur. Onların niyetleri petrol kuyularını mutlaka ele geçirmektir. Bizim dualarımız kabul olup Allah'ın kaderi başka bir şey gösterirse ona bir şey diyemeyiz. Yoksa İsrail'in planı budur. Ondan sonra Yahudiler Batıdan mutlaka intikam alacaklardır ve intikamları da Batının hayal bile edemeyeceği kadar korkunç olacaktır. David Bin Gurion, dört bin yıllık sesi duyarak bir savaş başlatmıştır. Savaş dışında, İsrail'in kuruluşunun hiçbir amacı yoktur.

Daha önce Amerika'nın Vietnam'daki başarısızlığından dolayı, psikolojik bir baskı altında olduğunu ve geçmiş başarısızlığının acısını Irak'tan çıkarmaya çalışacağını söylemiştim. Gerçek şudur ki Vietnam'da Amerika'nin kibri yerle bir edilmiştir. Vietnam savaşı 4 Ağustos 1964 günü "Tropic Storm" adıyla başlamıştı. Daha önce komünist olan Kuzey Vietnam, komünist olmayan Güney Vietnam'da iktidarı değiştirmeye çalışmaktaydı. Amerika, Güney Vietnam'a yardım etmek için bahane aramaktaydı. Tesadüfen Maddox adlı bir gemi Kuzey Vietnam denizine girdi ve geçici bir savaştan sonra, Turner Joy adlı başka bir geminin de yardımıyla geri dönmeyi başardı. Daha sonra Amerika bir bahane uydurarak şiddetle Kuzey Vietnam'a saldırdı. Bir yıl içinde tam iki yüz bin asker Kuzey vietnam toprağına gönderildi. Bu sayı üç yıl içinde beş yüz kırk bine ulaştı. Sekiz buçuk yıl içeresinde iki milyon beşyüz bin ton bomba Kuzey Vietnam'a yağdırıldı. Geçen Cihan savaşında aşağı yukarı bu kadar bombanın bütün dünya ülkelerine atıldığını da hatırlatalım. Demek ki dünya savaşında Avrupa, Asya ile Afrika ülkelerine ne kadar bomba yağdıysa ona eşit miktarda Florida eyaletine eşit olan fakir, sanayisiz ve zayıf bir ülkeye atılmıştır. Bu savaşta ölenlerin sayısı iki milyon beş yüz bin idi. Güya İsrail'de yaşamakta olan ne kadar Yahudi varsa aynı sayıda Vietnam'lı öldürüldü. Onlar yine de boyun eğmediler ve Amerika'nın kibrini yok ettiler. En sonunda Amerika yenilgisini kabul etmeye mecbur oldu. İlginç olan şudur ki, Fransa'da barış görüşmeleri yapıldığı zaman, Vietnam'lılar bu görüşmelere katıldılar; fakat aynı zamanda savaşa da devam edeceklerini ilan ettiler. Demek ki bugün Irak'a verilen ders Vietnam'da öğrenilmişti. Amerika, Vietnam'da uğradığı yenilginin öcünü alarak kendi milletinin öz güvenini tekrar elde etmek niyetindedir. Ancak gerçek olan şudur ki bir defa kırılan beller bir daha düzelmez. Vietnam'a yapılan bombardımanın dört misli daha ağır bombardıman Irak'a yapılmaktadır. Bununla birlikte iki günde biteceğini söylediği savaş şimdi altıncı haftaya girmiştir. Ancak şu ana kadar Amerika ve yandaşları Irak'ı yenilgiye uğratamamışlardır. Aslında şimdi dünya değişmiştir. Şimdi insanlar uyanmıştır ve Allah'ın kaderi dünyanın durumunu değiştirmektedir. Şimdi hürriyet hareketleri başlamıştır. Artık batıl ilahların günleri sayılıdır. Malesef bunlar kaderlerini

görememektedirler. Zulüm üzerine zulüm yapmaktadırlar. Ancak dünya tarihinde nasıl bir yer edindiklerini düşünmemektedirler. Bugün bunlar Saddam'ı, Hitler'e benzetmektedirler. Eğer Saddam'a isnat edilen zulümler doğru olsa bile, Amerika'nın Vietnam'da yaptığı zulümler yanında Saddam'ın zulümleri hiç kalır. Amerika'nın ne hakkı vardı? Ne hakla bir ülkenin silahsız ve zayıf insanlarına saldırdı ve insana ürperti veren zulümler yaptı? Bununla birlikte tam sekiz buçuk sene durmadan yaptıkları haksızlıkları saklamaya çalışarak, Vietnam'lıların kendi halkına zulmettiklerini iddia etmektedirler. Amerika'ya yardım edenlerin, öldürülerek toplu mezarlara gömüldükleri Amerika tarafından iddia edilmektedir. Halbuki düşmanlarla işbirliği yapan gaddarların cezası dünyanın bütün kanunlarında budur.

Körfez Savaşının bir benzeri dünya tarihinde bulunmamaktadır. Dünya tarihinde bu derece geniş kapsamlı kiralık ordu görülmemiştir. Vietnam savaşında Amerika, ötekiler önünde dilencilik yapmamış ve yüz yirmi milyar dolarlık savaş masraflarını kendi karşılamıştı. Ancak Körfez Savaşı'nın masrafları dilencilik yapılarak elde edilmiştir. Bundan sonra dünya barışı ne olacaktır? Zengin ülkeler, para harcayarak ve kiralık asker kullarak fakir ülkelerin barışını yok edebileceklerdir. Irak'ı yoketmek için bile değişik ülkelerden para toplanmıştır. Savaş sonunda enkazı kaldırmak üzere yine paralar toplanacaktır. Demek ki Amerika hem katillik hem de hekimlik görevleri üstlenmiştir. İşte dünyanın duyduğu yeni bir tehlike budur. Eğer bu önlenmezse, zengin ve ilerlemiş ülkeler, para sarfederek fakir ülkelerin barışını yok edebileceklerdir.

Irak toprağı çok mazlumdur. Bu toprak üzerinde çok müthiş zulümler yapılmıştır. Bu toprağa ölüm ve kellelerden kule yapılan bir toprak denebilir. M.Ö.879 senesinde Asurlular Irak'a hakim oldular. Devrin kralı, sarayının önüne bir kule yaptırdı ve üzerine şu yazıyı yazdırdı: "Ben derileri yüzdüren kralım. Her kim bana karşı geldiyse onun derisini yüzdürdüm. Gördüğünüz bu kale baştan sona insan derisi ile yapılmıştır. Bunun içinde insanlar diri diri gömülmüşlerdir. Bu kule üzerinde, mızrağa takılı olan heykel bile insan heykelidir. Kısacası ben ölüm getiren ve deri yüzdüren bir kralım. Ancak bütün bunları hayır uğruna yapmaktayım. Bizim savaşımız hayır ile şer savaşıdır. Biz hayırı, bütün diğer dünya ise şerri temsil ediyor."
(Chronicle Of The World; Longman Group Ltd.; 1989; S.73)

Irak toprağı böylece Asurluların yaptığı zulümler dolayısıyla tam iki yüz sene tir tir titremiştir. Başkan Bush'un bu tarihi okuyup okumadığını bilemem. Ancak o, temsilen; biraz önce bahsettiğimiz kuleden yapmaya çalışmaktadır.

Irak'ta 1258'de Hülagü Han tarafindan; 1401'de ise Aksak Timur tarafından birer kule daha yapılmıştır. Şüphe yok ki, her biri insan kelleleriyle yapılmıştı. Demek ki daha önce üç defa Bağdat toprağında bu çeşit kuleler yükselmişti. Bugün Irak'ta tarih yeniden canlanmaktadır. Gelecekte ne olacaktır? Ben onu bilemem. Bildiğim şudur ki Yüce

Rabbimiz'in kaderi birgün bu kibri mutlaka yok edecektir. Amerika şunu da bilmiş olsun ki onun Vietnam'da kırılan beli Irak'a yapılan zulümler sonucunda düzelemez. Siz Vietnam'da bir kule inşa etmeye çalıştınız. Ancak iki milyon beşyüz bin ton patlayıcıyla ne kadar derin çukur kazılabilirse, sizin adınız da o kadar derin bir çukura defnedilmiştir. Bugün dünya belki de korkunuzdan dolayı sizin haksızlıklarınızı yüzünüze vuramamaktadır. Ancak gelecek tarih, zamanın geçmesiyle bu kara lekeleri daha da derinleştirmeye devam edecektir. O bakımdan biraz düşünüp durumu değerlendiriniz ve nasıl bir şöhret kazandığınızı da hatırınızda tutunuz. Yalnız eğer Amerika bütün dünyayı hor görmeye devam eder ve kibrinden dolayı bu zulümlerden vazgeçmezse, Allah'ın kaderi ne gösterecektir? Ben gelecek hutbemde bu konuyu aydınlatacağım ve hem Yahudilere, hem de Müslümanlara ve diğer dünya insanlarına bazı nasihatler vereceğim. Bu devir modern insan tarihinde çok nazik bir devirdir. Daha iş işten geçmiş değildir. Eğer nasihatlerim kabul edilerse, zulümlerin sona ereceğinden eminim.

Biz naçiz insanlarız. Bizim çabalarımız sonucunda Amerika'lıların bir kılının bile kıpırdamayacağını bilmekteyiz. Ancak biz Yüce Allah'a dua eden kullarız ve dualarımızın neticesinde çok yüce işler yapılabileceğinden eminiz. Eğer dünya tarihinin gidişi değiştirilebilirse, ancak Mehdi Hazretlerinin Cemaati'nin yaptığı dualar neticesinde değiştirilebilir. Hz.Muhammed Resulüllah(s.a.v.)'ın aşıklarının Yüce Rabb'lerine yalvarmaları sonucunda ve içtenlikle O, Yüce'ye yaptıkları dualar neticesinde büyük işler başarılabilir. Hz.Mehdi(a.s.)'nin "Hutbe-yi İlhamiye" adlı eserinde buyurduğu gibi, her ne zaman kendi ruhu Yüce Rabbi (c.c.) önünde erimeye başlar ve geceleyin onun sinesinden acı ahlar, dua olarak yükselirse, bütün dünya güçleri, karın güneş karşısında erimesi gibi erimeye başlayacak ve böylece bu kuvvetlerin helak edilme ve kibirlerinin yok edilme zamanı gelecektir.
(Hutbe-yi İlhamiye; Ruhani Hazain; C.16; S.317-318)

Hutbe no.15 1.03.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, söze şöyle başladılar:

Körfez savaşı başlayınca, Batı propagandası neticesinde sanki Nazi Almanyası devri geri dönmüş gibiydi. Sanki Hitler ile Gvbelsler tekrar ortaya çıkmış ve onları yok etmek üzere Churchill, Rosewelt ile Stalin'ler tekrar doğmuş gibi bir his uyanmıştı. Bütün dünya bu korkunç ortamdan titremekteydi. Şimdi artık savaş bittikten sonra manzara değişmiştir. Ortam aynıdır. Gerçekler asla değişmemiştir. Ancak dünya insanlarının bu gerçekleri görme açısı değişmiştir. Bu savaş sonunda ben, Donkişot'un arkadaşıyla birlikte yel değirmenlerine yaptığı saldırısını hatırladım. Donkişot durumunda olan Amerika, dostlarıyla birlikte, hikayedeki değirmen durumunda olan Irak'ı yok edercesine yenilgiye uğratarak bununla iftihar etmektedir. Gerçek aynıdır. Ancak zaman ve görme açısının değişmesiyle manzara değişmiştir.

Amerika açısından bu duruma bir göz attığımız zaman, sanki bir avcının, köpeğini de av için beraberinde götürdüğü gibi, İngiltere, Fransa, Rusya ile Almanya vs.gibi birçok ülkeyi aynı duruma sokarak Irak'a saldırmıştır. Av köpeği durumunda olan bu ülkeler, bu avdan kendilerine pay çıkarmayı beklemektedirler.

Avcı durumunda olan bu ordu Kuveyt adına Irak'ı parçalamak istiyor. Bu bir görüş açısıdır.

İsrail açısından bu duruma bir göz atarsak o, bir avcı olarak hem Amerika hem de bütün yandaşlarını av köpeği durumuna sokmuştur. Bu kuvvetler İsrail'in bir gün bunlardan her birini parçalamaya çalışacağını ve sonunda bunların hep birlikte İsrail'i parçalayacaklarını bilmemektedirler. Bu da başka bir görüş açısıdır. Hangi açıdan bakarsak bakalım, gördüğümüz acı gerçek aynıdır.

Kimin avcı kimin av köpeği olduğunu artık zaman gösterir. Bugün duyduğu ses şudur: Irak'ın paramparça edilmesinin gayesi, bir daha Kuveyt'e saldırmasını önlemektir. Sanki bütün kainatın gayesi Kuveyt'tir. Dünya ülkelerinin birbirine saldırmaları serbesttir. Ancak hiçbir ülkeye Kuveyt'e saldırma izni verilmez.

İsrail açısından baktığımız zaman gördüğümüz manzara şudur: Irak'ın paramparça edilmesinin sebebi bir daha İsrail'e saldırabilmesini, hatta bunu düşünmesini bile önlemektir. Böylece bütün dünya ülkelerine göz dağı vererek İsrail'e saldırmalarını önlemektir. Duyduğumuz ses aynıdır. Ancak değişik kulaklar bu sesi değişik şekillerde duymakta ve yorum yapmaktadırlar.

Bu savaşın bir yönü daha dikkate şayandır. Uygarlık, nezaket ve sevgi sadece insanlarda bulunmaz. Vahşi hayvanların da bir uygarlığı, bir sevgisi ve nezaketi bulunur. Bir ava saldırmadıkları yahut düşmanlarına karşı koymadıkları durumlarda onların pençeleri ipek gibi yumuşak ve keskin dişleri dudakları arkasında gizli olur. Onlar kendi aralarında sevgi ve şefkat ile geçinirler. Hatta diğer hayvanlara bile düşmanlık beslemezler. Ancak avlandıkları yahut düşmanlarına saldırdıkları zaman yumuşak pençelerinden korkunç tırnaklar ve ince dudakları arkasından tehlikeli dişler ortaya çıkıverir. Bu hayvanlar bu durumda hiç kimseye acımazlar.

Bu durumu incelememiz ve insanların gerçek hüviyetlerinin ne zaman ortaya çıktığını bilmemiz gerekir. Bir şair (Urduca'da) ne güzel söylemiş:

- Ufacık bir sebepten dolayı yılların dostluğu bozulduysa da;
- En azından bazı kimselerin gerçek kimliğini görmüş olduk.

Ne yazıktır ki ufacık bir sebep bir yana, İslam alemi üzerinde kıyamet bile kopsa, Batı ülkelerinin Arap dostları, yılların dostluklarını asla bozmazlar ve gerçek dostlarını tanıyamazlar.

Bu arka planda ben bununla ilgili değişik konularda sizi aydınlatmak ve değişik uluslara nasihat etmek istiyorum.

Eskiden beri din dışı politika hem doğuda hem de batıda daima üç usule dayanmıştır. Bunlardan ilk usul şudur: Ulus, vatan yahut toplum çıkarları, insafla çelişkiye düşünce ulus, vatan yahut toplum çıkarları, insafın elden gitme pahasına da olsa, daima üstün ve yeğ tutulacaktır.
Buna mukabil Kur'an-ı Kerim'in bu konudaki talimatları şöyledir:

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ عَلَىٰٓ أَلَّا تَعْدِلُوا۟ ۚ ٱعْدِلُوا۟ هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ

Yani ey Müslümanlar! Sizin politikanız başka türlüdür. Bu politika İlahi buyruklara tabidir. Bu politikanın temel ve değişmez usûlü şudur ; bir kavime olan düşmanlığınız sizi insaftan ayırmasın. Siz daima insafa bağlı olun çünkü insaf takvaya daha yakındır.

Din dışı politikanın ikinci usulü şudur. Eğer gücünüz varsa çıkarlarınızı gücünüzü kullanarak elde ediniz. Hak olan zorbalıktır. Dünyada bunun dışında bir hak ve gerçek yoktur.
Buna mukabil Kur'an-ı Kerim'in talimatları ise şöyledir:

لِّيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنۢ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَىَّ عَنۢ بَيِّنَةٍ ۗ وَإِنَّ

Yani delil ile gerçeğin, helak edilmesine karar verdiği bir kimse helak edilsin ve delil ile gerçeğin yaşamasına karar verdiği bir kimse yasaşın.

Demek ki İslam zorbalığa karşıdır ve hak ile gerçekten yanadır. Din dışı politikanın üçüncü temel usulü şöyledir: Amaçlarınıza ulaşmak için hiç çekinmeden yalan yanlış propaganda yapınız. Bu yalnız caiz olmakla kalmayıp, yalana ne kadar fazla baş vurulursa, vatan ve ulus için o kadar hayırlı olur. Kısacası düşmanınızı yalnız savaş meydanında yenilgiye uğratmakla kalmayın. Aksine yalan ve temelsiz propagandavasıtasıyla onun düşünce ve talimatlarını da yenilgiye uğratın.

Ezelden beri dünya politikasının temelinde yukarıda belirtilen üç usulün yattığını görürüz. Şüphe yok ki bazı devirlerde bazı kibar ve haktan yana olan politikacıların, yahut maddi güçlere sahip olan dini liderlerin politikası yukarıdaki üç usul dışında olmuştur. Ancak bu bir istisnadır ve kaideyi bozmaz.

Buna karşın Kur'an-ı Kerim'in talimatı şöyledir:

فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ

وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ

Yani sözler savaşında bile doğruluğu bırakmayınız. Doğruluktan uzaklaşmak ve yalan söylemek, şirk gibi çirkindir. Onun için akrabalarınız aleyhine de olsa, daima doğruluktan yana olunuz ve insaftan uzaklaşmayınız.

Bugünkü İslam dünyasının üzücü durumu şudur ki Allah ve İslamiyet adına cihad ettiğini ileri sürmekte ancak politikanın bütün şartlarını Kur'an-ı Kerim'den değil, aksine dünyanın maddi siyasetinden almaktadırlar. Zaten o yüzdendir ki, bu çağda Müslümanlar her ne zaman bir savaş başlattıysalar, birkaç cüzi tesadüf dışında, her seferinde zillet verici bir yenilgi ile karşılaşmışlardır. Halbuki Hak Teala (c.c.) şöyle buyurmaktadır:" Ey Benim adıma cihad başlatanlar dinleyiniz! Siz zayıfsınız. Ancak Ben zayıf değilim. Ben size kesin söz veriyorum Allah rızası uğruna cihad başlatan sizler, dünya insanları gözünde çok zayıf ve değersizsiniz. Ancak sizler mutlaka Rabbinizden yardım göreceksiniz ve düşmanınıza karşı mutlaka galip geleceksiniz."

Bugün, bu soru her Müslümanın kafasını meşgul etmektedir. Zaten ben de onun için bu konuya çok önem veriyorum. Amacım doğu ile batının kalbi kırılmış olan Müslümanlarına şunu anlatmaktır; bu yenilgi İslamiyet'in yenilgisi değildir. Aksine bu, İslamiyet talimatlarını terkederek, maddi usulleri benimsemiş olan Müslümanların yenilgisidir.

Bu savaş hak ile batıl savaşı olmayıp güçlü ile zayıf savaşıdır. Ne bu tarafta, ne de o tarafta Allah vardır. Her ne zaman güçlü ile zayıf arasında savaş olursa, güçlünün zafere ulaşması tabiidir. Zorbalık da işte buna denir.

Kısacası Körfez savaşında bizim için birçok ders bulunmaktadır. İlk ders şudur: Müslümanlar Kur'an-ı Kerim'in yüce, kalıcı ve yenilgi bilmez talimatlarına mutlaka dönmelidirler. Böyle yapmadıkları takdirde Hak Teala(c.c.)'nın onlara verdiği sözler asla yerine gelmeyecektir. İster Filistin olsun isterse bütün dünya olsun, Müslümanlar Kur'an-ı Kerim'in yüce ve daima galip gelen talimatlarına uymadıkça, bu dünyada asla bir zafere ulaşamazlar.

Şu anda büyük bir propaganda yapılarak; hak müttefık kuvvetlerden yanaydı ve hak batıla üstün geldi denmektedir. Böylece Müslümanların hisleri rencide edilmektedir. Halbuki bu propaganda asla doğru değildir.

Amerikalı bir general, bizim şapkalarımız beyaz fakat Irak'lılarınki ise siyahtır demektedir. Bu Batı romanlarında ileri sürülen cahilane bir düşüncedir. Gerçek şu ki bu savaş siyah ile beyaz savaşı değildi. Bugün Saddam Hüseyin'in çok zalim olduğu ve Kürtleri zehirli gaz bombalarıyla öldürdüğü; keza birçok Kürt köylerini bombalayarak tamamen yok ettiği propagandası yapılmaktadır. Şüphe yok ki bu büyük bir suç ve günahtır; bunu işleyen, hem Allah(c.c.) katında, hem de tarih önünde sorumlu olacaktır. Ancak bu dersi ona kimler vermiştir? Buna da bir göz atmamız gerekir.

1920 yıllarında İngiliz'ler, Kürt'leri Irak'lılara köle yapmak istemekteydiler. Kürtler bunu protesto edince ilk olarak İngiliz hükümeti silahsız ve güçsüz Kürt'lere gaz bombaları atarak binlerce Kürdü acımasızca öldürdü. Daha sonra da yıllarca onların köylerini bombalamaya devam etti. Bu bombardıman o kadar şiddetliydi ki İngiliz hava kuvvetlerine bağlı yüksek rütbeli bir subay bunu protesto ederek istifa etti. 1922'de istifa eden bu İngiliz subay Kürt'lere çok acımasızca zulmedildiğini ve böyle bir haksızlığa alet olamayacağını açıkladı.

Saddam Hüseyin'in İran'a karşı da aynı suçu işlediği ve sayısızca İranlı'yı gaz bombalarıyla öldürdüğü propaganda edilmektedir. Gerçek şudur ki o devirde bile zehirli gaz bombası teknolojisini Irak'a Batı ülkeleri sağlamıştır. Hatta uzun menzilli toplar bile onlar tarafından sağlandı. O devirde Irak'ı en çok finanse eden Suudi Arabistan ile Kuveyt idi. Keza Amerika bile Irak'tan yanaydı.

Saddam Hüseyin, insanlığa karşı işlediği bütün suçların sorumlusu olacaktır. Ancak bu suçları o, tek başına işlememiştir. Bugün masum olarak ileri sürülen Batılılar arasında bile, gerektiği zaman hiç çekinmeden suç işleyen ve her çeşit suçu destekleyen birçok zalim bulunmaktadır. Kısacası bu savaş hakla batıl savaşı değildir.

Müslüman gençlik bu duruma çok üzgündür. Aldığım bilgilere göre birçok delikanlı; özellikle kadınlarla genç kızlar Irak'a yapılmakta olan

haksızlıklardan dolayı gece gündüz ağlamaktadırlar. Beni ziyaret etmek amacıyla gelen bazı delikanlılarla genç kızlar, duydukları ızdıraptan dolayı hüngür hüngür ağladılar. Üzüntülerinden dolayı konuşamaz oldular ve bizim Rabb'imiz niçin bize yardım etmemektedir dediler. Ben onlara nasihat etmek istiyorum.

ilk olarak şunu söylemek istiyorum: Allah'ın kulları Tevhid inancından uzaklaştıkları ve İslamın yüce ve eşsiz talimatları yerine düşmanın çirkin usullerini benimsedikleri zaman Yüce Allah(c.c.) savaşan her iki gurubun hiç birisinin yanında olmaz. Aralarındaki savaşa da hakla batıl savaşı denmez.

İkinci olarak, maddi savaşlarda bir kuvvetin yenilgiye uğramasıyla zaman durmaz. Tarih devam etmektedir. Daha birkaç gün geçmiştir. Bazı kavimler yüzlerce sene haksızlığa maruz kaldılar. En sonunda Hak Teala (c.c.) onlara üstünlük ihsan eyledi. Acele etmeyiniz. Dünya daima aynı durumda kalmaz. 1919'da Avrupa'da olup bitenleri hatırlayınız. Bu sene birleşik kuvvetler, Almanya hakkında karar vermek üzere Versalles'te toplandılar. İngiliz başbakanı Leoid George toplantıya katılmak üzere vatanından ayrıldığı zaman şöyle dedi: Ben Almanya'yı limon gibi sıkacağım. Hatta çekirdeklerini bile gıcırdatacağım. Ancak o, Versalles'e vararak Fransızların niyetlerini öğrenince, kendi niyetinin onlara nazaran Almanlar için bir af sayılabileceğini hissetti. Fransız'lar sanki her Alman'ı yok etmeye niyetliydiler. Bu toplantıda alınan kararlara göre Alman'ların bir daha diğer hiçbir millete karşı silaha sarılması önlendi. Bir müddet sonra Amerika ile Fransa, onbeş Batı ülkesinden oluşan bir toplantı düzenlediler. Toplantının gayesi savaşı tamamen imkansız hale getirmekti. Alman temsilcisi altın kalemiyle müsveddeye imza attığı zaman bütün salon alkış sesleriyle çınladı. Bu ölünün daha ancak onbir yıl geçtikten sonra 1928'de tekrar dirilip, bir ülke değil koca bir batıyı alt üst edeceği hatta doğu ile batının bütün uluslarını bomba sesleriyle korkuya düşüreceğini kim bilirdi? Demek ki birkaç yıl içinde dünyanın durumu nasıl da değişebilmektedir?

Daima varolan yalnız Yüce Allah(c.c.)'dır. İnsanlar gelip geçerler. Siz ümitsizliğe kapılmayınız ve daima Rabb'inize güveniniz. Dünyanın hiçbir kuvveti ona üstün çıkamaz. Ancak O, her kuvvetten daha üstündür ve dünya kuvvetleri O'na karşı hiçtir. Onun için üzüntülerinizi ve acılarınızı duaya dönüştürerek Rabbinize arzediniz. Böylece her yenilginizin zafere dönüşebileceğinden emin olabilirsiniz.

Ben birleşik kuvvetlerle liderlerini uyarmak istiyorum. Eğer insanoğlunun iyiliğini ve kalıcı barış istiyorsanız, bana kulak veriniz. Sizin politakanız birçok defa yenilgiye uğramıştır. Siz uyguladığınız politikalar vasıtasıyla dünyada barışı sağlayamadınız. Allah aşkına şimdi ibret alınız ve İslamiyetin takvayla ilişkisi olan, kökleri takvada olup, takva suyuyla gelişen ve takva kuvvetiyle beslenen usullerini benimseyiniz. Eğer siz, daha önce belirttiğim İslamiyet'in üç temel usulünü benimserseniz, dünya barışını kesin bir şekilde sağlayabilirsiniz. Tek çare işte budur. Böyle

yapmazsanız o zaman ister doğunun emperyalist güçleri olsun isterse batının sömürgeci kuvvetleri olsun, ister Naga Saki ile Hiro Şima'ya atom bombası yağdıran Amerika olsun, isterse Endonezya'ya benzeri görülmemiş bir şekilde zulüm ve barbarlık yapmış olan Japonya olsun; eğer niyetleri bencilliğe dayalı olup ahlak kurallarından uzak olursa, dünyaya asla barış getiremezler. Dünya'nın güçlü uluslarının niyetlerini değiştirmeleri gerekir. Böyle yapmadıkları takdirde, Saddam'ın güllerini yoketmek yahut Irak'ı paramparça etmekle dünyaya barış sağlayamazlar.

Burada önemli bir soru ortaya çıkar. Kur'an-ı Kerim'in adalet düzenini ilk önce İslam dünyası kabul etmelidir. Onlar bunu kabul edip kendi memleketlerinde yürürlüğe koymadıkça ve düşüncelerini de adilane yapmadıkça, dünya'yı nasıl İslam'ın güzel düzenine davet edebilirler! Bu imkansızdır. İslam aleminin kendisi İslamiyet'in insafa dayalı talimatını benimsemedikçe dünya'ya asla insaf sağlayamaz ve dünya ülkelerinden de insaf beklenemez. Gördüğümüz kadarıyla İslam aleminde, İslam talimatına ters düşmekte olan düşünce ve hareketler bulunmaktadır. Müslümanlar İslamın adilane talimatını anlayıp benimseyecekleri yerde, İslam dinini insaftan tamamen uzak olan bir din olarak takdim etmektedirler. En büyük suç molla ile politikacınındır. Her ikisinin işbirliği sonucu, İslamiyet'in eşitlik düzeni çirkin bir şekilde tanıtılmaktadır. İslamiyetle ilgisi olmayan üç düşünce İslamiyete maledilmektedir. Bunun sonucunda dış dünyada İslam zalimane bir dinmiş gibi telakki edilmekte ve her Müslüman ülke huzurdan uzaklaşarak huzursuzluğa kapılmaktadır.

İlk olarak, düşünceleri kabul ettirmek konusunda zora başvurmanın ve silaha sarılmanın, yalnız caiz olmayıp gerekli olduğu vurgulanmaktadır. Kılıçla düşünceleri değiştirmenin adı İslami cihaddır denmektedir. Bu kadarla kalmayıp ancak Müslümanların bu hak'ka sahip olduğu, Hıristiyanlar, Yahudiler, Hindular yahut Budistlerin zor kullanarak bir Müslümanın düşüncelerini değiştirme hakkına sahip olmadıkları da propaganda edilmektedir. Bu ne kadar cahilane bir düşüncedir! Ancak ne yazık ki bu düşünce İslamiyete maledilmeye çalışılmaktadır!

İkincisi; Bir gayri Müslim dinini değiştirerek Müslüman olduğunda, hiçbir kimse onu cezalandırıp öldürme hakkına sahip değildir. Ancak eğer bir Müslüman başka bir dini seçerse hemen öldürülmesi gerekir.

Mollanın öne sürdüğü usüllerin üçüncüsü de; Müslüman hükümetler, İslam şeri'atini, ister Müslüman olsun isterse gayri Müslim, her kese zorla kabul ettirmelidir. Ancak diğer dinlere mensup olanlar kendi dinlerini Müslümanlara zorla kabul ettirmek hakkına sahip değildir. Bu usüle göre, Yahudiler Müslümanlara, karşı Talmud'un öğretilerini uygulama hakkına sahib değildir. Aynı şekilde Hindular, Müslümanlara Manu Samarti talimatlarını zorla kabul ettirmek ve onlara karşı dinlerinin öğretisine göre davranmak hakkına sahip değildir. İslamiyet'in eşitlik talimatının üçüncü ilkesi buymuş.

Ben ancak üç örnek verdim. Daha detaylı olarak baktığımız zaman mollaların İslamiyet düşüncesinin, Kur'an-ı Kerim'in apaçık eşitlik

usulleriyle çeliştiğini görürüz. Onu kabul etmek İslamiyet'i reddetmek demektir. Bugün dünyada, mollaların uydurduğu bu talimat, sanki İslam talimatıymış gibi bir imaj yaratılmaya çalışılmaktadır. Özellikle Yahudiler bunu dünyaya sunarak alay etmektedirler ve şöyle demektedirler: Bu gibi düşüncelere sahip olanlardan nasıl barış bekleyebilirsiniz? İnsaf düşünceleri ve eşitlik talimatları bu derece cahilane olan Müslümanlardan huzur, barış ve insancıl davranışı nasıl beklersiniz? Bütün haklar Müslümanlara verilmiş ve diğerleri her haktan mahrum bırakılmışlar! Eğer Kur'an talimatı bu ise bütün dünya bundan tiksinerek ve onları dünya barışı için bir tehlike olarak kabul edecektir.

Kısacası yabancılara sitem etmek ve Müslümanlara yapılan haksızlıklardan şikayetçi olmak kafi değildir. Müslümanlar kendilerini de yoklamalı ve kendilerine yapılan haksızlıkların sebebini de araştırmalıdırlar. Keza kurnaz düşmanın, Müslümanların kendi silahlarını nasıl onlar aleyhinde kullandığını da bilmelidirler. Gerçek şudur ki Müslüman ülkelerde, İslamiyete isnat edilen çok tehlikeli silahların fabrikaları bulunmaktadır ve cahil mollalar bu fabrikaları yönetmektedirler. Bu silahlar önce yabancı ülkelere ihraç edilmekte daha sonra oradan tekrar ithal edilmektedir. Daha sonra aynı silahlar İslam alemi aleyhinde kullanılmaktadır. Bunda Müslüman politikacıların da suçu vardır. Onlar tam olarak İslamiyet'i anlamaya çalışmadılar. Aksine mollaların ileri sürdükleri uydurma inançları İslam zannettiler. Gerçi vicdanları ve aydın kişilikleri bu uydurma dini deddetmektedir. Mamafih onlar bu uydurma inançları reddederek mollalara karşı koyamamaktadırlar. Böylece bu liderler kendi halkını, orta çağ düşüncelerine sahip olup, Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın aydın çağından yani Asr-ı Saadet'ten nur almayan cahil mollaların zalimane düşüncelerine maruz bırakılmışlardır. Onlardan korktukları için ileri sürdükleri talimatın yanlış ve uydurma olduğunu söyleyememektedirler.

Müslüman hükümetlerin artık uyanması gerekir. İslam alemi şu anda ikiye bölünmüş vaziyettedir. Bu da işin ikinci tehlikeli yönüdür. Bunun neticesinde İslam alemi kendi kendine tehlike oluşturmaktadır. Bu tehlikenin hemen yok edilmesi lazımdır. Aksi takdirde dünyanın yeni düzene geçişinde Müslümanlar bir rol alamayacaklar. O bakımdan Müslüman hükümetlerin, Kur'an-ı Kerim'in ileri sürdüğü düzenle çelişen her düşüncenin gayr-i İslamî olduğunu açık bir şekilde ilan etmeleri gerekmektedir. Kur'an-ı Kerim'in ileri sürdüğü eşitlik düzeni milli değil, aksine uluslarasıdır. Eğer uluslararası değilse o zaman ona zaten adalet düzeni yahut eşitlik düzeni denemez. İşte bu delili ileri sürerek sık sık mollalara meydan okumalıdırlar.

İkinci olarak, şu konuda sık sık duyurular yapmalıdırlar; her kim İslamiyet'in adalet düzeniyle çelişen bir düşünce ileri sürerse o, Kur'an-ı Kerim'i küçük düşürmüş sayılacaktır. Keza her kim Kur'an-ı Kerim ile çelişen düşünceleri, hadislere isnat ederse o, Resulüllah(s.a.v.)'ın hadislerini küçük düşürmüş sayılacaktır. İslam aleminin içteki anlaşmazlıklarını ve çelişkilerini yok edebilecek olan tek yol işte budur.

Eğer bugün bir politikacı aydın ise, eğer o, takvadan yana ise; eğer o, eşitlik istiyorsa; eğer o, hak sözünü haklı bir şekilde söyleyebiliyorsa; eğer o, hem kendi ulusunu hem de kendi dinini seviyorsa; o zaman ilk olarak İslamiyet lehinde bir cihad başlatmalıdır. Eğer bu meydanda zafer elde edilmezse o zaman başka hiçbir meydanda zafer elde edilemez.

Gördüğünüz gibi problemlerimiz bir derece ileriye bırakılmaktadır. Bununla birlikte korkumuz tamamen yok olmamaktadır. İslam alemi her ne zaman bir tehlike ile karşı karşıya kaldıysa, cahil mollaizmin, hemen ön plana çıktığını görürüz. Bu durumda İslam alemi daima fanatik bir inkılabın kopmasıyla karşı karşıya kalmıştır. Biz bu manzarayı birçok defa müşahede etmişizdir. Eğer hikmetle bu tehlike tam zamanında yokedilmezse; keza eğer halkın düşünce tarzı ile politik düşünce tarzı arasında dini ve siyasi bakımdan bir birlik sağlanmazsa, İslam ülkeleri daima zayıf ve iç tehlikelere maruz kalacak ve hiçbir zaman güçlü olamayacaktır. O yüzden kesin kararlar verilmelidir. Bu kararlar işte bugün verilmelidir. Zaman çok hızlı bir şekilde geçmekte ve bize asla acımamaktadır. Acımak bir yana birçok defa bizi cezalandırmaktadır. Onun için kalkınız ve karar veriniz. Yüce Rab'binizi hazır ve nâzır bilerek, hak uğruna, hak kılıcına sarılacağınıza ve Kur'an-ı Kerim'in yalnız caiz değil, vacib kıldığı düşünce cihadını başlatacağınıza karar veriniz.

Benim işaret ettiğim bu tehlikelerden dolayı hiçbir Müslüman memlekette gerçek demokrasi kurulamaz. Halkın terbiye edilmesi ve eğitilmesi için gerekli çarelere başvurulmamaktadır. Onların ne politik, ne de dini düşüncelerde bir payı yoktur. İktidar kitlesi onlardan oy alarak kendi yerlerini sağlamlaştırmaktadır. İşte iktidar kitlesi ile halk birliğinin bulunmadığı memleketlerde demokrasi olsa bile, bu demokrasiden demokratik liderler değil diktatörler ortaya çıkar. Dünyada birçok diktatör, demokrasi yoluyla ortaya çıkmıştır.

Aynı zamanda Müslüman liderler de, daima mollaların halkı İslamiyet adına hükümet aleyhine çevireceklerinden ve böyle bir akım başlatacaklarından korktukları için, bu tehlikeyi önlemek için diktatörlük yolunu tutarlar ve halka eziyet etmeye başlarlar. Haksızlığa maruz bırakılan mollalar, halkın gözünde İslamın gerçek savuncusu gibi gözükmeye böylece Politikacılara düşmanlık ve nefretle bakan halk mollalardan yana olmaya başlarlar.

Bu problemlerin de bir tek çaresi vardır. Kur'an-ı Kerim'in ileri sürdüğü adalet düzenine sarılıp, Hz.Muhammed (s.a.v.) vasıtasıyla bize ulaşan Yüce Allah'ın ipine sarılmalıyız. Ayrıca bütün dünya insanlarını da ona davet etmeliyiz. Bunu yapmadığımız takdirde barışı asla elde edemeyiz.

Politikacılarımızın bir suçu daha vardır. Mollalların cihad düşüncesinin asla İslam ile bağdaşmadığını bildikleri halde, her ne zaman memleketleri bir tehlike ile karşı karşıya kalsa ve savaş gerekse, mollalarla işbirliği yaparak ülke halkını cihada çağırırlar. Bunun neticesinde dünya, İslam aleminden daha fazla nefret etmeye ve Müslümanların düşüncelerini

silah zoruyla kabul ettirmeye çalıştıklarını, yahut her türlü savaşta Allah'ın ismini kullandıklarını düşünmeye başlar. Hz.Resulüllah(s.a.v.) devrinden sonra müslümanların başlattıkları bütün savaşlar, kutsal cihad adıyla başlatılmıştır. İster Müslümanlarla gayri Müslimler arasında, isterse sünni ile şii, yahut sünni ile sünni veyahut şii ile şii arasında olsun, her savaş, daima cihad olarak adlandırılmıştır. İşin acı tarafı; cihad adıyla başlatılan savaşların büyük bir kısmı Müslümanların birbirleriyle yaptıkları savaşlardır. Yani Müslümanlar cihad ismini suistimal ederek birbirlerini öldürmüşlerdir. Artık İslam aleminin uyanması lazımdır. Müslümanlar düşüncelerini değiştirmedikçe dünyayı asla değiştiremezler.

Cihada inandıkları halde Müslümanların cihad uğruna hiçbir hazırlık yapmamaları işin başka bir acıklı yönüdür. Kur'an-ı Kerim bu konuda şöyle demiştir.

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ
اللّٰهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللّٰهُ يَعْلَمُهُمْ

Yani: "Ey Müslümanlar! Öz savunmanız uğruna size saldırabilecek her düşmana karşı, hem askerlerinizle hem de silahlarınızla tam olarak hazır olun. Böylece hem Allah'a, hem de size düşman olan kafirleri korkuya düşürüp onların arkasında olan ve onları destekleyen kafirleri de korkutursunuz. Siz düşmanlarınızı bilmeyebilirsiniz. Ancak Yüce Allah (c.c.) onları iyi bilir. Eğer ön hazırlık yapmış olursanız, o zaman Rabb'iniz sizi, gizli ve açık her çeşit düşmanınızdan koruyacaktır."

Demek ki cihad konusunda Kur'an-ı Kerim'in belirttiği Müslümanların sorumlulukları işte bunlardır. Bu sorumluluklar nerede yerine getirilmektedir? Bugün Müslümanlar silah konusunda, savaştıkları ve cihad ilan ettikleri ülkelere muhtaçtırlar. İster doğu olsun, isterse batı olsun, Müslümanlar herçeşit füze, savaş uçakları, savaş gemileri, toplar, tüfekler vb. için müşrik, Allah'a düşman; zalim ve kafir ilan ettikleri ülkelere muhtaçtırlar. Bir taraftan onlarla cihad yapmaları gerektiğini ileri sürüyorlar. Diğer taraftan onlara karşı cihad başlatmak için bütün silahları yine onlardan istiyorlar. Bu bir çeşit intihardır ve intihar eden milletlere Allah(c.c.) bile yardım etmez. Hak Teala(c.c.) şöyle buyuruyor:

إِنَّ اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

Yani:" Yüce Allah (c.c.), kendi kaderlerini değiştirmeye çalışmayan milletlerin kaderini asla deiştirmez."

Onun için İslam alemine ilk nasihatim şudur: İslam'a yöneliniz ve İslamiyetin hiç değişmez talimatlarını benimseyiniz. İkinci nasihatim ise: Bilgi ve tekniğe önem veriniz. Diğer uluslar bu alanda ilerlemeye devam

ederken siz gaflet içinde kaldınız. Şimdi siz onlara karşı sözde cihad başlatmak istiyorsunuz. Ancak onların sahip olduğu bilgi ve teknolojiyi elde etmeye çalışmıyorsunuz. Onun için bilgi ve teknolojiye önem veriniz ve Müslüman öğrencilerin hisleriyle oynayarak; onları sokaklarda birbirleriyle savaştırarak, onlara ahlaksızlıklar öğreterek helak olmalarını sağlamayınız ve onları bilgiden mahrum etmeyiniz. Keza öğrencilerle, polisleri birbirine düşürmeyiniz. Şu ana kadar hep bu oyun oynanmıştır. Gençler kışkırtılmakta; sözde İslamiyet adına fakat aslında politikacıların çirkin menfaatleri uğruna kullanılmakta; daha sonra onlara kurşunlar yağdırılmaktadır. Onun için onlara ahlaklarını düzeltmeleri ve bilgilerini artırmalarını tavsiye ediniz. Aksi takdirde dünyada saygın bir yer edinemeyeceklerini onlara anlatınız.

Müslüman ülkelerin maddi gelişmesine gelince petrol zenginliğine sahip olan birkaç ülke dışında diğer bütün Müslüman memleketler; özellikle üçüncü dünya ülkeleri, Batılı zengin ülkelerin yardımına muhtaçtır. Bir yandan kendi halkını bu ülkeler aleyhinde kışkırtıyorlar ve bir gün öc alacaklarını ileri sürüyorlar. Diğer taraftan onlardan medet bekliyorlar. Bu da çelişkili bir durumdur. Suudi Arabistan yahut Kuveyt'te her kim İngiliz'lerden yahut Amerika'dan yana olursa halkın nefretini kazanır. Mamafih, bütün memleket ve bütün ulus, İngiliz'lerle Amerika'nın kölesi olmuştur. Ancak bunun farkında değildir. Kısacası fakir ülkeler dilenci durumuna getirilmiş; zengin ülkeler ise, düşmanlarına güvenmeye mecbur bırakılmıştır. İster zengin isterse fakir olsun bu dünyada izzeti nefs ve hürriyetle nefes alamamakta; aksine bir dilenci gibi yaşamaya mecbur bırakılmaktadır! Demek ki İslam âlemi ve üçüncü dünya ülkeleri için en büyük tehlike, gördükleri küçük düşürücü muameledir. Bir dilencinin asla bağımsız olamayacağını niçin anlamıyorlar? Eğer bir dilenci gibi yaşamayı kabul ederseniz, ilelebet aşağı ve küçük düşmüş olursunuz. Kıyamet günü Allah(c.c.) ve Resulüllah(s.a.v.)'a ne cevap vereceksiniz? Kur'an-ı Kerim'in

كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

"Siz insanların faydası için ortaya çıkarılmış olan en iyi ümmetsiniz" ayet-i kerimesi, ve Resulüllah(s.a.v.)'ın

اليد العليا خير من اليد السفلى

"Sadaka verenin eli, dilencinin sadaka kabul eden elinden daha iyidir" hadis-i şerifi kıyamet gününde sizin aleyhinizde şahitlik etmez mi? Siz kendi özelliklerinizi kafirlere teslim edip, dilenci oldunuz. Sizin liderleriniz Amerika'dan kopardıkları yardım paketlerini böbürlenerek ve iftiharla ilan ediyorlar. Bugün Amerika, Rusya yahut Çin'den yardım koparabilen liderden daha iyi kim olabilir?

Bu politika, İslamiyet'in öğrettiği politika değildir. Hatta bu hümanist politika bile değildir. Meşhur şair Dr. İkbal'in dediği gibi;" Elinizi kolunuzu bağlayan rızktan ,ölüm daha iyidir." Siz hem kendi halkınızı ve kendi ülkelerinizi küçük düşürdünüz; hem de onları başka ülkelere köle yaptınız. O yüzden uyanınız ve tövbe ediniz. Aksi takdirde hem dünya tarihinde, hem de ondan daha ziyade Yüce Allah(c.c.) ile Hz.Resulüllah(s.a.v.) önünde suçlu sayılırsınız.

Dilenmeyi adet edinen uluslar asla kalkınamazlar. Dilenip rahat yaşamayı adet edinmiş olan insanları daima dilenirken görürsünüz. Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın buyurduğu gibi dilenciler, kıyamet gününde, etleri kemiklerine yapışmış olarak kaldırılacaklardır. Dilencinin eli daima boştur. Dilenen uluslar asla kalkınıp gelişme yolunu tutamazlar.

Ben yalnız Müslümanlara değil, doğu ülkeleri ile Afrika ve Güney Amerika ülkelerine rica ediyorum. Siz uzun müddet aşağılandınız. En azından şimdi uyanınız. Hiçbir ulus maddi gelişmeyi elde etmeden asla kalkınamaz. İzzeti nefs ise maddi gelişmenin ilk adımıdır. Üçüncü dünya ülkeleri sade yaşamayı adet edinmeden, ne izzeti nefse sahip olabilirler; ne de maddi gelişmeyi sağlayabilirler.

Asya, Afrika ve Güney Amerika'ya baktığımız zaman, geri kalmış ülkelerde zenginlerle fakirler arasındaki uçurumun gün geçtikçe daha da artmakta olduğunu görürüz. Kalkınmış olan ülkelerde ise bu uçurum gittikçe azalmaktadır. O yüzden geri kalmış olan ülkelerdeki bu uçurum, hem nasihat ile hem de yasalarla doldurulmalıdır. İlk önce zengin tabaka sade yaşamayı adet edinmelidir. Fakir ülkelerde zenginlerin yaşam düzeyi sadeleştirilmeli; fakat fakirlerin yaşam düzeyi ise yükseltilmeli ve gelirleri artırılmalıdır. Aslında harcamaların düzensiz oluşunun bir ülkeye verdiği zararı, o ülkenin gelir dağılımındaki düzensizlik vermemiştir. Gelirlerini, yeni fabrikalar kurmak amacıyla harcayan ve sade yaşamayı adet edinen zenginler aleyhinde ülke halkı asla isyan etmez. Ancak gelirleri az olup, lüks yaşamayı adet edinenlerin ahlak düzenine verdiği zarar çok fazla olduğu gibi fakirlerin nefretini de kazanırlar. Fakir ülkelerde fabrikatörler ve gerçek anlamda zenginler az olurlar. Buna mukabil, o ülkelerdeki memurların çoğu rüşvet alarak ve rüşvet alıp vermeyi teşvik ederek asalak bir hayat yaşarlar. Aynı şekilde, fakir ülkelerin politikacıları da politikayı para kazanmak; zorbalık; fakir halkı korkutmak ve muhaliflerinden intikam almak için kullanırlar ve yapmaları gereken ülke işlerini yapmazlar. Böylece onlar ülkenin önemli problemlerine göz yumarlar veya haksızlık ederek, ya da oy satarak yahut da fakirlere zulüm ederek para kazanmayı, meşru yollarla meşru olmayan lüks bir hayat sürdürmeyi düşünürler.

Gelirlerinden daha fazla harcamayı benimseyen uluslar sonunda dilenci durumuna düşerler. Onların politikaları çirkinleşir ve ekonomileri mahvolur. Sonunda elleri tamamen boş kalır.

Ettiğim bu nasihatleri dinleyen kulaklar ve üzerinde düşünüp hareket tarzlarını düzelten zihinler ve kalpler nerede? Eğer niyetlere fesat girmişse

hiçbir nasihat fayda etmez. Gayr-i Müslim uluslara nasihat ederek; niyetlerinizi düzelteniz çünkü niyetleriniz bozulmuştur ve dünyayı helak etmek yollarını benimsemiştir diyor bu arada Müslüman ülkelere ve üçüncü dünya ülkelerine de nasihat ediyorum. Allah aşkına niyetlerinizi yoklayınız. Eğer rüşvet almak ve büyük saraylar yapmak niyetiyle mühendislik öğrenimi yapmaktaysınız; eğer büyük hastaneler yaparak dağlar gibi para kazanmak niyetiyle doktor olmak niyetinde iseniz; o zaman siz hastasınız demektir. Kendi halkına yarar sağlamak niyetiyle tıp yahut mühendislik öğrenimi yapmayan doktor yahut mühendisin mesleğinde asla bir bereket yoktur. Eğer daha önce bir hademe yahut bir memur olup daha sonra politikaya geçen ve milyarder olan politikacıyı görerek politikaya atılmaya karar verdiyseniz, halkınızı helak ettiniz demektir. Onun için niyetlerinizi yoklayınız. Bundan böyle, Hz.Resulüllah(s.a.v.) gibi milletinize liderlik edeceğinize karar veriniz. Doğru politikanın tek yolu budur. Hz.Ömer (r.a.) ölüm döşeğinde şöyle dua etmekteydi:" Ya Rabbi! Eğer yaptığım bir hayır varsa, onun mükafatını Senden istemem. Ancak bana merhamet eyle ve hatalarımı affet ! " İslami politikanın ruhu işte budur. Bugün dünyaya lazım olan işte böyle bir politika ruhudur. Eğer bu ruh diriltilirse, ölmekte olan insanlık diriliverir. Bu ruh ölürse o zaman hiç kimse savaşları sona erdiremez.

Bugün bu konuyu tamamlayarak sona erdirmek istiyordum. Ancak bugün çok fazla zaman geçti. Allah nasip ederse gelecek hutbemde bu konuyu sona erdireceğim ve daha sonra cihad-i ekbere dönerek zikr-i İahî ve dinden bahsedeceğim ki temiz ve pak kalplerle Ramazan'a girerek bereketlerinden mümkün mertebe istifade edelim.

HUTBE N0.16 08.03.1991

Kelime-i Şehadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Hz.Mirza Tahir Ahmed, şöze şöyle başladılar:

Körfez savaşı 16 Ocak günü başlayıp 26 Şubat gecesi sona ermiştir. Bu, eşi benzeri insanlığın modern savaş tarihinde bulunmayan, ızdıraplarla dolu, korkunç bir geceydi. Irak'ın gerilemekte olan ordusuna; keza bütün gece Bağdat şehrine o kadar korkunç bombardıman yapılmıştı ki, benim araştırdığım dünya savaş tarihinde, hiçbir ülkede ve hiçbir savaşta bu kadar tek taraflı ve zalimane bombardıman yapıldığı vaki değildir. Kuveyt'i boşaltıp Basra'ya doğru geri dönmekte olan askerlere, gözlemcilerin bildirdiğine göre, çok şiddetli bombardıman yapılmıştı. Kuveyt'ten Basra'ya kadar bütün yol boyunca ölüler, sivil ve savaş araçlarının parçaları vs. bulunmaktaydı. Batılı gazetecilerin bildirdiğine göre, insanın tahammül edemeyeceği korkunç bir manzara ile karşılaşılmaktaydı. Irak ve Bağdat'a yapılan bombardımanı haber veren gazete ve televizyon muhabirinin sesi titremekteydi. Sipikere göre, o gece çok korkunç bombardıman yapılmıştı.

Daha önce de söylediğim gibi bu aslında Amerika'nın, Vietnam'da elde ettiği alçaklıktır ve Amerika psikolojik bir baskı altındadır. Amerika o baskıdan kurtulmak istemektedir. Kısacası Amerika ordusu, o gece Iraklıların kanını içerek Vietnam yenilgisinin kara lekesini silmeye çalışmışlardır. Bush'un savaş hakkında verdiği mesaj benim sözlerimin kanıtıdır. O, şöyle dedi: "Andolsun ki biz, bir hastalık olarak bize yapışmış olan Vietnam yenilgisini tekmeyle kendimizden ilelebet uzaklaştırdık." (Harrisburg Patriot News; 2 Mart 1991; U.S.A.)

Gerçek onların dediği gibi değildir. Aslında orada yaptıkları çok korkunç zulüm onları sürekli rahatsız etmekteydi. Şimdi ise bunlara yeni zulümler katılmıştır. İşte şimdi, biri Vietnam öcü diğeri de Irak öcü olmak üzere zulüm ve haksızlıklardan oluşan iki umacı Amerika'ya musallat olmuştur. Aslında Amerika, durumu dış dünyanın değerlendirdiği gibi değerlendirmemektedir. Dünya kamuoyu Vietnam'da elli dört bin asker öldüğüne ve binlerce şehir ve kasabanın yerle bir edildiğini bilmektedir. Demek ki görüş açısının değişmesiyle görünen manzara da değişiyor. Amerikalılar, elli dört bin Amerikalı asker öldüğü için Vietnam'dan kaçtıklarını; buna mukabil Irak'ta hiçbir kayıp vermediklerini savunmaktadırlar. Ancak dünya kamuoyuna göre, Amerikalılar, bu modern çağda, zayıf ve fakir bir ülke olan Vietnam'a saldırdılar ve tam sekiz buçuk yıl zulüm üstüne zulüm yaptılar; çok korkunç bombalar yağdırarak yüzlerce köyü ve kasabayı yok ettiler. Demek ki Amerika artık Vietnam'ı asla unutamaz ve dünya kamuoyu onlara bu haksızlıklarını asla unutturmayacaktır. Bu haksızlıklara şimdi bir de Irak'ta yapılan haksızlıklar eklenmiştir. İngiltere Savunma Bakanı Mr.Tom King büyük millet meclisinde yaptığı konuşmada, bu kısa zamanda Irak'ın üç bin kasabasını yerle bir ettiğini bildirmiştir. Irak halkını bir zalimin zulmündan

kurtarmak üzere savaşa girdiklerini söyleyenlerin üç bin Irak kasabasını yoketmeleri ne kadar acıdır. Öldürdükleri yüz binlerce âsker ise, yokettikleri bu üç bin kasabanın dışındadır. Bununla birlikte bu aşağılık hareketle övünmektedirler. Otuz millet, yepyeni silahlarla hep birlikte Irak'a saldırdılar. Şimdi de Irak'ı yenilgiye uğrattıklarını büyük bir gururla söylemektedirler. Irak'ın bunlara karşı savaşı bir çocuğun büyük bir güreşçiye karşı olan mücadelesini andırmaktadır. Bunların övünmeleri büyük bir güreşçinin o ufacık çocuğu döve döve yenerek daha sonra bu zaferle övünmesine benzer.

Bu savaş artık geçmişte kalmıştır. Ancak bunun korkunç neticeleri gelecekte ortaya çıkacaktır. Ben bu konuda Müslümanlara, özellikle Araplara, keza üçüncü dünya ülkelerine bazı nasihatler vermek istiyorum. Araplara ilk nasihatim şudur: Hemen aralarındaki anlaşmazlıkları halletsinler. Bu nasihatim İran'ı da kapsamaktadır. Eğer hemen İran-Arap rekabeti; Şii-Sünni anlaşmazlığı ve Kürt meselesi gibi üç temel problem çözüme kavuşturulmazsa, Filistin problemi asla çözümlenemez. İran'la Irak arasında tarihi bir düşmanlık bulunmaktadır. Zaten bundan dolayı Suudi Arabistan ile Kuveyt, İran aleyhinde Irak'a yardım ettiler. Arapların kendi aralarında da anlaşmazlıklar vardır. Mamafih İran ile kardeşlik ilişkisi kurmak Arapların asla yanaşmadığı bir konudur. Şii-Sünni anlaşmazlığı konusu da Suudi Arabistan'ın çok alerji duyduğu konulardan biridir ve o Şiilerin gelişip kuvvet kazanmalarına asla tahammül edemez.

Düşmanın politikasına gelince, İsrail bu üç problemi kışkırtmaktadır. Nitekim savaş daha bitmeden, Irak'ın güneyinde Şii isyanı başlatılmıştır. Bunun neticesinde İran-Arap düşmanlığı tekrar ortaya çıkmıştır ve Irak'taki Şii mollalar İran'dan yardım istemişlerdir. Her halde Suudi Arabistan, Amerika'ya baskı yaparak şimdilik bu Yahudi entrikasını önlemeyi başarmıştır. İran da mantıklı davranmış olabilir. Yoksa gelecekte bir çok savaşın temeli atılmış olurdu. Mamafih, düşmanlarımız hala kışkırtmalara devam etmektedirler. Eğer bu kışkırtmalar başarılı olursa, bunların sonucunda İran-Arap rekabetinin canlanması ve Şii-Sünni anlaşmazlıklarının kuvvet kazanması gibi, İslamiyet düşmanlarının iki temel gayesi gerçekleşecektir. Bu her iki anlaşmazlık sonucunda, savaşa kadar gidebilecek birçok yeni anlaşmazlık ortaya çıkabilir.

Bu arada Kürtler de kışkırtılmışlardır. Ancak bu problem şimdilik büyük bir boyuta ulaşmamıştır. Sebebi de Batılı ulusların, her ne kadar adaletten yana olduklarını ileri sürseler de aslında kendi menfaatlerine düşkün olmalarıdır. Şimdilik Kürt meselesini ele almak onların işine yaramamaktaydı. Aslında Kürt meselesi, yalnız Irak'ı değil, İran, Türkiye, Suriye vb. gibi birçok ülkeyi ilgilendirmektedir. Kürt meselesi körüklenirse, bunun neticesinde birçok ülke etkilenecekti. O yüzden şimdilik bu problem çözümsüz bırakılmıştır. Bence ilgili Müslüman ülkelerin bu konuya hassasiyetle eğilmeleri ve problemi bir çözüme bağlamaları gerekir. Aksi takdirde bu problem Batılı güçlerin elinde bir koz olarak kalacaktır ve onlar istedikleri zaman onu kendi çıkarları uğruna

kullanacaklardır. Batılı uluslar dünya problemlerini daima bir koz olarak kullanırlar ve üçüncü dünya ülkelerini kışkırtarak birbirlerine kırdırırlar.

Amerika'nın Ürdün'ün Batı yakasını boşaltması konusunda İsrail'e baskı yaptığı ileri sürülmektedir. Bence bu bir aldatmacadır. Eğer İsrail'in, Ürdün'ün Batı yakasını boşaltması konusunda Amerika'nın niyeti iyi olsaydı, Saddam'ın Kuveyt'i boşaltması konusunda ileri sürdüğü şartı hemen kabul ederdi. Bilindiği gibi o, İsrail'in işgal ettiği toprakları boşaltması halinde Kuveyt işgalini hemen kaldırmaya hazır olduğunu ileri sürmüştü. Böylece bir damla kan akıtılmadan bütün problemler çözümlenebilirdi.

İsrail, Batı kuvvetlerinin kendisine sağladığı parayı kullanarak, işgali altındaki Ürdün topraklarında Rusya'dan gelen Yahudileri barındırmaktadır. Bundan dolayı Amerika ve İsrail'in iyi niyetli olmadıklarını ileri sürmemizde bir sakınca yoktur. Bu kadarla kalmayıp, Mısır gibi, Suriye'nin de İsrail ile ikili görüşmeler yaparak barış yapmaları istenebilir. Bu durumda Irak ve Ürdün dışında Arap çıkarlarını gözeten hiçbir Arap ülkesi kalmayacaktır. Irak'ın halini görmüş bulunuyoruz. Ürdün zaten güçsüz bir ülkedir. Hatta İsrail, bir bahane uydurarak düşmanlarıyla işbirliği yaptığını ileri sürüp bütün Ürdün topraklarını da işgal edebilir. Bu da imkan haricinde değildir. Bu bakımdan Orta Doğunun üç ülkesi, yani İran, Irak ve Ürdün arasında bir birlik, son derece önemlidir. Ayrıca bu üç ülkenin diğer Arap ülkeleriyle işbirliği de çok mühimdir ki bu üç ülke Arap dünyasından kopmuş olmasın ve bir dereceye kadar diğer Arap ülkelerinin desteğine de sahip olsun.

Son günlerde, Suudi Arabistan ile Kuveyt'in petrol gelirinden, petrole sahip olmayan ülkelere yardım edilmesi konusu da Amerika ve yandaşları tarafindan ortaya atılmıştır. Bence eğer bu ülkeler dilenci gibi bu yardımı kabul ederlerse, Filistin probleminin çözüme kavuşması imkan ve ihtimali tamamen yok olur. Onun için petrol geliri konusunda bütün Arap ülkelerinin ortak bir karara varmaları gerekir. Bu gelir Arapların ortak geliri olarak kabul edilsin ve koruması da ortaklaşa yapılsın. Petrol kuyularına sahip olan ülkelere, İslam talimatlarına göre, beşte bir gelir verilmelidir. Ancak "ortak mal" olduğu konusu mutlaka kabul edilmelidir. Bundan sonra her kime ne verilirse, izzeti nefsi pahasına değil, aksine bir hak olarak verilecektir. Gerçek şudur ki bütün Arap alemi bir idi. Malesef Batı kuvvetleri, verdikleri sözü bozarak bu alemin birliğini parçaladılar. Yoksa Birinci Dünya Savaşından sonra İngiliz hükümeti istisnasız bütün Arap ülkelerini bağımsız olarak bırakıp gideceğine dair söz vermişti. Bu söz hala yerine getirilmemiştir. Aksi halde Arap gelirlerinin bütün Arapların malı olduğu konusu kabul edilmiş olurdu. Bence bu usul şimdi bile kabul edilmeli ve bütün konuşmalar bu usule göre yapılmalıdır.

Bundan başka bence bu bölgenin iktisadi bakımdan birliği de son derece önemlidir. Daha önce Cemal Abdünnasir'in ileri sürdüğü Arap birliği düşüncesi daha çok siyasi esaslara dayanmaktaydı. Politik birliğin ekonomik birlikten daha önce olması gerekli değildir. Politik birlik ön

planda tutulduğu takdirde bazen diğer birlikler zedelenir. Zaten o yüzden Avrupa Ortak Pazarı kurulduğu zaman Avrupanın aydın liderleri ilk olarak ekonomi birliği fikrinden harekete geçtiler ve yavaş yavaş ekonomik birliği elde ettikten sonra politik birliğe doğru ilerlediler.

Aslında sözkonusu Pan Arabizm düşüncesi, Cemal Abdünnasir'den çok daha önce Cemalettin Afgani tarafından ortaya atılmıştı. O, Pan İslamizm düşüncesini ileri sürmüştü. Daha sonra onun bu düşüncesi, milliyetcilik düşüncesine dönüştürüldü. Şimdi onun ileri sürdüğü düşünceye gelince, Kur'an-ı Kerim, bütün Müslümanların tek hükümet altında birleşmeleri gerektiğini hiçbir yerde desteklememiştir. Hatta bu şekilde Arap birliğini gerçekleştirmek mümkün değildir. Bu düşüncenin gerçekleşmesi, ancak kademeli olarak mümkün olabilir. Pan İslamizm düşüncesine gelince, Müslümanlar bu düşünceyi bu şekilde asla kabul edemezler.

O bakımdan ekonomik birlik en önemli adımdır. Ortak bir plan dahilinde bu bölgenin endüstri ve sanayi bakımından bağımsızlığa kavuşturulması ve özellikle tarım konusunda, kendi yağıyla kavurulur hale getirilmesi gereklidir. Ancak o durumda bu ülkelerin hürriyeti kesinlik kazanabilir.

Bu arada önemli bir konu daha vardır. Ona da değinmek istiyorum. Bence ekonomik bağımsızlık yalnız bu bölgenin ihtiyacı olmayıp, bütün üçüncü dünya ülkelerinin şiddetle ihtiyaç duydukları bir olaydır.. Bu ülkeler büyük bir tehlike karşısında bulunmaktadırlar. Bu tehlikeyi tam olarak bilmek gerekir. Böylece onun karşısında tam olarak hazırlıklı olunabilinir. Bu tehlike "Yeni Emperyalizm"dir. Soviyetler Birliği'nin çözülmesinden sonra, eskiden komünist olan Doğu Avrupa ülkeleri, keza birçok asya ülkesi, artık komünizmden ayrılarak hızlı bir şekilde eski dönemlere dönmektedir. Bundan sonra artık emperyalizm ön plana çıkacaktır. Bir taraftan Rusya, şimdiki zorluklarını hallettikten sonra, Batı ülkeleriyle yarışa girecek ve dünya pazarlarını ellerinden almaya çalışacaktır. Aynı şekilde Almanya yeni bir ekonomik kuvvet olarak ortaya çakacak ve birçok Doğu Avrupa ülkesi, keza diğer birçok ülke, bu konuda Almanya ile işbirliği yapacaktır. Bütün bunların ekonomik sonuçları toplu olarak, yeni pazarları gerektirecektir. İşte böylece üçüncü dünya ülkeleri çok korkunç tehlikelere maruz kalacaktır. Şu anda hem Avrupa hem de Amerika uyanık durumdadır. Bunlar yeni emperyalist güçler olarak üçüncü dünya ülkelerini ekonomik bakımdan tamamen ele geçirmeye çalışmaktadırlar. Bundan sonra bu fakir ülkeler, bu gelişmiş ülkelere tamamen köle olacaklar ve iki öğün yemek için bile gelişmiş ülkelere muhtaç olacaklardır. Nitekim bazı Afrika ülkeleri bugün bile söz konusu durumdadırlar.

Onun için ekonomik işbirliğine dayalı pazarlar kurulmalıdır. Mesela Hindistan, Pakistan, Bengladeş ile Seylan, doğal bir şekilde, ekonomik işbirliğine dayalı bir pazar olma niteliğine sahip bir bölgedir. Ancak bir pazar olabilmeleri için bu ülkelerin iç problemleri ve aralarındaki

anlaşmazlıkları çözüme kavuşturmalıdırlar. Bu problemler çözüme kavuşturulmadıkça bu ülkeler ortak pazar kuramazlar ve bunun dışında da zaten başka bir çareleri yoktur. Dikkat edersek, üçüncü dünya ülkelerinin, içinde bulundukları ızdıraplardan kurtulmalarının bütün yollarının kapalı olduğunu görürüz. Onların hiçbir kurtuluş yolu bulunmamaktadır. Ne yazık ki bu ülkeler, körler gibi yollarına devam etmektedir. Bunların problemleri çözümlenemez problemlerdir. Bütün yolları birer çıkmaza girmiştir.

Bu problemlere örnek olarak Keşmir meselesini ele alalım. Bu problem neticesinde Hindistan ile Pakistan arasında meydana gelmiş olan düşmanlık sonucunda her iki ülke büyük ordular beslemektedir. Bundan sonra artık hiçbir ülke ekonomik bakımdan asla rahat nefes alamaz. Eğer bir ülkenin toplam gelirinin %60'ı ordu masrafları için kullanılırsa, ondan sonra o ülke vakarlı bir şekilde başını kaldıramaz. Kendi gücünden fazlasını savunması için kullanan bir ülke daima dilenciliğe mahkum olur. Onun varolabilmesi için hem ekonomik hem de savunma harcamaları bakımından dilenmesi gereklidir. Demek ki Hindistan'la Pakistan'ın dilenciliğinin tek sebebi kendi aralarındaki anlaşmazlıklardır. Bunun dışında başka bir sebebi yoktur.

Kısacası, Keşmir problemi ve buna benzer diğer problemler çözüme kavuşturulduğu takdirde bu bölgelerde ekonomik devrim gerçekleştirilebilir. Bu yalnız Hindistan ile Pakistan'ın problemi değildir. İster Asya olsun, isterse Afrika yahut Kuzey Amerika olsun, her yerde, her bölgede bu çeşit problemler bulunmaktadır. Bölgesel anlaşmazlıklar neticesinde fakir ülkeler öz savunmaları uğruna zengin ülkelerin savunma harcamalarından on misli fazla harcamaktadırlar. Zengin ülkeler bütçelerinin ancak %3 ile %4'ünü savunma giderleri olarak ayırmaktadırlar. Eğer bu masraflar %7'ye ulaşsa, buna şiddetli bir şekilde itiraz edilir ve bu kadar harcama bile şiddetli tartışmalara sebep olur. Buna mukabil fakir ülkeler bütçelerinin %60 hatta %70'ini ülke savunmasına ayırırlar.

Üçüncü dünya ülkelerinin bir eksikliği daha vardır. O da ; aza şükretme ve izzet-i nefs bulunmamaktadır. Bunun sonucunda bu ülkelerde gösterişli bir yaşayış göze çarpmaktadır. Bundan başka dış yardım onları dilenci yapmıştır. Ondan sonra onların durumu zaten düzelemez. Bir dilenci psikolojik olarak, öz güvenceden mahrum olur ve sahte yaşayışından koparak asla mali durumunu düzeltemez. Bir dilenci asla refaha kavuşamaz. Bir dilenci ömrü boyunca dilenir, fakat yine yoksul kalır. Buna mukabil aza şükretmeyi bilen fakir insanlar bazen yavaş yavaş ilerleyerek sonunda refaha kavuşurlar. Dilencilerin bir özelliği daha vardır. Onlar mala asla değer vermezler. Bazen bir dilenci lokanta vs. gibi yerlerde, parasını zenginlerin harcayamadığı gibi harcar. Çünkü yarın tekrar dilenerek o malı elde edebileceğini bilir. Dış ülkelerden yardım bekleyen fakir ülkelerin durumu aynen böyledir. Onların yaşayışı sahte, refahları da aslında dilenciliktir. Onların refahları bir aldatmacadır. Fakirlik, ancak çaresiz insanları ciddi bir çalışmaya sevkederse de, o

ülkelerin üst tabakaları asla çabalayıp ilerlemekten yana değildirler. Demek ki o uluslar iki kısıma bölünmüş olur: Bir kısmı iktidar sınıfıdır. Bunlar az fakat aynı zamanda hissiz olurlar. Onlar politikalarını, fakirlerin ızdıraplarını bilmeden ve hesaba katmadan yürütürler. Buna mukabil bir de ulusların çoğunu oluşturan fakir insanlar vardır. Sanki baş ile gövde birbirinden kopuktur. Bir insanın beli kırılırsa başıyla ayakları arasındaki irtibat kesilir. İşte dilenen üçüncü dünya ülkelerinin iktidar sınıfı ile normal vatandaşın durumu aynen böyledir. Bu hastalık bütün üçüncü dünya ülkelerini istila etmiştir.

Askeri yardıma gelince, eğer pahalı silahlar satın alınırsa, sözkonusu ekonomik durum daha da feci bir hal alır. Satın alma gücüne sahip olmayan ülkeler dilenmeye mahkumdur. Ayrıca silah satın alan bir ülke ya kendi uzmanlarını silah satan ülkelere gönderir; ya da onların uzmanları silahlarla birlikte gelir. Üçüncü dünyadaki casusluk düzeninin temeli işte budur. Silahları dilenen ülkeler, ordularını sanki silah veren ülkelerin emrine tabi ederler. İncelediğim kadarıyla ve yerli yazarların yazılarından da takip ettiğim kadarıyla, her nereye silah yardımı yapıldıysa, silah alan ülkelerin ordusundaki bir kısım subaylar ajan durumuna getirilmiştir. Bu olaylar dünyada pek çoktur. Daha da tehlikeli olan şudur ki yalnız Amerika değil; onun bir yan kuruluşu olarak İsrail bile askeri yardım yaparak başka ülkelerin subaylarını köle durumuna getirmektedir. Hatta İsrail, Amerika'nın irtibat kuramadığı ülkelere bile sinsi bir şekilde, yahut dolaylı olarak askeri yardım yapmaktadır. Bazı bölgelerde her ikisi ortaklaşa çalışmaktadır ve her ikisi ayrı ayrı köleler edinmektedir.

Hatırlanacağı gibi, Batı'nın modası geçmiş eski silahlarının pazarı, daima üçüncü dünya ülkeleri olmuştur. Her ne zaman yeni silahlar üretilirse, eski silahları defetmek üzere yeni yeni pazarlar aranır. Bunun sonucunda, fakir ülkelerde birçok kelle uçurulmaya mahkum olur. Fakir ülkelerin kendi aralarındaki anlaşmazlıklar, bu silahların satılmasını kesinleştirir. Daha şimdiye kadar Amerika'nın işe yaramaz silah yığınlarından ancak birkaç tane satılarak kurtulundu. Rusya'nın da dağlar kadar, satılmaya hazır eski silahının olması onun da bu yarışa girmesini imkan dahilinde göstermektedir. Diğer zengin ülkelerin de bu yarışa katılması imkan haricinde değildir.

"Military Aid" yani askeri yardım ile çok tehlikeli bir hastalık olan "Aids" arasında derin bir benzerlik bulunmaktadır. Önceden verilen bazı haberlere göre "Aids" hastalığı 1997-98 senesine kadar çok büyük çapta ve korkunç bir şekilde Batılı Hıristiyan milletleri yokedecektir. "Aids" mikropları insanın kanına girerek, bağışıklık özelliğini zedeler. Böylece insanın kanı bağışıklıktan yoksun ve işlemez hale gelir. "Military Aids" yani askeri yardım aynen bu "Aids" hastalığına benzer. Zengin ve gelişmiş milletler, fakir milletlere askeri yardım yaparak, onların savunma sistemini ele geçirirler ve fakir milletler neye uğradığını bile tam olarak kavrayamazlar.

Üçüncü dünya ülkelerindeki istihbarat daima ülkenin içini gözetler ve bu ülkelerde iç isyanları önlemek üzere müesseseler kurulur. Bu arada, bu konuda bilgi edinmek üzere genel olarak Amerika'ya ve bazı durumlarda İsrail'e müracaat ederler

Mesela, Seylan'da İsrail hem isyancılara isyan yollarını öğretti, hem de hükümete bağlı isyan aleyhtarı kuruluşlara isyanı bastırma yollarını telkin etti. Keza Liberya'da İsrail hem hükümete bağlı kuvvetlere isyanı bastırma metodlarını öğretti, hem de isyancılara yardımcı oldu. Amerika ve İsrail'den yardım alan Asya ve Afrika ülkelerinin listesi çok kabarıktır. Böylece fakir ülkelerin orduları ele geçirilip köle duruma getirilir.

O bakımdan askerlerin dikkatli bir şekilde gözetim altında bulundurulmaları ve özellikle Amerika, İsrail ve Batı'da eğitim gören subayların sıkı bir kontrola tabi tutulmaları gerekir. Keza dış bağlantıların ne gibi zehir saçtığını yoklamak lazımdır. Tehlikeler ülke içinde az fakat ülke dışında daima fazla olur. Eğer dış tehlikeler önlenirse, iç tehlikelerin önlenmesi asla zor olmaz. İç tehlikeler daima zulüm şeklinde ortaya çıkar. Yoksa kendi ordumuzun yahut politikamızın kendi vatandaşlarımız tarafindan tehlikeli bulunması mümkün değildir. İşte dikkat etmemiz gereken ikinci konu budur.

Gelişmiş uluslar sözde diktatörlüğün sona ermesinden yana olurlar. Fakat üçüncü dünya ülkelerini köle yapmak üzere onların işine gelen de aslında diktatörlüktür. Her nerede diktatörlük varsa orada iç tehlikeler oluşur ve onları önlemek üzere dış yardım gerekli olur. Eğer yardım eden dış ülkelerin isteğine göre hareket edilirse onların yardımı devam eder. Fakat onların isteği reddedilirse yardımları da hemen kesilir. İşte üçüncü dünya ülkeleri bu tehlikelere maruzdurlar. Şimdi emperyalizmin, yeni bir çağı başlamıştır. Bununla birlikte tehlikeler de artık çok çoğalmıştır. Bundan böyle bağımsızlığımızı korumak ve dünyada izzeti nefs ile yaşayabilmemiz için uyanık olmamız gerekir. Zengin ülkelerden yardım kabul etmenin tehlikeleri özetle şöyledir:

(A) Yardım eden ülke daima bir büyüklük taslar ve yardım kabul eden ülkeyi hor görür. Hatta eğer yardım alan ülke vicdan hürriyetini bile kullanırsa onun yardımı hemen kesilir. Bunun bir örneği Körfez Savaşı esnasında Bush'un, Kral Hüseyin ve Ürdün'e karşı takındığı tavırdır.

(B) Yardım daima bazı şartlara bağlanır. Bu şartlar milliyet hürriyetini zedeler.

(C) Bu yardım büyük bir faize tabi olur keza yüksek maaş alan uzmanlar da beraberinde gönderilir. Onlar ilgili yardımın büyük bir payını götürürler. Birçok Afrika ve Asya ülkesinde tecrübe edildiği gibi, yardım adına modası geçmiş makinalar çok pahalı fiyatlarla satılır. Bu makinalar,

modern makinalarla baş edemez. Böylece alınan borçlar çoğalmaya devam eder. Güney Amerika ülkelerinin hepsi bugün aynı şekilde borca boğulmuştur. Amerika yahut diğer zengin ülkelerden yardım alarak geri ödeyebilen birtek ülke yoktur. Yardım alan ülkelerin toplam geliri, alınan yardımın borcunu geri ödemek üzere sarfedilir. Kısacası yardım alarak ayakta durabilen bir tek ülke görülmemiştir. Ayrıca yardım verenin küçültücü tavrı ve yardımı keseceği ihtarları ülke ekonomisini zedelediği gibi ülke haysiyetini de yok eder.

O bakımdan yardım eden ülkelerin yardımı nazik bir şekilde geri çevrilmelidir. Bunun yerine petrole sahip zengin Müslüman ülkeler, İslamiyetin hayrına yardım usulüne tabi olarak ve bu talimata gönüllü olarak uymayı kabul eden gayr-i Müslim ülkelerle işbirliği yaparak yeni bir düzen kurmalıdır. Bu arada yiyecek sıkıntısı çekmekte olan aç ve fakir üçüncü dünya ülkelerini gıda ve yiyecek bakımından kendine yetecek seviyeye ulaştırmak konusu birinci planda tutulmalıdır. Veyahut bu ülkeler, dış ülkelerden yiyecek satın alabilir duruma getirilmeli ve bu konuda mali durumları kuvvetlendirilmelidir.

Dünyanın, aç ve fakir Afrika ülkelerine karşı tavrı, küçültücüdür. Ülkelerde kıtlık, bir volkanın patlaması gibi, birden bire başgöstermez. Ekonomi uzmanları, kıtlığın dünyanın neresinde başgöstereceğini senelerce önceden bilirler. Malesef fakir ülkelerin açlıktan muzdarip düşmesi, acımasız bir şekilde beklenmiştir. Daha sonra onlara az bir yiyecek verilmiş ve onlar böylece köle durumuna getirilmiştir. Ayrıca politik ve teorik çıkarlar elde edilmiştir. O yüzden; köle yapan yardım değil, aksine Kur'an-ı Kerim talimatlarına göre köleleri bile hürriyete kavuşturacak yardımlar yapılmalıdır. Petrole sahip olan ülkeler eğer Allah rızası uğruna, petrol gelirlerinden zekat payını, yani %2,5"nu insanlığın yararına harcasalar, birçok aç ülke, açlık ızdırabından kurtarılabilir. Japonya'nın da bu hayırlı işe katılması sağlanmalıdır. Üçüncü dünya ülkelerinin, Japonya ile, bir üçüncü dünya ülkesi olarak mı kalmak istediğini yoksa Batılı bir ülke tavrı takınmaya devam mı etmek istediğini sormalıdırlar ve bu konuda onunla görüşmeler yapılmalıdır. Eğer Japonya, bir Asya ülkesi ise, Asya ülkelerinin problemlerini halletmek konusunda yardım etmekle kalmayıp liderlik yapması gerekir. Aksi takdirde Japonya, Asya ülkelerinden de ayrılmış olur ve asla beyaz bir ülke durumuna da kavuşamaz.

Keşmir meselesine gelince, eğer şimdiki durum devam ederse Pakistan ile Hindistan, her iki ülkenin de sonu hüsran olur. O yüzden şimdiki durum asla kabul edilemez. Bence bu problemin üç çaresi vardır:

(A) Azad Keşmir Pakistan'la; Cammun da Hindistan'la birleşmeli ve Keşmir Vadisi her iki ülkeden ayrılarak bağımsız bir ülke olmalıdır.

(B) Azad Keşmir, Cammun ve Keşmir Vadisi ayrı ayrı, bağımsız birer ülke olmalıdır.

(C) Bunlar bir araya gelerek hep birlikte bağımsız bir ülke olmalıdır.

Bence, ilk çözüm ve en uygun olanı, Azad Keşmir'in Pakistan'la Cammu'nun da Hindistan'la birleşmesi ve Keşmir adı altında. ayrı bir ülkenin meydana getirilmesidir. Bunların her birinde yaşayanların ötekilerden ayrı bir mizaçları vardır. Cammun vatandaşları, din bakımından bile Hindistan'a daha yakındırlar. Onun için bu çözüm en uygun olanıdır. Bağımsız bir ülke olarak düşündüğüm Keşmir Vadisi, yarın her hangi bir ülkeyle anlaşma yaparak Pakistan yahut Hindistan'ın emniyetini tehlikeye düşürmeyeceğine garanti vermelidir. Bunun detayları görüşmelerle tayin edilebilir. Eğer bu problem çözüme kavuşturulmazsa, keza Sihlerle konuşmalar yapılarak, Sih meselesi ve buna benzer diğer birçok mesele haledilmezse, bu bölge asla rahat yüzü göremez.

Pakistan'da bile bölgesel problemler dini anlaşmazlıklar vs. gibi bir çok problem mevcuttur. Bunların her birisi bir volkan gibi patlamaya hazırdır. Dış mihraklar da daima bu çeşit problemlerden faydalanırlar. O bakımdan yabancılara firsat vermeden, hem iç problemler çözüme kavuşturulmalı, hem de komşularla barış yapılmalıdır. Bunun neticesinde bu ülkelerin ekonomik durumları düzelecek. Ayrıca din konusu ileri sürülmeden birbirleriyle işbirliği imkanı ortaya çıkacak ve ordu harcamaları azalacaktır. Bunun neticesinde fakir vatandaşın durumunun düzeltilmesi imkanları da doğacaktır.

Malesef bizim ülkelerimizde üst sınıf hastalıklı bir düşünce tarzına sahiptir. Ülkede kocaman oteller ve görkemli lokantalar çoğalmaktadır. Zengin sosyete çocukları, sabahtan akşama, hatta gece geç saatlere kadar bu lüks yerlerde dolaşırlar. Utanmazlık ve hissizlik bu zenginlerin kafasına musallat olmuştur. Sözde Lahor ve Karaçi parlamaktadır. Fakat bu ışıklar altında insanlık can çekişmektedir. Binlerce tüyler ürpertici manzara bu parıltılar içinde gizlidir. Küçük bir örnek vereyim; Benim kızım, küçük çocuğuyla birlikte Atari tren istasyonunda tren beklemekteymiş. Bir şeyler yemek için çantasından yiyecekleri çıkardığında birçok fakir çocuğun etrafında toplandığını görmüş. Onların dilenci olmadıklarını bilen kızım, kendisinin bütün yiyeceklerini ve hatta dostlarının kendisine hediye ettiği diğer yiyecekleri de çıkarıp bu fakir çocuklara dağıtmış. Bu ülkelerde, fakirler arasında insani değerler, zenginlerden daha fazla bulunur. Kızım, bir Coca Cola şişesini çıkarıp çocuklardan büyük bir kıza vermiş. O, bir yudum içtikten sonra sırayla diğer çocuklara da birer yudum içirmiş. Her seferinde gülümseyerek çocuklara bakıp bir annenin çocuğunu emzirirken sevindiği gibi sevinmiş. Çocuklar da sıraya girip bir biri ardına Coca Cola yudumlayarak ab-ı hayat içmiş gibi sevinmiş ve tadına doymuşlar. Daha sonra tren hareket ettiğinde, bu çocuklar, görevli polisin menetmesine rağmen, trenle birlikte koşarak selamlamışlar ve böylece gözlerden uzaklaşmışlar. Kızım bu olayı bana anlattığında, kendisine bu olaydan dolayı benim sevgim mi yoksa şükranlarını belirten bu çocukların sevgisi mi fazlaydı bunu tam olarak kestiremedim. Esasen bu olayda vurgulamak istediğim kızımın davranışı değil fakirlerin içindeki insani değerlerdir. Burada da görüldüğü gibi bazı durumlarda insani değerler, kan bağından bile üstün olmaktadır. Bunun, en iyi örneği, Allah'ın Habibi

Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v.) devrinde görülmektedir. O devirde kan akrabalığı ikinci plana düşmüş olup, insani değerler sevgili Peygamberimizce en üstün duruma getirilmişti. İşte o yüce devir tekrar geri getirilmelidir. Bu yüce değerler yok edildikçe ve ayaklarımızın altında çiğnendikçe, bunları yok eden yahut çiğneyen uluslar da, daha kuvvetli ulusların ayakları altında çiğnenmeye mahkumdurlar. Malesef Pakistanla, Hindistan, her iki ülke, Keşmir cennetini ele geçirmek pahasına, ülke vatandaşlarını cehenneme sürüklemekte ve insani değerleri de ayaklar altına almaktadırlar.

Üçüncü dünya ülkelerinde izzeti nefs, vakar, minnet duygusu ve insani değerler diriltilerek korunmadıkça ve bunları korumak için and içerek bu and yerine getirilmedikçe üçüncü dünya ülkelerinin kaderi asla değiştirilemez ve üçüncü dünya asla tam olarak bağımsızlığa kavuşturulamaz. Birinci dünya ülkeleri olarak tanınan gelişmiş uluslar, yalnız bağımsız olmakla kalmayıp, üçüncü dünya ülkelerini köle yapmaya eskisinden daha da hazırlıklıdırlar. Malesef onların uyguladıkları ekonomi politikaları sonucunda ister istemez üçüncü dünyanın fakir ulusları ezilecektir. Onlar kendi yaşam standartlarını asla düşürmezler. Hatta onların politikacıları kendi uluslarına bunu tavsiye edebilecek durumda değildirler. Bunu tavsiye eden parti seçimi kaybeder. Demek ki onlar zulüm üstüne zulüm yapmaya mahkumdurlar. O bakımdan, üçüncü dünya milletleri kendilerini savunmak için uyanık ve hazırlıklı olmalıdırlar. Ancak bu şekilde, kendi ordularından, kendi ahlak düşüklüklerinden ve daha önce saydığım hastalıklardan kurtulacaklardır. Milletler saydığım hastalıklara yakalandığı takdirde ölmeye mahkumdur. Bu durumda öldüklerini ileri sürmek ve akbabaların ölmelerini beklemelerinden şikayet etmek anlamsızdır. Hastalık önce vücutta başlar. Daha sonra bu hastalık mikropları davet eder, mikroplar da hastalığa neden olur. Ancak mikroplar sağlam vucuda asla zarar veremezler. Hastalık aslında vucudun dışından değil, aksine içinden başlar. Vücud savunma gücünü kaybedince mikroplar vücuda saldırır ve ona musallat olur. Mikropların vucuda tam olarak hakim olmaları neticesinde ölümün gelmesi mukadderdir. Ondan sonra akbabaların gelip ölüyü parçalaması beklenen bir hadisedir. İşte, siz kendiniz hazırlanmadıkça, hiçbir kuvvet sizi bu kötü kaderden kurtaramaz. Onun için ölüm gelmeden karar vermeniz gerekir. Eğer bugün Hz.Muhammed Resulüllah(s.a.v.)'ın ileri sürdüğü yüce talimatları ve üstün ahlakı benimsemeye kadar verirseniz; keza kaybolan değerleri tekrar diriltirseniz, yabancıların küçültücü köleliğinden kurtulursunuz. Bunun dışında kurtuluş yolu yoktur.

Körfez Savaşı bize bir ders daha vermiştir. O da, Birleşmiş Milletlerin, üçüncü dünya ülkelerinin çıkarları konusunda hiçbir işe yaramamasıdır. Daha önce Rusya ile Amerika arasında bir rekabet varken, Birleşmiş Milletler fakir ülkeleri ezmek yetkisine sahip değildi. Çünkü o devirde hem Amerika hem de Rusya veto hakkını kullanarak dostu olan fakir ülkeleri kurtarabilirdi. O devirde bütün kararlar, kim kimin dostudur sorusuna istinaden verilirdi. Şimdi artık fakir ülkelerin hiçbir koruyucusu

kalmamıştır. Başka bir ifadeyle bunlar hayır üzerinde değil, aksine şer üzerinde birleşmişlerdir. Kur'an-ı Kerim Maide Suresi'nin üçüncü ayetinde şöyle buyurmaktadır:

تَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوٰى

"İyilik yapmakta ve kötülükten sakınmakta yardımlaşın; günah işlemek ve taşkınlık yapmakta birbirinize yardımcı olmayın" buyurmuştur. demek ki Kur'an-ı Kerim'e göre yalnız ulusların ve kişilerin birbirleriyle yardımlaşması söz konusu değildir. Aksine bu yardımlaşma kötülükte değil, hayır ve iyilikte olmalıdır. Ancak politika dünyasında iyilik yahut kötülük önemli değildir. Buna mukabil siyasi çıkarlar daha önemli olup, yardımlaşma da çıkarlara göre yapılır.

Malesef, şu anda Rusya ile Amerika arasında kararlar verilmiştir. Çin ise araya girmek gücüne sahip olmayıp bir kenara atılmıştır. Çin'i dize getirebilmek için, onu ekonomik bakımdan daha da zayıf duruma düşüreceklerdir. Eğer bu durum böyle devam ederse Birleşmiş Milletler ve bütün yan kuruluşları yalnız zayıf ülkelerin ezilmesi uğruna kullanılacaktır. Bu kuruluşların zayıf ve fakir ülkelerin yararına kullanılması mümkün değildir. Ancak, her kim zengin ve güçlü uluslara boyun eğip kölelik yaparsa, Birleşmiş Milletler ona refah; kolaylık; yüce lakap ve fayda ihsan eyleyecek ve ona dostluk elini uzatacaktır. Böylece üçüncü dünya ülkelerine haysiyetsizce elde edebilecekleri her şey verilecektir. Buna mukabil eğer bir ulus, izzeti nefs, vakar ve yücelikle bu kuruluşlara bağlı kalmak isterse kuvvetli uluslar onu yaşatmayacaklardır.

O bakımdan daha önce Birinci Dünya Savaşından sonra 1919'da Milletler Cemiyeti ve İkinci Dünya Savaşından sonra 1945'de Birleşmiş Milletler kurulduğu gibi, şimdi de bu tek taraflı korkunç savaştan sonra üçüncü dünya ülkelerine dayalı yeni bir Birleşmiş Milletler kurulmalıdır. Bu Birleşmiş Milletler ancak ve ancak fakir ülkelerden oluşturulmalıdır. Daha önce "Bağlantısız Ülkeler" adıyla başlatılan hareket, şimdi geçerliliğini yitirmiştir. Şimdi ise yeni bir hareket başlatılmalıdır. Bu konuda Hindistan, Pakistan, İran ve Irak önemli rol oynayabilirler. Ancak din asabiyeti araya girmemelidir. Müslüman ülkeler birbirleriyle sevgi ve kardeşlik bağları kurmalıdır. Ancak bir Müslüman'ı bir gayri Müslim ile kırdırmamalıdırlar. Gayri Müslim olan yalnız Batı değildir; Japonya, Kore, Vietnam ile Hindistan da gayri Müslimdirler. O bakımdan bir Müslüman'ı boşu boşuna, bir gayri Müslim ile kırdırmak çok cahilane bir politikadır. Bunun neticesinde hiçbir şey elde edilemeyeceği gibi, elde olanlar da elden gider. Kur'an-ı Kerim talimatına dayanmayan üçüncü dünya müesseselerinin payidar olabilmesi imkan haricindedir. Kur'an-ı Kerim; "İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın; günah ve taşkınlık yapmak üzerinde yardımlaşmayın(Maide Suresi, üçüncü ayet)" buyurmuştur. Bu ayette dini anlaşmazlıklardan bahsedilmemiştir. Bu talimata göre, dini gözetmeksizin

bir müşrik, bir Yahudi, bir Hıristiyan ve ataist ile de hayır, iyilik ve takva işlerinde işbirliği yapılabilir.

Kısacası işbirliği esasına dayalı fakir ve geri kalmış ülkelerden oluşan yeni bir Birleşmiş Milletler kurulmalıdır. Fakir ülkelerin mevcut Birleşmiş Milletlere paralel olarak kuracağı yeni müessese, uygulama gücüne sahip olan bir yetkiye sahip olmalıdır. Her üyesi adalete bağlı kalacağına imza atarak söz vermelidir. Bu müessese başkanlığında, ikili görüşmeler vasıtasıyla üçüncü dünya anlaşmazlıkları çözüme bağlanmalıdır. Zayıf ülkelerin anlaşmazlıklarını halletmek üzere, kuvvetli ülkelere müracaat etmemeleri teşvik edilmelidir.

Petrole sahip olan ülkeler de yeni bir "OPEC" (petrol üreten ve ihraç eden ülkeler topluluğu) kurmalıdırlar. Bu yeni müesseseye Amerika'nın vefakar köleleri alınmamakla beraber onunla işbirliği yapan diğer ülkelerin bu müesseseye girmesine müsaade edilmelidir. Çünkü bu konuda Kur'an-ı Kerim'in bize sunduğu prensiplere göre insanlar birbirlerine muhalefet yapmak için değil iyiliklerde bulunmak için bu tür birlikler oluşturmalıdırlar. Ama genellikle güçlü ülkeler, işbirliği yaptıkları ülkelerle birleşerek adaletsizce fakir ülkelerin çıkarlarını hiçe sayarlar. Böylece bu tür birlikler dünyadan adaletin kalkmasına sebep olurlar. Bu bakımdan petrol üreten ülkeler kendi savunmaları uğruna yeni bir birlik kurmalıdırlar. Mesela İran; Irak; Nijerya; Endonezya; Malezya; Saba ve diğer petrol üreten ülkeler birleşerek yeni bir OPEC kurmalıdırlar. Bu durumda Batı, Irak'a zulmettiği gibi, bu ülkelere zulmedemiyecektir. Suudi Arabistan ve Kuveyt, bir müddet ellerindeki petrole dayanarak bu yeni müesseseyi etkisiz kılabilirler. Ancak bu müessese, prensiplerine bağlı kaldığı takdirde üyelerine uzun vadeli yararlar sağlayacaktır.

Petrole sahip olmayan ülkeler de, Petrolsuz Ülkeler Birliği kurmalıdırlar. Dünyadaki savaş vb. olaylardan en fazla fakir ülkeler etkilenir. O nedenle kendi çıkarları uğruna birleşmeleri ve petrol üreten ülkelerle uzun vadeli anlaşmalar yapmaları gerekir. Böylece gelecekte zarara uğramaktan kurtulabilirler.

Bununla beraber petrol üreten ülkelere işçi sağlayan fakir ülkeler de bir birlik kurmalıdır. Bu ülkeler işçilerinin nasıl bir muamele gördüğünü; nasıl aşağılandıklarını ve ne gibi haksızlıklara maruz kaldıklarını düşünmezler. Bunun neticesinde milli haysiyet zedelenir ve o ülkenin insanları yavaş yavaş onursuzlaşır. Ben şahsen o ülkelere gitmedim. Ancak oraya gidenlerin anlattıkları tüyler ürperticidir. Mesela bir Pakistan uçağı, bir Körfez hava alanına iner inmez görevli polis, ellerinde sopalarla yolcuları karşılar ve dizlerine vurarak sıra halinde durmalarını söylermiş. Sanki hayvanları dövercesine onları aşağılarmış. Gelişmiş ülkelerde hayvanlara yapılan muamele bile, Körfez ülkeleri ve diğer petrol üreten Arap ülkelerindeki işçilere yapılan muameleden daha iyidir. Bu işçiler ne zamana kadar sabredeceklerdir? Ayrıca köle muamelesi gören bu zavallı işçilerin gelirleri de hiç garanti altında değil. Eğer işçilerden birisinin işvereni isterse, o işçinin ömrü boyunca kazandığı parayı vermeyebiliyor.

Bu ne kadar acıdır? Anlaşma gereğince işveren bu çeşit zalimane haklara sahip olabilmektedir. Eğer işveren zalim ise demek ki işçinin durumu bir köleden daha acıklıdır.

Kısacası; petrol üreten Arap ülkelerine işçi sağlayan Hindistan, Pakistan, Filipinler, Türkiye vs. gibi ülkelerin kendi işçilerinin korunması uğruna bir birlik kurmaları gereklidir. Bu durumda eğer bir işçi haksızlığa uğrarsa, bu ülkeler haklarını geri almak için hep birlikte baskı yapabilirler. Böylece denge kurulmuş olur ve bunun sonucunda dünya barışa kavuşur. Denge ile adalet birbirine eşittir. Kur'an-ı Kerim'e göre bunun bir adı da mizandır. Barış; kuvvetli kralların, diktatörlerin yahut cumhurbaşkanlarının emriyle kurulmaz. Barış; denge sonucunda kurulur ve dengeden de adalet doğar. Bunlar eş anlamlı kelimelerdir. Bütün dünya siyasetinde yeni dengeler kurulmalıdır ve her kurumumuzun ve her birliğimizin, adaletin üstünlüğü prensibine dayalı olması gereklidir. O bakımdan demin saydığım bütün kurum ve kuruluşlarda, üyesi olan her ülke adaletin üstünlüğünü kabul edeceğine ve kendi çıkarlarını ikinci planda tutacağına dair and içmelidir. Bununla birlikte adaletin üstünlüğünün kabul ettirilmesi ve adalete bağlı kalmayanın birlikten çıkarılması için de bazı gerekli önlemler alınmalıdır.

Mevcut Birleşmiş Milletler bünyesinde birçok çelişkiler bulunmaktadır. Onları da gözönünde bulundurarak yeni kuruluşların o çelişkilerden arındırılması gereklidir. Beş ülkenin veto hakkına sahip olması ve bir ülkeye zulmetmek istediği zaman hiçbir kuvvetin engel olmaması ne kadar acıdır! Birleşmiş Milletler, karşı taarruza geçmek için bu beş ülkenin hep birlikte evet demesine muhtaçtır. Malesef bugüne kadar Birleşmiş Milletlerin yahut Güvenlik Konseyi'nin ne olduğu ve ne vazife yaptığı da tam olarak anlaşılamamıştır. Eğer bunlar birer mahkeme ise, o zaman Dünya Adalet Divanı'na ne gerek var? Eğer bunlar birer mahkeme değil ise, o zaman iki ülkenin anlaşmazlığına nasıl müdahale edip karar verebilirler? Bu durumda verdikleri kararları infaz yetkisine de sahip olmamaları gerekir. Eğer bunların her biri bir mahkeme durumunda ise o zaman bunların kararları nereye kadar geçerli olacaktır? Acaba bu kararlar üyesi olmayan ülkeler için de geçerli sayılacak mı? Eğer bu yalnız birer danışma kuruluşu ise, o zaman kararlarının zorla kabul ettirilmesi yetkisine de sahip olmaması gerekir. Bu durumda kararları yalnız ahlaki bir baskı durumunda olmalı ve bütün ülkelere eşit olarak uygulanmalıdır. Eğer bu bir yardımlaşma kuruluşu ise, bu yardım nasıl elde edilebilir ve ne gibi yollara başvurulmalıdır? Eğer yine de yardım elde edilemezse ne yapmalıdır? Bütün bu problemler çözüme kavuşturulmalıdır. Eğer bu fakir ülkelere yardımcı olan bir kuruluş ise o zaman da durumu tam olarak aydınlığa kavuşturulmalı ve kuruluşun açık bir tüzüğü hazırlanmalıdır. Bu tüzüğe göre bu kuruluş hür bir şekilde kararlar vererek onları uygulama yetkisine de sahip olmalıdır.

Bir soru daha çözüme kavuşturulmalıdır. Birleşmiş Milletler, Adalet Divanı'nın kararlarını nasıl infaz etmelidir ki en yüce kuvvetler bile o kararları kabul etmeye mecbur olsun. Bu sorular çözüme bağlanmadıkça ve

fakir ulusların hakları garanti altına alınmadıkça bu kuruluş kuvvetli ulusların ellerinde bir oyuncak olmaya devam edecektir.

En önemli soru şudur: Eğer vetoya sahip olan ülkelerin hiçbirinin desteklemediği bir ülke lehinde Birleşmiş Milletler üçte iki çoğunlukla bir karar verirse bu karar nasıl uygulanabilir? Kararlarını uygulayamayan mahkeme ne biçim mahkemedir? Bir defa Kızılderiler en üst mahkemeye başvurarak hükümet aleyhinde bir dava açtılar. Bu davada hükümetin Kızılderililere verdiği teminatı ihlal ederek onları kendi topraklarından bile sürgün ettiği ileri sürüldü. Bunun üzerine mahkeme Kızılderililerin şikayetlerinin yerinde olduğunu ve haklarının savunulmasının hükümetin görevi olduğunu kabul edip bu konuda karar aldı. Bunun üzerine Amerika Başkanı şöyle bir yorum yaptı: "Mahkemenin verdiği karar başımız üzeredir. Acak mahkeme şimdi de verdiği kararı uygulasın." Birleşmiş Milletler'in durumu da tıpkı böyledir. Eğer vetoya sahip olan ülkelerden herhangi biri, kararın uygulanmasını istemezse, karar uygulanamaz. Demek ki eğer bütün büyük kuvvetler bir ülkeye zulmetmek isterlerse kararları hemen uygulanır. Ancak eğer onlardan biri karara karşı çıkarsa, diğer bütün ülkelerin oy birliğine rağmen o karar asla uygulanmaz. Bu ne biçim adalet kurumudur? En şaşırtıcı olanı da İsrail konusunda, bazı durumlarda olduğu gibi, hepsi aynı karar üzerinde birleşmelerine ve İsrail'in işgal işgal ettiği toprakları geri vermesini istemelerine rağmen bu kararın uygulanamamasıdır. Güya bu kuruluş sadece karar verme yetkisine sahip olup, bu kararları uygulama yetkisine sahip değilmiş. Demek ki bu kuruluş hürriyete kavuşturan değildir. Aksine köle dumuna getiren bir kuruluştur. O bakımdan eğer bugün üçüncü dünya ulusları bu kuruluş aleyhinde seslerini çıkarmazlarsa, başka bir ifadeyle, güçlü ülkeleri adalet adına işbirliğine davet edip varolan yasaları değiştirmek için onlara baskı yapmazlarsa, dünya milletleri asla hürriyete kavuşmaz. Bu durumda bu kuruluş yeni yeni tehlikeleri doğuracak ve sık sık tehlikeli ve korkunç çıkarlar uğruna kullanılacaktır. Şimdilik bunun detaylarına geçmeye gerek yoktur.

Son olarak ben İsrail hükümetine de bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum. Müslümanlar genel olarak, İsrail'in, Batı'nın entrikaları sonucunda kurulduğunu ve bunda Yahudilerin kurnazlıklarının da payı bulunduğunu zannederler. Bu doğru ise de eğer Allah'ın kaderi böyle istemeseydi, İsrail asla kurulamazdı. Müslümanların o yüce kaderi anlamaları ve ona dönmeleri gerekir. Böylece bu meselenin çaresini aramaları yerinde olur. Ben Kur'an-ı Kerim ve Sünnet-i Seniye'ye dayanarak bu meseleyi ele alacağım. Bu arada İsrail'e de gerekli tavsiyelerde bulunmak istiyorum; çünkü Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimize göre dünya barışı bugün İsrail'in kararlarına dayanmaktadır.

Kur'an-ıKerim'in Beni İsrail Suresinin S-9 ayetinde, Hak Teala (c.c.) şöyle buyurmuştur:

وَقَضَيْنَآ اِلٰى بَنِيٓ اِسْرَآءِيلَ فِي الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ
فِي الْاَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾
فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ اُولٰيهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَآ
اُولِي بَاْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلٰلَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا
مَفْعُولًا ﴿٥﴾
ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَاَمْدَدْنَاكُمْ بِاَمْوَالٍ
وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ اَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾
اِنْ اَحْسَنْتُمْ اَحْسَنْتُمْ لِاَنْفُسِكُمْ وَاِنْ اَسَاْتُمْ فَلَهَا
فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ لِيَسُوٓءُا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا
الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا
تَتْبِيرًا ﴿٧﴾
عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يَرْحَمَكُمْ وَاِنْ عُدْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا
جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾

Bu ayetin meali şöyledir: "Biz Kitap'ta İsrailoğullarına: "Siz bu memlekette iki kere fesat çıkaracaksınız ve şüphesiz büyük bir isyankarlık göstereceksiniz" diye açık olarak bildirmiştik. O iki kere fesat çıkarmanın birinci vadesinin yerine gelme zamanı gelince, son derece savaşçı kullarımızı üzerinize gönderdik. Onlar evlerinizin ta içine kadar girdiler. Bu vaad elbette gerçekleşecekti. (Yani ilk defa fesat çıkararak cezaya çarptırılmanız önceden verilmiş olan söz idi. Bunun elbette gerçekleşmesi gerekirdi. Hiç kimse ona karşı çıkıp onu önleyemezdi. Bundan sonra Biz size tekrar düşmanlarınıza saldırma gücü verdik ve mal ile oğullarınızı çoğaltarak size yardım ettik. Sayılarınızı da eskiye nazaran çok fazlalaştırdık. Eğer hayır işlerseniz, kendi yararınıza hayır işlemiş olursunuz. Fakat eğer kötülük yaparsanız, kendiniz aleyhinde kötülük yapmış olursunuz. İşte ikinci defa fesat çıkarma zamanı gelince, siz yine kötülük işleyerek fesat çıkardınız. O yüzden Yüce Allah'ın kaderi tekrar gerçekleşti ve düşmanlarınızın yüzlerinize kara lekeler sürerek, daha önce de girdikleri gibi, ibadet yeriniz olan Kudüs'teki "Heykel-i Süleymani'ye ye girerek, üstün geldikleri yerleri tarumar etmeleri vaadi yine yerine geldi. Yüce Rab'biniz size yine de rahmedebilir. Ancak eğer siz gene kötü hareketlerinize dönerseniz, biz de dönüp sizleri gene cezalandırırız. Cehennemin kafirler için bir zindan olarak hazırlandığını da unutmayınız.

(Yani İsrailoğulları üçüncü defa fesat çakarırlarsa, ondan sonra nihai bir şekilde ceza görecekler ve bir kavim olarak tamamen yok olacaklardır. Daha sonra öbür dünyada Cehennem vasıtasıyla cezalandırılacaklardır.)"

Bu ayetlerde İsrailoğullarının iki defa fesat çıkarıp ceza görmeleri ve üçüncü defa şayet yine fesat çıkarırlarsa yine cezalandırılacakları zikredilmiştir. İlk defa Yahudiler M.Ö.721'de Asuri'ler tarafından cezalandırıldılar. Daha sonra Babil hükümdarı Nebukadnazar M.Ö.597'de, Kudüs'e saldırdı ve M.Ö.587'de İsrail hükümetini tamamen yok etti. Birçok Yahudi köle olarak Balil'e getirildi. Hz.Hezekiel iki defa cezaya çarptırılmış olan bu iki Yahudi saltanatını, Allah'ın emirlerine uymayarak fuhuş yapan iki kahpeye benzetmiş ve Allah ile alakalarını kestikleri için Yüce Allah'ın da onları yokettiğini bildirmiştir. Böylece İsrailoğulları hakkında verilen sözlerden biri gerçekleşmiş oldu.

M.Ö.551 yıllarında Hz.Hezekiel vasıtasıyla Farisiler'den yardım alan Yahudiler, tekrar güç kazanarak M.Ö.539'da İran hükümdarı Sayrus'un da yardımıyla tekrar Kudüs'e getirildiler. Ondan sonra Yahudiler yüzlerce sene orada rahat yaşadılar.

Romalı imparator Pompey, M.Ö. 63'te Yahuda'yı ele geçirdi ve böylece Yahudiler ikinci defa cezalandırıldılar. Daha sonra M.S.132'de tanınmış Romalı imporator Aadriam zamanında Yahudilerin cezaları tamamlanmış oldu. Bu imparatorun saltanatı İngiltere'den Fırat nehrine, diğer yönden Afrika'ya kadar uzanmıştı. İngiltere'nin kuzeyinde Çin seddine benzeyen bir duvar bulunmaktadır. Bu duvarın uzunluğu yüzyirmi kilometreden daha fazladır ve Aadrian zamanında yapılmıştır. Yahudiler isyan bayrağı açtıkları zaman bu imparator İngiltere'de görev yapmakta olan çok becerikli ve cesur generalini geri çağırdı ve M.S.132
yıllarında onu Yahudileri ezmek üzere görevlendirdi. Tarihçilerin bildirdiğine göre o, beş yüzbin Yahudi'yi yoketti. Bundan da barış zamanında, hayırlı işlerle meşgul oldukları takdirde, Yahudilerin çoğalacakları konusundaki Kur'an-ı Kerim'in önceden verdiği haberin ne kadar doğru olduğunu takdir etmemiz mümkündür. Romalı askerler, Heykel-i Süleymani (Yahudilerin Kudüsteki mabedleri) ve diğer kutsal binaları da yerle bir ettiler. Böylece Yahudiler'in cezalandırılmaları tamamlanmış oldu.

Bundan sonra Yüce Rabbimiz(c.c.) Yahudileri uyararak, fesat çıkarmadıkları takdirde kendilerine acıyacağını, fakat isyan edip fesat çıkardıkları ve hayırlı işlerden uzaklaşıp kötü işlerle meşgul oldukları takdirde yine cezaya çarptırılacaklarını ve kuvvetlerinin tamamen yokedileceğini bildirmiştir. Yüce Rab'lerinin Yahudi'lere acıması konusunda yine Beni İsrail Suresinde şöyle buyurulmuştur:

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ اسْكُنُوا الْأَرْضَ
فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

Yani," Yahudi'ler dağıldıkları ülkelerden tekrar toplanıp bir araya getirileceklerdir."

Şüphe yok ki, Yahudi'ler birçok kere Filistin'den çıkarıldıktan sonra tekrar bu ülkeye döndüler. Ancak hiçbir zaman bu sefer olduğu gibi , büyük bir çoğunlukla geri dönmediler. Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği gibi bu olay ilk defa İkinci Dünya Savaşından sonra yaşanmıştır. Bu hadise insanlık tarihinde ilk defa cereyan etmiştir. Kur'an-ı Kerim'in önceden verdiği bu haberlerden de anlaşıldığına göre, ben Yahudi'lere, Nazi Almanya'sında çektikleri zulümden sonra, Yüce Allah'ın kendilerine acıdığını ve bir daha Filistin toprağına üstünlük bahşettiğini anlatmak istiyorum. Hadislerden de anlaşıldığına göre, İsrail toprağında yer alan ve Ürdün nehrinin aktığı bölgede bulunan Tabariye denizi civarında çok büyük bir ordu toplanacak ve bütün dünya barışını tehlikeye atacaktı. İşte bu ordu İsrail ordusudur. Müslüman hükümetler bu orduya karşı durup kuvvetini yok edemeyeceklerdir. Ancak Yüce Allah, hem bu orduyu hem de onu destekleyen bütün diğer kuvvetleri yokedip birer ibret nişanesi yapacaktır. Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın hadislerinden anlaşıldığına göre Yüce Allah, onların gırtlaklarında bir çeşit hastalık varedecek ve onlar o hastalıktan korkunç bir şekilde ölecekler. Hz.Navas Bin Sam'an(r.a.)'ın bildirdiğine göre: Bir gün Hz.Resulüllah(s.a.v.) Deccal'dan bahsederken Şam ve Irak civarında bulunan bir yerden çıkacağını; sağa ve sola, her nereye giderse insanları öldüreceğini; (Jet uçakları gibi) rüzgarla uçurulan bulutlar gibi hızlı olacağını bildirdi. Ayrıca Yecüc ve Mecüc'ün de tepelerden geçerek ortaya çıkacağını ve Tabariye denizinden geçerken bütün suyunu içeceğini; tam o sırada Allah'ın peygamberi Vadedilen Mesihin ortaya çıkacağını; Yüce Allah'ın Vadedilen Mesih'e hiçbir kuvvetin Yecüc ve Mecüc ordusuyla savaşabilmek gücüne sahip olmadığını vahiy edeceğini; bunun üzerine Allah'ın peygamberi Vadedilen Mesih ve onun yandaşlarının Yüce Allah'a dua edeceğini; bunun üzerine Yüce Allah'ın o duaları kabul edip Yecüc ile Mecüc ordusunun gırtlaklarında mikroplar çıkaracağını ve ondan sonra ordunun hızlı bir şekilde yok olacağını detaylı olarak anlattı. (Sahih-i Müslim; Kitab-ül Fiten; Babu Zikriddeccal)

Başka bir hadise göre eğer bir kavim fuhuşa yakalanırsa ve onu gizlemeden açık olarak yaparsa, Yüce Allah(c.c.) onları daha önce görülmemiş bir vebaya çarptırır. (Sünen İbn-i Mace; Kitab-ül Fiten)

Bu hadis özellikle "Aids" hastalığını açık bir şekilde işaret etmektedir. Bu da bir çeşit veba olup, dünyada daha önce hiç görülmemiştir. İlginç olan şudur ki, Yüce Allah(c.c.) Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz.Mirza Gulam Ahmed(a.s.)'e birçeşit veba çıkacağını önceden bildirmişti. On üç Mart 1907 günü kendisine şöyle bir vahiy gelmiştir:

"Avrupa ve diğer Hıristiyan ülkelerde çok şiddetli bir veba yayılacaktır." (Tezkere; S.705)

İşte eğer bunlar tövbe etmezlerse, işledikleri günahların neticeleri çok korkunç şekilde mutlaka çıkacaktır. Şunu da hatırda tutmak gerekir ki, ister zikredilsin isterse zikredilmesin, bu çeşit va'idler (uyarıcı haberler) daima tövbe şartına bağlı olur ve tövbeye başvurulduğu takdirde bu çeşit haberler önlenir. Bunun en güzel örneği Hz.Yunus(a.s.)'ın kavminin tövbesidir.

Kısacası İsrail'in kalışı yahut yok edilişi Yüce Rab'bimizin vereceği karara bağlıdır. Eğer barış sever, insan dostu Yahudiler, fanatik Siyonistlere üstün çıkarak onların intikam alma heveslerini yokederlerse, keza ister Müslüman olsun isterse Hıristiyan, her millete insaflı davranırlarsa, Kur'an-ı Kerim'in vadettiği gibi Yüce Rab'bimizin ve bütün Müslümanların kendilerine ihsan muamelesi yapacağını temin ederim. Mollaların davranışı İslamiyet'in talimatına göre değildir. Kur'an-ı Kerim'in talimatında ve Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın yüce karakterinde öc almak yoktur. Aksine affetmek, acımak ve düşmana karşı ihsan eylemek vardır.

Batılı Hıristiyan uluslara da nasihatim şudur: Kur'an-ı Kerim ile Hz.Resulüllah(s.a.v.)'ın hadislerinde zikredilmiş korkunç cezaları küçümseyerek alay konusu yapmayınız. İlahî kader, kurnazlıklarla önlenemez. Onun önlenmesi tövbe ve istiğfara bağlıdır ve onun için insanların kendi karakterlerinde büyük bir değişiklik yapmaları gereklidir. Bu durumda Allah'ın gadabından da daha üstün olan rahmeti, her cezayı önleyip yok etmesine de muktedirdir.

O bakımdan kendi politik, ekonomik, ahlakî ve sosyal düşünce tarzında temel ile ilgili bir değişiklik yapmanız gereklidir. Her sahada hiçbir istisna bırakmadan adaleti, milli ve ırk ile ilgili çıkarlarınızdan daha üstün tutunuz. Zayıf ve geri kalmış milletlere ihsan muamelesi yapınız. Eğer İslam dinini kabul etmiyorsanız bari Tevrat ile İncil'in ileri sürdüğü pak talimata dönerek kendi kültürünüzü gittikçe artmakta olan hayasızlıktan arındırınız. Böyle yaparsanız, sizin kötü kaderiniz hayırlı kadere dönüşecek ve Ümmet-i Muhammed (s.a.v.) olan Müslümanlar, keza diğer dünya insanlarıyla işbirliği sonucunda yeni bir düzen kurma fırsatını elde edeceksiniz. Böylece insanların dünya barışı isteği gerçekleşmiş olacaktır. Ancak eğer böyle yapmazsanız, şüphesiz varolan eski düzen yok edilecektir. Bu arada bir çok milletin yüceliği ve debdebesi de ebedi olarak silinmiş olacaktır. Benim temennim ve duam şudur; dünyanın yeni düzeni, yok edilmiş olan milletlerin harabeleri üzerine değil, aksine kendilerini değiştirmiş ve ıslah etmiş olan ulusların çabaları sonucunda kurulsun.

Bize gelince Yüce Rab'bimiz(c.c.) zaten çok zayıf kullar olduğumuzu bize bildirmiştir. Hz.Muhammed Resulüllah (s.a.v.) bundan 1400 sene önce, Yüce Rabb'imiz ilerde hiçbir insanın karşı duramayacağı kuvvetli milletler ortaya çıkaracağını bildirmiştir. Bizim de dünya silahlarıyla o güçlü milletlere karşı durmaya çalışmamamızı nasihat etmiştir. (Hadis detaylı olarak Sahih-i Müslim'de mevcuttur.) Yüce Rabb'imiz, bizim dualarımız neticesinde Allah'ın kaderinin o kuvvetli ulusları yok edeceğini

de bildirmiştir. Bu güçlü uluslar dünyaya karşı kötü davranmaya karar verince, Yüce Rabb'imiz onlara tek yönlü hareket etme gücü verdiğinden dolayı, zayıf ve savunmasız kullarının korunması da Yüce Rabb'imizin elinde olacaktır.

Yüce Rabbimizin yardımını alabilmek için O Yüce ile temasa geçmeliyiz ve nefislerimizi ıslah etmeliyiz. Keza İslamiyet adına bir kötülük yapmaktan kaçınmalıyız. Terörizm kelimesi bile Müslümanların sözlüğünde bulunmamalıdır. Yaramazlık yapmanın, diğer bazı insanlara özenerek cahillik etmenin İslamiyetle hiçbir alakası yoktur. Kendiniz barış içinde olunuz. Kendi aranızdaki ilişkileri düzeltiniz. Keza yabancı milletlerle ilişkilerinizi dengeleyiniz ve sabırla bekleyiniz. Ondan sonra da Yüce Rabb'imiz(c.c.)'in kaderinin, dünya uluslarının hilelerine nasıl üstün çıktığını müşahede ediniz. .